

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2001

*"Říkej jí: Matko, má Matko - Tvoje, protože
jsi její z mnoha důvodů - kéž Tvoje láska mne
váže ke kříži Tvého syna, kéž nepostrádám
víru, ani statečnost, ani odvahu k tomu,
abych vykonával vůli našeho Ježíše."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Protože časopis Řád vychází jen třikrát ročně, vracím se ještě ke konci jubilejního roku 2000.

Za zmatek kolem volby nového prezidenta USA mohou i katolíci. Polovina z nich totiž volila Al Gora, liberála a příznivce interrupcí. Takže poučení pro nás. Měli bychom znásobit úsilí, aby naši věřící nepropadli mámení liberalismu a nedali se špatnou cestou hledání blahobytu a získávání pouze osobního prospěchu.

Radostnější bylo setkání aktivistů Pro život v přednáškové síni Parlamentu České republiky k prvnímu výročí vyhlášení Deklarace práv počatého dítěte. V čele seděl arcibiskup K. Otčenášek, který nás svým projevem přesvědčil, že jsou někteří biskupové stateční a ne lhostejní k největšímu zlu naší doby. Poslanec dr. ing. Jiří Karas označil naše ministry zdravotnictví a spravedlnosti za podobné Hitlerovi /pro jejich obhajobu současného potratového zákona/

V Praze divadlo Na Fidlovačce provozuje hru Ephraima Kishona "Ježíšmarjájosef". Zde zesměšňuje osoby nejdražší katolickému smýšlení. Kdyby něco podobného provedli mohamedánům, ti by proti tomu radikálně zakročili.

Také Lidové noviny ve své vánoční příloze Pátek popisují narození Ježíše humpolácky a potměšile. Upírají Mu božství. Autor Daniel Říha má ještě dost drzosti, aby pod článkem uvedl odkazy na údajně použitou odbornou literaturu.

P. ing. Karel Dachovský

Itálie

Po Dni mládeže v Římě hnutí Neokatechumenát oznámilo, že 3.000 mladých mužů se rozhodlo vstoupit do semináře a 2.000 mladých žen do kláštera. Zakladatel hnutí Kiko Arguello ve vatikánském rozhlasu řekl, proč se tolik mladých lidí z Neokatechumenátu rozhodlo zasvětit svůj život Pánu: "Papež to velmi dobře vysvětlil během velikonoční vigilie. Mluvil o laboratoři víry. Je nutné zasvěcení do křesťanské víry. Žijeme v době globalizace a sekularizace, kdy běžná víra je již nedostatečná, protože společnost má hodnoty odlišné od evangelia. Proto je nutné vychovávat naše křesťany, naši mládež, aby se naučili, jaký je význam kříže v jejich životě."

Zenit News Service

P N. Wolf byl zvolen opatem primasem benediktinského řádu. Zvolila ho většina z 220 opatů. Dosavadní opat primas Marcel Rooney se vzdal svého úřadu v polovině svého osmiletého období. Opatu Wolfovi je 60 let a byl opatem v Německu od roku 1977. Bude nyní sídlit v residenci Sant Anselmo v Římě, v níž žije 150 mnichů z celého světa. Komplex zahrnuje také univerzitu, kde se vyučuje základní teologie, mnišská studia a svátosti. Je zde také Pontifikální liturgický institut, který zpochybnil některé dekrety II. Vatikána ohledně liturgie a založil v Římě klášter podle vzoru Le Barroux /mající tridentskou liturgii/. Rezignace Rooneye přišla po vizitaci komise tří opatů, která byla kritická k jeho způsobu správy a velkým výdajům.

Papež pokáral manželské páry, které nechtějí děti. Řekl: "Je tolik párů, které se rozhodují zůstat bez dětí z důvodů, jež jsou často sobecké. Zároveň kritizoval ty, kteří chtějí děti za každou cenu a nechají se uměle oplodňovat, což je proti morálním zásadám. Papež chválil adopci, k níž by ale měli mít zavřené dveře jednotlivci a nesezdané páry.

Kardinál Giacomo Biffi způsobil politickou bouři, když vyzval vládu, aby dávala přednost katolickým přistěhovalcům před muslimy. Třetina z každoročního 1,25 milionu přistěhovalců jsou muslimové. 72letý arcibiskup z Boloně napsal v tomto smyslu pastýřský list svým 300 kněžím. Vláda by podle něj měla dávat přednost přistěhovalcům z Latinské Ameriky, Filipín a Eritreje. Muslimové činí potíže, mají jinou stravu, jiné svátky, jiný názor na ženu, jiné manželské právo, mají polygamii. Čekají až jich bude víc, potom jejich postoje převáží. Kardinál Sodano, vatikánský státní sekretář, se vyjádřil, že Biffiho slova jsou moudrá.

Vatikánský dokument Dominus Iesus, potvrzující jedinečné místo katolické Církve, pokud jde o náboženství, vyvolal odpor u některých lidí. Kardinál König z Vídně text kritizoval, protože prý některé pasáže jsou provokativní a jsou psány jazykem, jemuž rozumí jenom katoličtí teologové. Text prý měl být zdvořilejší a měl vyjadřovat větší touhu po dialogu. Dialog s nekřesťany

prý bude pokračovat a nemá se na ně pohlížet očima kolonialismu devatenáctého století.

Ruský pravoslavný biskup Pitirim řekl, že se vzdálenost mezi katolíky a pravoslavnými zvětšila po vydání dokumentu Dominus Iesus. Mnozí v pravoslavných kruzích jsou obviňováni z hereze za ekumenické vztahy s katolíky. Pokud jde o návštěvu papeže v Moskvě, brání tomu prý katolický proselytismus a existence uniátů.

Tři hlavní protestantské církve v Irsku se vůči dokumentu ohradily. Anglikáni jsou prý zklamáni a žádají vysvětlení od katolických biskupů v Irsku. President metodistů řekl, že dokument vyjadřuje názor krajně konzervativního kardinála Ratzingera a neodráží úroveň mezicírkevních vztahů. Moderátor presbyteriánů řekl, že v dokumentu není nic nového a že hlavou církve je Kristus. Pojetí katolíků ohledně církve, autority, Eucharistie a mnoho dalšího je podle něj mylné.

USA

Františkánská univerzita v Steubenville /Ohio/ má nového prezidenta. Je jím Otec Terence Henry TOR, člen třetího řádu sv. Františka. Tato univerzita je považována za nejlepší katolickou univerzitu ve Spojených státech.

Aktivisté za práva homosexuálů demonstrovali během mše v Národní svatyni ve Washingtonu při každoročním shromáždění Biskupské konference USA. Někteří chtěli přistoupit k Eucharistii, což jim bylo odmítnuto. Kněz P. P. Sonski to vysvětlil tím, že chtěli přijmout Eucharistii ne jako znamení společenství, ale jako formu protestu. Představitelka hnutí za svěcení žen se zase zmocnila mikrofону a byla poté odvedena policií.

Matka Angelika oznámila, že její televize EWTN bude vysílat přes satelit do Evropy. Má dosah do 50 milionů domácností ve 40 zemích. Vysílá se 24 hodin denně v angličtině a španělštině. Matka žije v klášteře klarisek na venkově, hodinu jízdy do Birminghamu. Klášterní kostel je překrásná budova s vynikající výzdobou. Matce je 75 let, nosí předkoncilní hábit. Pravidelně

se objevuje na obrazovkách. Říká: "Nemějte obavy z liberálů. Modlete se za ně, protože jsou na cestě dolů. Potřebují naše modlitby, naši lásku, naše odpuštění."

Její cesta v televizi začala v mládí. Měla úraz při manipulaci s elektrickým leštičem podlah. Řekli jí, že bude invalidní. Slíbila Bohu, že když vyvázne, založí nový klášter. Operace se zdařila. Odešla do Alabamy a založila klášter. Jednou viděla televizní studio v Chicagu a poté řekla. "Pane, chtěla bych také něco takového. Vybrala si stát Alabama, kde jsou jen tři procenta katolíků. Popírá konflikty s hierarchií. Nicméně říká: "Konzervativní biskupové, liberální výsledky. A také: "Navzdory slibům /z Říma/ o "protireformaci" v Církvi liberální trend pokračuje."

Podle HLI antikoncepční pilulky značně zvyšují výskyt rakoviny prsů, o 170% zvyšují možnost mozkových příhod a o 120% choroby oběhu. Zvláště jsou ohroženy uživatelky ve věku pod dvacet let. Je jisté, že každá pilulka má abortivní účinky, tedy může způsobit potrat. Zvláště odpudivá je pilulka RU - 486. V Číně se provádějí interrupce i těmito pilulkami. Ty způsobují smrt 2,5 milionů nenarozených dětí ročně. Vyrábějí se v licenci v Šanghaji. Továrna dostává dotace od Rockefellerova fondu z USA.

Světová banka, kterou podporují USA z peněz daňových poplatníků, ročně poskytuje 379 milionů dolarů méně rozvinutým zemím na tzv. reprodukční zdraví. Míní se tím poskytování abortivních pilulek, interrupce a sterilizace. Většinou se hospodářská situace těchto zemí stále zhoršuje.

V USA se doposud hovoří málo o adopci nově narozených dětí. Jenom 1% neprovdaných matek k ní poskytuje děti. Poradci v těhotenství většinou mlčí o této možnosti, a tak ženy místo toho chodí na interrupci. 150.000 párů čeká na adopci novorozeněte a půl milionu žen od 15 do 19 let je těhotných. Nyní se bude v Senátu projednávat návrh dodatku zákona, podle něhož státem dotované kliniky budou upozorňovat ženy na možnost adopce. Předpokládá se, že počet interrupcí tak rapidně poklesne.

Nový zákon v Massachusetts stanovuje kolem interrupčních klinik zónu, v níž nesmějí působit aktivisté pro život. Někteří soudci se chtějí proti tomu odvolat.

Austrálie

Ostrov Tasmánie má nedostatek kněží. Nicméně arcibiskup Doyle řekl, že nebude zvat kněze z jiných diecézí. Bude se rozšiřovat počet laických slavností "sdílení víry a ekumenické slavností. Počet farností byl snižen z 39 na 24. Arcidiecézní věstník The Standard vyzývá ke změnám. Ty mají být v rozporu s Vyhlášením závěrů dokumentu schváleného Římem a australskými biskupy

Sestra Carmel Doherty z kongregace Sester stálé adorace opouští s povolením biskupa stávající společenství a zakládá novou kongregaci Dcer Marie, Matky Církve. Ta bude klást důraz na uctívání Panny Marie a jejího života mezi apoštoly v období mezi Nanebevstoupením Krista a jejím Nanebevzetím. Prvním krokem bylo založení volné asociace žen, které pracují ve farnosti v Nundalu. Nové sestry se zaměří na pomoc kněžím a jejich farnostem. Budou skládat také čtvrtý slib - lásky a pomoci.

Skupina Australanů založila fond na podporu nové univerzity v Římě Papežské univerzity svatého Kříže. Tu spravuje Opus Dei, kancléřem je biskup Javier Echevarria, prelát Opus Dei. Univerzita byla založena 15. června 1998 v centru Říma. V tomto akademickém roce měla 728 studentů z 62 zemí, mezi nimi 248 kněží a 45 řeholníků. Profesorský sbor čítá 167 členů ze 17 zemí. Univerzita má 4 fakulty: teologickou, církevního práva, filozofickou a sociální komunikace. Je možné zde získat doktorát.

Průzkum ukázal, že velká část studentů na Australské katolické univerzitě nepřijala církevní učení o interrupcích, kněžství vyhrazeném jen mužům a reálné přítomnosti Krista v Eucharistii. Není divu, předseda katedry teologie popírá, že by Ježíš smýšlel o sobě jako o Bohu. Apoštolové prý nevěřili skutečnosti prázdného Ježíšova hrobu. Profesor Goosen zase tvrdí, že se budou svěřit na kněze ženatí muži a ženy. Svátosti podle něj neustanovil Ježíš.

Profesor Gascoigne převrátil pojem těžkého hříchu. Podle něj to není skutek, ale základní volby znamenající stav osobního bytí, který odmítá Boží lásku a lásku bližního v nejhlubším a nejsvobodnějším jádru osoby. Podle něj nepáchá cizoložství jednotlivým skutkem ten, kdo je jinak věrný své ženě.

Podle profesora Koszarycze nepřipuštění žen ke svěcení znamená jejich znevážení v Božím lidu.

Čína

Nově jmenovaný pomocný biskup ve střední Číně, Jiang Ming Yuan byl uvězněn. Neví se, kde je držen. V provincii Fujian bylo zatčeno 21 katolíků s knězem a dvěma řeholnicemi.

USA

Biskup Paul S. Loverde z Arlingtonu povzbudil věřící, aby odpověděli na Pánovo volání: "Následování Krista nás často vede do rozporu se společností, v níž žijeme. Společnost a kultura nám říkají: 'jestliže chceš žít šťastně, získávej víc peněz, moci, prestiže, požitků'. A přesto, pohleďte kolem sebe: mnozí mají tyto věci, a nejsou šťastní. V tom není opravdové štěstí, pokoj, vnitřní radost. Tyto hodnoty jsou zakořeněny ve společenství s Ježíšem, v jeho následování."

Biskup dále řekl, že svatost lze žít v různých povoláních – ke kterým nás Bůh volá. Vyzval k reflexi nad povoláním ke kněžství a zasvěcenému životu v řeholních a sekulárních institutech. Vyzval k modlitbám za tato povolání. Řekl, že modlitba a povzbuzování jsou klíčovými prostředky zajišťujícími dostatek kněží, řeholníků a řeholnic.

Velká Británie

V Anglii a Walesu existují čtyři semináře. Je návrh na vytvoření jediného. Rektor z Ushaw College se brání. Třídy by byly velké a také by zde studovali pouze muži. V současnosti studuje ve všech seminářích 270 mužů v přípravě na kněžství.

Arcidiecéze Liverpool oznámila, že prodá šest kostelů. Značně v nich poklesla návštěvnost. Reakce věřících na to je záporná.

Kanada

Dne 15. října 2000 se konal světový pochod žen, součást propagandy rozdělující Církev. Několik tisíc účastnic s transparenty kráčelo ulicemi Ottawy k parlamentu. Sedm reprezentantek navštívilo prezidenta /z nich pět je z propotratových a prolesbických skupin/

Šest katolických biskupů sloužilo mši za feministický pochod v katedrále Notre Dame. U ní protestovalo několik katolických aktivistů pro život s transparentem "Odmítněte nadvládu feministek" V přeplněné katedrále řekl biskup Gervais, aby se svým spoluvěrcům, kteří se staví proti pochodu, vysmáli.

Catholic World News

Severní Korea

Pater Jong-su, sekretář jihokorejské biskupské konference, navštívil Severní Koreu. Setkal se tam s katolíky, jichž je asi 3 tisíce. Severokorejští komunisté se chtějí "pochlubit" před světem, proto zaktivizovali některé katolíky, pokřtěné ještě před komunistickým pučem, i jejich děti. Ty nechali vyučit v katolické víře. Nicméně Pater Jong-su řekl, že hrstka katolíků je dobrým zárodkem pro budoucnost.

Uzbekistán

Konečně byl dostavěn kostel, jehož stavbu přerušila bolševická revoluce v roce 1917 Dostavbu financovaly německé organizace Církev v nouzi,

Renovabis a arcidiecéze Kolín n. R. Katolíků je v zemi 220.000, duchovní správu vedou hlavně polští kněží.

Španělsko

Kardinál A. R. Varela řekl, že biskupové v zemi mají platy na úrovni zedníků. Příjmy Církve jsou závislé na darech věřících, jen 10% pochází z příjmů z církevního majetku. Církev opravuje vzácné architektonické památky. V zemi pobírá plat 20 000 kněží.

Litva

Představitelé čtyř hlavních církví se nezúčastnili obřadů spojených s oslavou Národního dne v katedrále. Řekli, že cítí smutek nad postojem státu ohledně legalizace interrupcí, pomalému postupu vůči korupci a sexuálního zneužívání dětí. Obřadům byla přítomna prezidentka, premiér a další osobnosti veřejného života, kteří poté ihned odešli.

Kanada

Arcibiskup A. Exner z Vancouveru prohlásil, že by se měli katolíci ptát před volbami, jaký je postoj kandidátů vůči interrupcím. To by měl být nejdůležitější ukazatel.

Bonapartizace a chinizace

Naše společnost včetně katolíků prochází od listopadu 1989 zvláštním vývojem. Dnes už je každému myslícímu člověku jasné, že tato tolik slibovaná demokracie je ve skutečnosti velice podivná. Sice zatýkání režimu nepohodlných osob zmizelo, spíše naopak se projevuje trestuhodná velkorysost k těm, kteří by dávno měli být za mřížemi, ale zcela legální rozkrádání a z vysokých míst faktická podpora činnosti, jež dříve bývala trestná, např. potratů, homosexuálních svazků a pornografie, je lidsky nepochopitelná. Nebo naopak jasně a zřetelně pochopitelná?

Kdo zná historii, najde v našem polistopadovém Absurdistánu snadnou paralelu k Napoleonovu císařství ve Francii. To nastoupilo po teroru Velké

francouzské revoluce a krvavé hrůzovládě bezbožeckých jakobínů. Mladý a ctižádostivý generál Napoleon Bonaparte, republikán tělem i duší a spoluvíník jakobínských masakrů, provedl státní převrat a prohlásil se najednou r. 1800 císařem. K jeho cti budiž řečeno, že revoluční násilí ukončil, mimo jiné obnovil legální existenci Katolické církve. Jenže stalo se něco pravzvláštního. Stovky radikálních republikánů a jakobínů, bojujících až dosud se zbraní v ruce proti privilegiím "modré krve", pro něž šlechtický titul byl neodpuštělným zločinem, se najednou nechaly samozvaným císařem povýšit do šlechtického stavu. Z bývalých "šlechtobijců" se přes noc stali vévodové, hrabata a baroni. Dostali zámky, panství a služebnictvo, z revolučního "občana" (tak se oslovovali Francouzi za revoluce, obdoba našeho komunistického "soudruha") byla mávnutím kouzelného proutku "Jeho Jasnost" Pověstný "lyonský kat" Joseph Fouché, zodpovědný v éře jakobínské diktatury především za genocidu katolíků, získal od Napoleona titul "vévoda z Otranta" - a k tomu samozřejmě rozsáhlé panství.

Nestalo se snad u nás po sametu přesně totéž? Nejsou snad z bývalých úhlavních bojovníků proti kapitalistickému "vykořisťování člověka člověkem" ti největší "kapitalističtí vykořisťovatelé"? Téměř všichni předlistopadoví nejvyšší funkcionáři KSČ a "soudruzi" generální ředitelé socialistických závodů dnes soukromě podnikají a pokud ne oni, tak jejich děti. Mohorita, Urbánek, Adamec junior - dokonce i nejlevicovější radikál Miroslav Štěpán - to všechno jsou podnikatelé a ne tak ledajací. Předtím nemohli soukromé podnikání "ani cítit", kdo obhajoval "kapitalistické vykořisťování", pocítil na sobě jejich "tvrdou pěst dělnické třídy" Inu, časy se mění tak jako ve Francii za Napoleona. Nastoupil proces "bonapartizace" České republiky.

Evropa se tenkrát před dvěma staletími nechala oklamat. Domnívala se, že do Francie se konečně vrátil řád, zatímco Napoleon se připravoval ke zločinnému válečnému úderu proti celé Evropě a k rozšíření zhoubných idejí Francouzské revoluce po světě. Celá Bonapartova pacifikace se ukázala být obrovským podvodem se záměrem oklamání evropské veřejnosti. Ta měla nabýt mylného dojmu, že v zemi galského kohouta je už konečně všechno v pořádku, vládne tam zase zákon a úcta k tradičním mravním hodnotám. Pouze papež Pius VII. se nenechal opít Napoleonovým rohlíkem. Záhy pochopil, že svoboda udělená jeho režimem Církvi je pouze zdánlivá, neboť Napoleon nepovolil řehole a prosazoval galikánské články z doby Ludvíka XIV., jež hrubým způsobem omezovaly papežovu kontrolu francouzské církve. Nazval veřejně pařížského despota "komediantem" Mocný diktátor

deportoval statečného náměstka Kristova do internace ve Fontainebleau. Vytáhl do vražedného boje proti celé Evropě, který stál národy několik milionů mrtvých.

Dějiny se sice nikdy doslovně neopakují, nicméně nelze zde nevidět děsivě podobnou paralelu. To, co proběhlo u nás po r. 1989, se stalo ve větší nebo menší míře ve všech postkomunistických zemích. Není to podobný "blafák na západní demokraty" jako tenkrát ten Napoleonův na Evropu? Nezahájí postkomunistický blok, vedený Ruskem, v nestřeženém okamžiku válku proti ostatnímu světu, jenž si blaženě mne ruce nad tím, jak se bývalé bolševické země staly demokratickými, přesněji: jak z bývalých komunistických zločinců se najednou "vyklubali" přesvědčení demokraté? Spíš než toto by se dalo očekávat něco jiného: propletení bývalých komunistických struktur, zvláště těch z tajné policie, se zednářskými lóžemi a orgány New Age a vytvoření nadnárodní celosvětové globalizační vlády, která bude prosazovat jednotnou levičácko-liberální ideologii, zahrnující Marxe a Lenina právě tak jako Buddhu a Konfucia, ano, i trochu Ježíše Nazaretského (jako pouhého filozofa a ne vtěleného Boha) a hlavně notnou dávku orientální mystiky a okultismu včetně satana, jen ne v žádném případě osobního Boha a Ježíše Krista jako jediného Spasitele. Kdo se nepodřídí a bude právě Jeho vyznávat jako Cestu, Pravdu a Život, kdo si nedá naordinovat stupidní názor, že pravd může být i několik navzájem si odporujících a setrvá na stanovisku, že Bůh sám zjevil Pravdu, jež je tradována v Katolické církvi, se zlou se potáže. To není "strašák na zdi", ale už začínající realita. Je snad náhodou, že tvůrce ruské přestrojky a protagonista obávané KGB Michail Gorbačov je jedním z tvůrců projektu "Archa", jenž má za úkol sjednotit všechna světová náboženství pomocí vzájemných ústupků ve věrouce? Katolíci toto nemohou nikdy přijmout, neboť z toho logicky vyplývá požadavek postavit Ježíše Krista na stejnou úroveň se zakladateli jiných velkých náboženství a zřeknout se tak Jeho božství a výlučnosti spásy. Proto tolik pokřiku kolem vatikánské deklarace "Dominus Jesus", která právě toto kategoricky odmítá. Už tímto si katolíci (ti pravověrní, "fundamentalističtí", ne ti neomodernističtí á la Küng, hnutí "My jsme církev" apod.) "zadělávají" na budoucí pronásledování právě tak jako svým jasným postojem ve věci potratů, homosexuálního partnerství, pornografie, klonování a eutanázie. V těchto etických záležitostech nikdy nemůže být smíru a kompromisu mezi naukou Kristovou a naukou Belialovou, již prezentuje právě nastíněný koncept, už teď vnucovaný násilím nadnárodními organizacemi celému světu. OSN a další z ní vycházející instituce mají plno

starostí přimět rozvojové státy, aby souhlasily s projekty kontroly porodnosti a legalizovaly potraty (na loňské konferenci OSN zásluhou vatikánské delegace jen o vlásek neprošel návrh feministických hnutí, aby potrat byl zařazen mezi "základní lidská práva"), ale jsou obdivuhodně lhostejné ke zločinnému teroru čínského komunistického režimu, jenž trestá rodiče, kteří odmítají jít při druhém dítěti na potrat.

Není pochyb o tom, že v komunistické Číně takové pronásledování věřících je stejné jako za Maa, pouze s tím kosmetickým rozdílem, že některé konfese, konkrétně ty, které daly najevo ochotu nechat se režimem kontrolovat, jsou formálně povoleny, například tzv. Vlastenecká katolická církev, jež není sjednocena se Sv. stolcem. Skuteční katolíci, věrní papeži, jsou nadále mučedníky. V jednom se ale nynější komunismus Jangův od komunismu Maova přece jen liší ve vztahu k soukromému podnikání. Právě zde se ukazuje jako nepravdivé dogma liberalismu, že ekonomická svoboda automaticky nese s sebou svobodu politickou. Čína dokazuje pravý opak. Komunistický bestiální teror tam probíhá za naprosté volnosti kapitalistického podnikání, při němž platí zásada, že čím výše postavený "soudruh", tím zároveň větší a bohatší "kapitalista"

Zde je vysvětlení, proč ani naši exkomunisté a komunisté nemají zábrany kapitalisticky podnikat, ačkoliv to kdysi vehementně zavrhovali téměř jako zločin. Vždyť to dělají jejich čínští soudruzi! Dle jejich příkladu však nemají a nebudou mít v případě potřeby zábrany akceptovat také čínské pronásledování, povzbuzení tím, že nadnárodní projekt světovlády čínský komunismus blahosklonně přijímá a tak dává najevo, že jeho metody také najdou ve způsobu řízení světa své uplatnění. To se ale může klidně nejdříve vyzkoušet i na postkomunistických zemích, kde sociální disproporce, bankovní podvody, zlodějny na státních i soukromých pokladnách a nevymahatelnost práva přivedou komunistické nebo další levicové strany k moci. Zmíněná darebáctví zůstanou a jejich pachatelé uniknou potrestání, neboť všechno je dopředu domluveno, exkomunisté z ODS a ČSSD hrají záměrně na ruku Grebeníčkové KSČM. Rovněž tak nebude dotčeno kapitalistické podnikání, ale dosavadní hra na demokracii může skončit stejně rychle, jako začala. Teror čínského typu ji nahradí, včetně samozřejmě krutého pronásledování Církve. Chinizace se tak stane další etapou našeho vývoje, která vystřídá bonapartizaci.

Pesimistické prognózy? A mohou být optimistické, když situace vypadá tak, jak vypadá? Z přirozeného hlediska nikoliv. Jenže nezapomeňme na nadpřirozeno, kde bude rozhodovat trojjediný Bůh a přesvatá Matka

Panna Maria. Jen síla modlitby, oběti mše svaté a života z víry může způsobit změnu a zvrátit tuto hrůznou železnou logiku, která je před námi. V dějinách se toto podařilo už několikrát a v tom je princip křesťanské naděje a zároveň optimismu. Ale o tom až příště.

Radomír Malý

Nová katedrála v Irkutsku

Dne 8. září minulého roku byla v sibiřském Irkutsku posvěcena budova nové římskokatolické katedrály Neposkvrněného Srdce P. Marie. Místní biskup mons. Jerzy Mazur pozval na slavnost také Sv. Otce, ten však z pocho-pitelných důvodů přijet nemohl, neboť ruská vláda váže své pozvání na souhlas vedení pravoslavné církve. Přítomno bylo kolem tisíce lidí, přijelo též mnoho prelátů ze zahraničí. Moskevský arcibiskup mons. Tadeusz Kondrusi-ewicz poukázal ve své promluvě na to, že Marxova téze o strašidle komunis-mu obcházejícím Evropu se vyplnila právě na Rusku, kde po bolševickém převratu r. 1917 začaly být vydávány rozkazy k válce proti Bohu. Téhož roku se však zjevila Matka Boží ve Fatimě a předpověděla, že Rusko se obrátí. V tom je velká naděje pro budoucnost, jejím symbolem má být i tato nově vysvěcená katedrála.

Gość niedzielný 41/2000

Polsku hrozí ostrý světonázorový boj

Vítězství Alexandra Kwaśniewského v prezidentských volbách může mít v budoucnu těžké následky pro duchovní stav národa. Shodují se v tom rektor Katolické univerzity v Lublině prof. dr. Andrzej Szostek a šéfredaktor týdeníku *Gość niedzielný* pater Stanisław Tkocz. Oba činitelé poukazují na to, že Kwaśniewského volební vítězství signalizuje rovněž vítězství levice v nadcházejících parlamentních volbách, což bude znamenat opětovnou legalizaci potratů a bezohlednou laicizaci veřejného života s vytlačováním Církve na okraj společnosti.

GN 43/2000

Holandsko bez neděle

V této zemi již před pár lety byl odsouhlasen zákon, který částečně podnikům dovoluje práci v neděli. Zaměstnavatelé si však téměř jednotně navykli ignorovat i ta omezení, která ještě ze zákona zbývají, takže neděle je v Holandsku fakticky normálním pracovním dnem. Všechny obchody a banky mají otevřeno a skoro všechny továrny a firmy pracují. Pouze školy a státní úřady mají zavřeno. Zaměstnavatelé jsou pouze povinni po pěti dnech práce dát zaměstnancům dva dny volna. Tím ovšem dochází nejen k odbourání povědomí neděle jakožto svátečního dne, ale velmi často také k odcizení rodinných příslušníků sobě navzájem, zvláště manželů a faktickému rozpadu manželství, neboť zřídka se stává, že oba manželé mají volno ve stejné dny, takže kromě velkých svátků nemají společně pro sebe za celý rok ani jeden den.

Christ in der Gegenwart 43/2000

Méně katolíků, méně kněží

Výstup z Katolické církve v Německu byl v roce 1999 vyšší než v r. 1998 - a sice 130 tisíc občanů proti 119 tisícům. Počet katolíků ve Spolkové republice tak klesl ze 27 154.000 na 27.017.000. Návštěva bohoslužeb v neděli poklesla ze 17,1 procenta celkového počtu katolíků na 16,6. Počet kněží poklesl ze 17 733 na 17.370. Pouze počet opětovných návratů do Církve proti r. 1998 stoupl a sice ze 7.900 na 8.400.

Tag des Herrn 46/2000

Naše poznámka: Církev v Německu je (s výjimkou Holandska) nejvíce zasažena neomodernismem a snahou "přizpůsobit se" světu včetně popření dogmat a morálky. Uvedené statistiky názorně a jasně ukazují, že tato cesta nevede k vzestupu Církve, ale naopak k jejímu zániku.

Kongres křesťanské kultury

V září loňského roku se konal v polském Lublině na tamější Katolické univerzitě Kongres křesťanské kultury. Účastnilo se jí mnoho církevních hodnostářů z celého světa, od nás kardinál Miloslav Vlk. Z Vatikánu byl přítomen prefekt Papežské rady pro kulturu kardinál Paul Poupard. Nejvíce pozornosti vzbudilo vystoupení polského bývalého marxistického filozofa

Leszka Kolakowského, který doslova řekl: "Nemyslím si, že bychom žili v pokřesťanské éře, neboť věřím, že křesťanství bude žít tak dlouho, dokud budou žít křesťané podle Evangelia, lidé 5. kapitoly Matoušova evangelia, kteří jsou schopni přenést do naší doby ducha Evangelia. Dokud existují, jako kdyby zachraňovali nás. hříšníky

GN 40/2000

Mezinárodní pout' Romů

V polském městě Limanowa, kde se nachází mariánský poutní chrám, se účastnilo 1.300 Romů z celé Evropy na Mezinárodní pouti katolíků tohoto etnika. Místně příslušný biskup Wiktor Skworc z Tarnowa vyzval Romy, aby nalézali ve svém životě zdroje víry, která jim umožní překonat všechny těžkosti.

GN 40/2000

"Pán Bůh je dobrý. Z nejbeznadějnějších situací vždycky nachází nečekaně radostné východisko...."

*Bl. Józef Pawlowski, polský kněz, mučedník
nacistického koncentračního tábora Dachau*

Nebezpečný precedens

Nejvyšší správní soud v Paříži přiznal 17letému mladíkovi, který se narodil mentálně postižený s vadami zraku a sluchu, právo na odškodnění. Důvod: Tyto choroby byly způsobeny nemocí matky v době těhotenství. Rodiče si stěžovali, že diagnostický omyl jim neumožnil realizovat "právo na potrat" Již dříve vysoudili celkem 400 tisíc franků, tentokrát zažádali o odškodnění jménem samotného chlapce. Tento skandální výrok je nebezpečným precedentem. Ukazuje totiž, že některé životy jsou hodny přežití, jiné nikoliv. To otevírá místo eugenice, svévolnému stanovení, který život je možno zachovat a který nikoliv. Krom toho to také umožňuje prostor pro názor, že smrt je cennější než život.

GN 49/2000

Nový abortivní prostředek

Sv stolec jednoznačně odmítá prodej antikoncepční pilulky "den po" kterou označuje za prostředek abortivní. Papežská Akademie života, jež vydala toto prohlášení, vysvětluje, že tento prostředek je ve skutečnosti abortivním a nikoli antikoncepčním, neboť brání usazení oplodněného vajíčka v děloze. Všichni, kdo tuto pilulku předepisují, rozšiřují a propagují, se podílejí na potratu.

GN 49/2000

V intenci obětí Castrova režimu

V hlavním městě Panamské republiky Panama City se konalo v místním chrámu Matky Boží Karmelské modlitební shromáždění v intenci obětí Castrova režimu na Kubě. Jeden z iniciátorů Jorge Acosta řekl, že "nadešel již nejvyšší čas k odchodu Castra" Na Kubě existují stovky politických vězňů, mnozí také z náboženských důvodů.

GN 49/2000

Co je to "Kruciáta vysvobození člověka"?

Nazývá se také Dílo Neposkvrněné. Jedná se o polské protialkoholní a zároveň mariánské hnutí, založené prof. dr. Franciszkem Blachnickim, knězem a iniciátorem známé duchovní formace zvané "Oázy" Účastníci se zavazují k celoživotní naprosté abstinenci od alkoholu a také od tabáku. Znamená to, že nejen nebudou alkohol pít, ale ani ho nabízet a podávat druhým. Tato abstinence je chápána jako dostiučinění za hříchy alkoholismu. Jde o dobrovolné zřeknutí se věci, která sama o sobě není špatná nebo zakázaná, z lásky k Bohu a k bližnímu.

GN 49/2000

Komsomolsk - velká korekce. Bude tam chrám?

Léta letoucí jsme se učili ve škole, že sovětské město Komsomolsk na Dálném východě postavili komsomolci z vlastního budovatelského nadšení. Pravda vypadá zcela jinak. Je sice fakt, že na začátku třicátých let, kdy tento

projekt vešel v život, byli na stavbu posláni komsomolci, kteří se dobrovolně přihlásili, avšak ti nevydrželi tamní kruté klimatické podmínky. Onemocněli a po krátké době se hlásili zpět, mnozí tajně utekli za pomoci okolních sedláků, kteří si to ovšem nechali pořádně zaplatit. Proto stalinský režim velice brzy sáhl k mnohem efektivnější pracovní síle - k politickým vězňům v Gulagu. Převážně se jednalo o trestance táborů z Norska nebo Magadanu. Také oni měli problémy s místním klimatem, ale na rozdíl od komsomolců bylo možno je násilím přinutit a když vyčerpáním zemřeli, což byly velmi časté případy, nevznikl žádný problém, neboť se ihned nasadili noví. Denně pracovalo na stavbě města 40-70 tisíc vězňů, často ve dvacetistupňových mrazech jenom v lehké obuvi a v nedostatečném oblečení.

Komsomolsk, dostavěný krátce po druhé světové válce, byl po celou komunistickou éru hermeticky uzavřeným městem, kam zahraniční turista nesměl vstoupit vůbec, sovětský občan jenom na zvláštní propustku, vystavovanou pouze těm, kdo tam jeli služebně. Příčina spočívala v mamutí továrně na ponorky, která tam fungovala a již potřebovala sovětská moc utajit před ostatním světem. Tam také byly vyrobeny všechny sovětské ponorky na jaderný pohon. Proto také i obyvatelstvo tohoto dnes téměř milionového města sestávalo výlučně z uvědomělých a přesvědčených komunistů. Z toho důvodu se nedalo vůbec mluvit o chrámu kterékoliv církve, jenž by tam existoval. Přitom šlo o město s velmi dobře vybavenou infrastrukturou: dobré bydlení, dvě vysoké školy, dostatek obchodů plných zboží, rozlehlé sportovní areály, několik divadel, velké množství kin. Jen kostel tady chyběl, šlo o stoprocentně ateistické a komunistické město.

Dnes je i tady situace jiná. Od konce 80. let je možno do Komsomolsku volně jezdit a stěhovat se tam. Mnoho občanů bývalého SSSR toho využilo, neboť se zde nabízely pracovní příležitosti. Mezi nimi byli i věřící. Nejvíce je samozřejmě pravoslavných, tato církev má už od magistrátu určen pozemek pro stavbu chrámu. Dále zde působí několik protestantských denominací. Katolíků. účastnících se nedělní mše, sloužené v soukromém bytě, je několik desítek. Jedná se převážně o Poláky, teď se však k této skupině připojil i jeden student Polytechniky, konvertita, Rus, syn komunistických rodičů, dále pak jedna mladá učitelka, taktéž Ruska. O duchovní správu komsomolských katolíků pečuje misijní kněz Edward Schelman, původem z USA, jenž sídlí v Chabarovsku, vzdáleném cca 200 km odtud.

Podle pramenů R. Malý

60 tisíc lidí se modlilo růženec na stadionu

V hlavním městě Mexika Mexico City se na místním velkém fotbalovém stadioně modlilo 60 tisíc lidí pod vedením kněze Antonia Franca sv. růženec v intenci celosvětových misií. Uprostřed byla umístěna kopie obrazu Panny Marie Guadalupské. Shromážděným zaslal pozdravné poselství sám Sv. Otec, který připomenul, že je třeba zvlášť naléhavě šířit v dnešní době tuto kristologickou a mariánskou pobožnost, kterou představuje právě růženec.

GN 45/2000

Venezuelský prezident hrozí Církvi

Prezident Venezuely, známý levičák a obdivovatel Fidela Castra Hugo Chavez Frias pohrozil předsedovi Biskupské konference této země arcibiskupovi Baltasarů Porrasovi, že duchovní osoby budou podrobeny policejnímu výslechu, jestli arcibiskup nepřestane kritizovat vládu. Církevní úřady si stěžovaly na to, že některým učitelům náboženství ve státních školách byly zrušeny platy s odůvodněním, že stát nemá peníze na to, aby je vyplácel.

GN 51/2000

Pronásledování křesťanů v Indonésii

Islámští fundamentalisté zavraždili 30. listopadu přes 50 křesťanů ve vsi Kaisiui na Molukách v Indonésii. Hlavní příčinou bylo jejich odmítnutí stát se mohamedány a zradit Krista. Případy, kdy muslimští extrémisté nutí křesťany pod hrozbou smrti přijmout islám, jsou stále častější.

GN 51/2000

Církev v Číně je dramaticky ohrožena

Předseda Biskupské konference v Německu mons. Karl Lehmann si stěžoval na dramatické zhoršení situace křesťanů v komunistické Číně. Zatýkáni, domácí vězení, procesy proti církevním hodnostářům a aktivním laikům a mučení jsou na denním pořádku. V dopise německému ministru zahraničí Fischerovi apeloval Lehmann na spolkovou vládu, aby využila všech politických kontaktů k zastavení represí proti křesťanům v Číně.

TdH 50/2000

Berlínský kardinál bilancuje

Arcibiskup Berlína kardinál Georg Sterzinsky v rozhovoru pro polský *Gość niedzielny* uvedl, že na území bývalé NDR poklesl počet nominálních křesťanů z 90 % v r. 1946 na pouhých 30 % v r. 2000. Evangelíků je cca 25 %, katolíků 2-3 %. Příčiny tohoto poklesu vidí berlínský hierarcha jednak v komunistickém útlaku křesťanů, jednak v konzumním stylu života, který byl charakteristický pro občany bývalé NDR, jež měla spolu s Československem nejvyšší životní úroveň ze zemí bývalého komunistického bloku. Katolickou církev v Berlíně tvoří ze 25 % přistěhovalci, 19 farních společenství používá jiný jazyk než němčinu.

GN 52-3/2000

Německo vymírá

23 procent německých žen středního věku kolem 40 let je bezdětných. Tento stav je nejvyšší v Evropě a alarmující. Bylo by omylem se domnívat, že toto je reakcí na dřívější ostentativní Hitlerovu podporu mateřství v zájmu rozmnožení "panské rasy". Sociologové uvádějí jinou příčinu: zaměstnanost žen a snahu uplatnit se, udělat kariéru. Současně vzrůstá počet nesezdaných párů, které spolu bezdětně žijí, aniž uzavírají manželství. Mnoho žen se bojí uzavírat sňatek z obavy možného rozvodu.

GN 52-3/2000

Hrubá likvidace odporu proti sexuální výchově

Na jedné základní škole v Porýní-Falcku ve Spolkové republice Německo se žáci třetí třídy obecné vzbouřili proti předmětu "sexuální výchova", kde jim byly učitelkou předváděny nejrůznější oplzlosti, z nichž dětem bylo hnusně. Kantorka reagovala svérázným způsobem. Příští hodinu dala dětem na toto téma písemku. Dopadla špatně, mnozí žáci ji ignorovali. Na vysvědčení budou samé špatné známky, někteří jedničkáři z tohoto povedeného předmětu propadnou. Ředitel za učitelkou stojí a co je nejsmutnější - dokonce i rodiče, kteří odmítli proti postupu učitelky protestovat. Jak aktuální je v této souvislosti biblická věta "Z úst maličkých sis připravil chválu!"

Information FMG 71/2000

Která ideologie prosazovala tzv. sexuální výchovu?

Sv. Otec Jan Pavel II. ji odsoudil ve známém "Dopisu rodinám" ze 2. 2. 1994. Píše zde doslova: "Program tzv. sexuální výchovy, která je prosazována navzdory opačnému mínění rodičů a přes jejich protesty, je výrazem civilizace požitku...."

Statistiky všech zemí, kde byl tento předmět ve školách zaveden, zaznamenávají prudký nárůst předčasných sexuálních styků, předčasných porodů a potratů a současně i sexuálně motivované dětské zločinnosti. To je ovoce. Podívejme se ale, kdo tento vývoj chtěl a programoval?

Jako první na světě požadovala povinné zavedení předmětu "sexuální výchova" do škol Američanka Margaret Sangerová (1879-1966), která zároveň hlásala sexuální nevázanost a byla fanatickou stoupenkyní kontroly porodnosti, eugeniky, sterilizace a samozřejmě potratů. Zároveň doporučovala vyvraždit všechny chudé a problematické lidi, neboť prý "kazí" lidskou rasu. Nadšeně přivítala také Hitlerův program eutanázie v Německu. Tato dáma, obdivovatelka nacistické totality, je zakladatelkou celosvětového hnutí "Planned parenthood", jež má u nás svou pobočku pod vedením známého dr. Radima Uzla.

Další z vlivných osob, prosazujících sexuální výchovu, byl další Američan Alfred Kinsey (1894-1956). Ten zároveň s tím požadoval, aby pedofilie, sadismus, znásilnění a další sexuálně motivované zločiny byly vyškrtnuty ze seznamu trestných činů, kam je prý zařadila hrůzná židokřesťanská morálka, kterou je třeba překonat. Volá po revolučním násilí a celosvětové totalitní diktatuře, která to prosadí.

Takové jsou tedy kořeny tzv. sexuální výchovy a také dr. Uzlem reprezentované Společnosti pro plánované rodičovství. Čtenář ať si udělá obrázek sám.

Podle pramenů R. Malý

Kardinál Schönborn vyzývá k časté zpovědi

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn u příležitosti Jubilejního roku pronesl katechezi, v níž vyjádřil naději, že dosavadní krize svátosti smíření již překonala svůj kulminální bod. Máme sice povinnost zpovídat se jen jedenkrát do roka a po těžkém hříchu, nicméně podle kardinála tento minimalismus vede k nebezpečí podcenění lehkých hříchů, přičemž právě ony působí, že "naše srdce tvrdne a láska chladne"

Lichtenštejnský teolog Peter Duren, který je pravou rukou statečného známého arcibiskupa Wolfganga Haase z Vaduzu, jenž se stal terčem nevybíravých a hrubých útoků neomodernistů z celé Evropy, zveřejnil na toto téma pojednání v orgánu této arcidiecéze "Vobiscun". Připomenul zde, že dříve bylo všem věřícím dokonale známo, že ve stavu těžkého hříchu přistupují ke svatému přijímání svatokrádežně. Druhý vatikánský koncil však zdůraznil podle něho nadměrně význam mše svaté jako hostiny, k níž jsou všichni zváni. To vedlo k masovým svatokrádežným přijímáním Těla Páně, jichž jsme v poslední době svědky. To žel podporují i mnohé církevní autority. Je snad náhodou, že úryvek z 1 Kor 11,27-9, který hovoří o smutných následcích nehodného přijímání Eucharistie, vypadl po koncilu úplně z lekcionáře, ačkoliv se právě na něm zdůrazňovala potřeba "rozprostít věřícím stůl Božího slova".....?, ptá se dr. Duren.

Information FMG 71/2000

"Nejrozšířenějším omylem tzv. sexuální výchovy je domněnka, že když děti budou vědět o špatných následcích nevázaného pohlavního života, nebudou se dopouštět hříchu. Argumentuje se tím, že když se ví o výskytu tyfu v nějakém domě a co to obnáší, nevstupuje se tam. Jenže to je nesmysl. Neexistuje žádné "pokusení k tyfu", žádný vnitřní tlak vstoupit do domu nákazy, pokušení k sexu však ano. Sexuální žádostivost je realitou, žádostivost tyfu však nikoliv."

Biskup Fulton J. Sheen

Rouhání kardinála Mahonyho

Kardinál Roger Mahony z amerického Los Angeles ve svém postním poselství z loňského roku prosil homosexuály jménem Církve za odpuštění, že katolíci jejich boj za legalizaci registrovaného partnerství nepodpořili.

Information FMG 71/2000

Naše poznámka: Slovatný pan kardinál by se měl také omluvit za Písmo sv. zvláště Nový Zákon, který na mnoha místech prohlašuje homosexualitu těžkým hříchem.

Poradny v Německu i bez "Scheinu" problematické

Protiinterrupční organizace a hnutí na obranu rodin poukazují na to, že i když diecézní poradny pro těhotné přestanou na základě rozhodnutí Sv. Otce vystavovat potvrzení opravňující k potratu, jejich setrvání ve státním poradenském systému bude i nadále z morálního hlediska problematické. Němečtí biskupové totiž oznámili, že se podřizují rozhodnutí Sv. stolce, ale chtějí dále setrvat ve státním poradenském systému. S tím je ovšem spojena povinnost nabízet ženám antikoncepční pilulky, z nichž mnohé jsou zároveň také abortivní. Jak toto uvedou biskupové do souladu s katolickou morálkou, zůstává tajemstvím.

Information FMG 71/2000

Kdo byla Magdalena Bodi?

Maďarskou kandidátkou oltáře je 24letá dívka, mučednice svaté čistoty Magdalena Bodi. Žila s rodiči ve městěčku Litér u Veszprému, byla tovární dělnicí. Žila zbožným životem, vstoupila r. 1942 do mariánské družiny. Když v březnu 1945 obsadili město sovětsí vojáci a začali znásilňovat místní děvčata, postavila se jim odvázně na odpor. Byla zastřelena. Její hrob je ctěn jako hrob mučednice svaté čistoty.

Information FMG 71/2000

Naše poznámka: V uplynulém století byly desítky mučednic svaté čistoty dle vzoru sv. Marie Gorretiové. Jsou kandidátkami oltáře. Jejich obět' vyvažuje a je dávana na smír za hříchy proti sexuální čistotě, jimiž bylo uplynulé století mnohem více poznamenáno než všechna předchozí.

První komunita "Emauzy" v Senegal

Abbé Pierre, francouzský kněz nazývaný otcem bezdomovců a zakladatel společenství "Emauzy", založil v hlavním městě Senegalu Dakaru první lokalitu této komunity. Bude se tam scházet postižená mládež a "děti ulice". Otevření domu společenství v Senegal znamená její vstup do muslimského světa, neboť v této zemi se 85 procent obyvatel hlásí k islámu.

GN 48/2000

Rekordní návštěva filmu o bl. Otcí Piovi

Italská televize uvedla film o nedávno blahoslaveném Otcí Piovi. Podle zpráv ho shlédlo rekordních 14 milionů televizních diváků.

GN 48/2000

Brutální útok na řeholnici

Na teréně svatyně Matky Boží Fatimské v Krzeptówkách v Polsku došlo k brutálnímu útoku neznámého muže na řeholnici z kongregace sester Nazaretánek. Sestra se nachází s těžkými zraněními v nemocnici, jejímu životu nehrozí nebezpečí. Případy útoků na kněze a řeholnice jsou v Polsku stále častější.

GN 31/2000

Polští biskupové k novému tisíciletí

Episkopát našich severních sousedů vydal prohlášení k novému tisíciletí, v němž se dotkl mimo jiné i tíživých sociálních otázek polské současnosti. Za nejbolestivější problémy označil nezaměstnanost, prohlubující se propast mezi malou vrstvou bohatých a velkou většinou chudých a macešské chování úřadů k rolníkům a vesnici.

GN 51/2000

Američtí rabíni o křesťanství a nacismu

"Kdyby nacistické vyhlazování Židů skončilo úspěchem, vražedná furie nacismu by se zaměřila proti křesťanům... Toto konstatovalo 160 rabínů v USA, kteří se sešli, aby reagovali na nedávná vatikánská prohlášení o antisemitismu. Zároveň shromáždění židovští náboženští představitelé prohlásili, že křesťanství nenese žádnou vinu na hitlerovském holocaustu.

GN 39/2000

Sportovec kandidátem oltáře

Kdysi známý vynikající španělský fotbalista Manuel Garnica, hráč madridského "Athletic Clubu" bude brzy blahořečen. Jako katolík padl za obětí řádění komunistickozednářské soldatesky za občanské války ve Španělsku.

GN 39/2000

Papež exorcistou

Sv. Otec Jan Pavel II. ve středu 6. září r.2000 po ukončení generální audience prováděl exorcismus nad 19letou dívkou posedlou zlým duchem. Její záchvaty posedlosti nejsou trvalé, ale projevují se čas od času. Jan Pavel II. už sloužil za její vysvobození mši svatou.

GN 39/2000

Praha 7.1.2001

Vážený Otče Dachovský, vážená redakční rado.

S velkým zájmem vždy pročítám Váš časopis Řád pro ochranu nenarozeného života, informace z Církve a pro katolickou literaturu. Na prahu Nového roku, nového století a nového tisíciletí Vám přeji hodně síly, Boží ochranu a požehnání ve Vaší náročné práci v dnešní konfliktní době tak potřebné. Z celého srdce Vám děkuji. Takových časopisů, jako je Řád, je poskrovnu, vážím si Vaší přímočarosti a neváhám říci, že také statečnosti uprostřed protikladů v Církvi.

Současně si dovoluji poslat k případnému uveřejnění pár slov (pokud uznáte za vhodné je zveřejnit) jako svůj osobní protest proti divadelní komedii, která je v repertoaru v současné době v Praze v divadle Na Fidlovačce (premiéra 2. listopadu 2000).

Tato komedie se hluboce dotýká mých křesťanských citů, náboženského přesvědčení, víry a úcty k Bohu. Jsou hodnoty o kterých se nesmí žertovat, hrubě je napadat a zesměšňovat.

Dále již cituji z divadelního přehledu výše zmíněného pražského divadla: Ephraim Kishon (autor této hry) - "Ježíšmarjajosef aneb Zaplat'pánbůh" - Paternitní proces Tesaře Josefa, tak zní původní název této komedie, která je

považována za vrchol dosavadní Kishonovy dramatiky, čítající celkem 9 titulů. Česká premiéra byla v režii Juraje Herze.

V satiricky laděném příběhu z roku Nula se setkávají biblické postavy s našimi "současníky", aby společně vyřešili to, zda Ježíše porodila opravdu panna, která počala z Ducha svatého. A pokud ne, kdo je jeho otcem? Z podnětu pěstouna Josefa usedne na lavici obžalovaných samotný Bůh - a jako svědci se v soudní síni postupně objeví Ježíšova matka Maria, archanděl Gabriel, Tři králové, Duch svatý, evangelisté Jan a Lukáš a nakonec i d'ábel. Nemajetnému žalobci Josefovi jde nejen o čest, ale i o alimenty, zatímco odpůrce Bůh hájí především svou prestiž.

Překlad a dramaturgie: Helena Šimáčková. Hrají: Tomáš Töpfer, Tereza Bebarová, Petr Rychlý, Miloš Vávra, Ladislav Trojan, Zdeněk Palusga, Zdeněk Maryška, Břetislav Slováček, Hanuš Bor, Ondřej Brousek, Jiří Racek ad.

V podstatě autor (narozen v Maďarsku, nyní žije v Izraeli, jeho knihy vyšly v 35 jazycích v nákladu 45 milionů výtisků) bagatelizuje křesťanské pravdy, zpochybňuje Nový zákon a dogmata. Věříme, že Ježíšova Matka, Panna Maria, počala Božího Syna ve svém neporušeném lůně z Ducha svatého. A Slovo se stalo Tělem, proto Bohočlověk.

V promluvě k novinářům 4.6.2000 řekl Svatý Otec (cituji):

žurnalismus se nesmí nechat vést pouze ekonomickými zájmy jednotlivých vlivných skupin a myšlenkou na vlastní zisk. Žádná svoboda, také svoboda vyjadřování svého názoru, není absolutní. Má své hranice v povinnosti respektovat důstojnost a svobodu."

Dodala bych, že zákony na ochranu tak zvané literární a umělecké tvorby, které nerespektují důstojnost náboženského vyznání druhých, nejsou zákony, ale anarchie.

Je politováníhodné, že příslušník izraelského národa znevažuje Boží slovo a neváhá zesměšnit Boha, který vyvolil izraelský národ pro jeho zbožnost, kterému daroval zaslíbenou zemi - zemi, do které se ve jménu historického Božího práva opět navrátili.

Marie Marešová

"Zvrácená logika zlého na postupu"

V době adventní jubilejního roku Kristova narození, kdy se křesťané připravovali na oslavy 2000. výročí Jeho příchodu na Svět a většina lidí chystala dárky pro své blízké a bližní a očekávala spíše zklidnění každodenního

shonu a řevnivosti, schválil britský parlament zákon, umožňující přípravu lidských zárodků "in vitro" (t.j. ve zkumavce) a jejich využití k výrobě léků proti Kreutzfeld-Jacobově nemoci a dalším chorobám. Ty poslance parlamentu, kteří se obávali zneužití zákona k umožnění pokusů klonování člověka, případně kteří v uplatnění tohoto zákona viděli spíše zabíjení počatého dítěte, osobně přišla přesvědčovat ministryně zdravotnictví Velké Británie. V televizním šotu, který jsme mohli též vidět na našich obrazovkách, se chlubilá tím, že jim musela vysvětlovat rozdíl mezi spojením zárodečných buněk muže a ženy v přirozeném prostředí, kdy z tohoto spojení vzniká nový lidský jedinec a spojením "in vitro", kdy vzniká "jen použitelný organický materiál."!!!

Tento neuvěřitelně otrlý a bagatelizující přístup k lidskému životu, tuto zvrácenou logiku, ještě podpořil i náš ministr zdravotnictví Bohumil Fišer, který řekl, abychom se drželi dobového pojetí, které lidský plod v matčině těle považuje za součást matky! Obě dvě tvrzení jsou doslova bláboly, které nemají základní logiku. Jak oba výše uvedení mohli absolvovat gymnaziální studia (resp. jedenáctiletku), to opravdu nevím. Uvedu příklad z matematiky: jedna plus mínus jedna je nula.

Matematically: $1 + (-1) = 0$

A to platí, ať to napíšeš křídou na tabuli, nebo perem do sešitu. Rozdíl je v tom, že na té tabuli to vzápětí utřeš houbou, abych udělal místo pro další zápis, kdežto v sešitě tento zápis vydrží léta (pokud jej nedám do sběru).

Obdobně spojením mužské a ženské zárodečné buňky vzniká vždy lidský tvor, respektive jeho zárodek, který už od svého početí je samostatným subjektem. Je jedno, jestli vznikne v těle matčině, nebo spojením buněk ve zkumavce. V principu se nic nemění. Je tu rozdíl v tom, že v těle matčině si hned nachází místo k dalšímu spočinutí po dobu růstu do možnosti samostatné existence. Ale nikdy není integrální součástí matky! Ať mi profesor Fišer promine, ale to co řekl není hodno jeho vzdělání. Zárodek člověka, podobně jako žabí pulec, když se vykulí, nepodobá se žábě, ale stejně v žabu vyrostě, získá stejně tak podobu člověka, protože je jen člověkem a ne jakousi živou hmotou, jak se nám snaží paní ministryně namluvit. Připravený lidský zárodek, je-li ze zkumavky převeden do těla matky, se během devíti měsíců stane člověkem se vším všudy, tvarem těla, počtem údů, ale je už od svého početí natolik na matce nezávislý, že jí často způsobuje potíže či nevolnosti, které jsou jinak přisuzovány nemocným orgánům, takže není "integrální součástí matky", jak se nás o tom pro změnu snaží přesvědčit pan ministr Fišer!

Proto je velice nelidské hovořit o lidském zárodku mimo matčino tělo jako o organickém materiálu, vhodném k výrobě léků či náhradních dílů pro člověka. Vhodný být může, ale je vlastně o zruďný čin, kdy jde vědomě o "početí člověka" s tím že je určen k zabití ve prospěch jiného jedince či jedinců. A to je vražda a nic jiného než vražda, protože celá akce je tak vědomě řízena, ne ve prospěch nově vzniklého jedince, ale proti němu, je to jiná forma kanibalismu. Víme, že se celá řada potřebných léků nebo biologických materiálů dá připravit z nezárodečných buněk a jde tedy o eticky zcela přijatelnou záležitost. Ale využívat lidský zárodek jen proto, že z něho se to dá lépe či rychleji připravit, nebo proto, že vývoj při použití nezárodečných buněk není dořešen nebo probíhá pomaleji a my si s tím zatím nevíme rady, to je zločin, je to zločin vraždy a ten se nedá žádnou pseudohumanitou omluvit!

Jestli něco neumím, tak se to musím naučit a ne jít proti řádu přírody a řádu Božímu. Omlouvám-li likvidaci jednoho jedince tím, že je to ve prospěch jiného jedince nebo jedinců a že dotyčný jedinec to ani nevnímá, pak si jen něco namlouvám, snažím se uklidnit své svědomí (pokud nějaké ještě mám), ovšem zločinnost tohoto činu ze sebe nesundám.

Výše uvedenou matematickou rovnici jsem použil záměrně jako symbol, když plus jedna znamená třeba mužskou zárodečnou buňku a mínus jedna ženskou zárodečnou buňku, pak získaná nula, neboli počátek, je zárodkem, který právě dostal vklady či dědictví od obou rodičů, ale jejich uplatnění si rozvíjí sám dle možností, která má k dispozici a které jeho předci mohou čím dál méně ovlivňovat! A jsou-li tyto možnosti násilně změněny, je-li mu upřeno prostředí k dozrání, je-li zbaven základních životních potřeb, pokud je to vědomě, je to úmyslné zabití, čili vražda, bez polehčujících okolností!

RNDr. Petr Benda

Islámská vláda v Chartumu v Sudánu podporuje otroctví, únosy chlapců a dívek z křesťanského jihu Sudánu.

Kazachstán

Je devátou zemí na světě, co se týče rozlohy, a má na 17 milionů obyvatel, převážně muslimů. Poušť Karaganda zabírá 1/4 území Kazachstánu. Za Stalina sem byli deportováni Povolžští Němci, Ukrajinci, Poláci, tedy převážně

křesťané, nepohodlní stalinské diktatuře. Tak vznikly gulagy s levnou otročskou silou na těžbu uhlí, kterého bylo v Kazachstánu dostatek.

Po pádu komunismu se Kazachstán stal islámskou zemí, kde křesťanství je trpěno. Státním jazykem je kazachstánština, tedy turečtina. Její výuka je povinná i v katolickém semináři v hlavním městě Karagandě, kde v současnosti je 20 seminaristů i z řad Kazachstánců a to je správné. Vždyť mnoho tradičních katolíků z řad povolšských Němců ubývá přistěhováním do mateřské země Německa.

Hlavní město je poddolováno těžbou uhlí a tak se mnohé domy propadají a život v nich je jako na Titaniku. Sem se vydá dobrovolně jen ten, koho sem volá Bůh. Přesto působí v Kazachstánu na 70 kněží - katolických misionářů, převážně národnosti německé, polské, slovinské či chorvatské. Působí zde i jezuité ze Slovenska. Křesťanství zde nemá na různých ustláno, půda se stává "horkou" pronikajícím islámským fundamentalismem. Proto i potomci českých vystěhovalců se navrací do České republiky.

-jal-

Islámský fundamentalismus vyvolává ozbrojené nepokoje v Palestině. V Jerichu má svou specifičnost. Ozbrojené nepokoje propukají vždy v noci a to v místě, kde jsou obydlí křesťanských Palestinců. Izraelská armáda je pak srovnává se zemí. Tak se nepřímo islámský fundamentalismus podílí na likvidaci křesťanství v Jerichu.

Izraelský premiér se volí přímou cestou (přímé volby). Na jeho místo kandiduje i bývalý premiér Benjamin Netanjahu. Ten se 20. června 1996 před zástupci sionistické organizace v Jeruzalémě vyjádřil proti smíšeným manželstvím a proti asimilaci Židů diaspory s nežidovským obyvatelstvem.

(KT č.28 z 14.7.1996)

Nedostatek vůle stíhat komunistické zločiny

Pater Ing. Přemysl Coufal zemřel v Bratislavě jako tajně vysvěcený kněz. Pracoval jako odborník v lesnictví. Dne 24. února 1981 již nepřišel do zaměstnání. Jeho úmrtí bylo značeno za sebevraždu. Byl pro STB nebezpečný jako každý, kdo hájil pravdu. Proto zpráva o jeho smrti byla STB zfalšována.

Rakev při převozu ze Slovenska na Moravu (Hrobčice na Prostějovsku) nesměla být otevřena. Po jejím otevření pozůstali P Ing. Přemysla Coufala uviděli hrůzostrašný čin: pravé oko měl vyražené z očního důlku, levé neměl vůbec, přední zuby vyraženy, na levé straně proražená lebka, na všech konečcích prstů ruky žiletkou rozřezány prsty jako čáry Jeho byt byl úmyslně zdemolován.

Zpráva o jeho smrti z r. 1981 je lživá a z r. 1991 nepřišlo ze slovenské generální prokuratury nic nového, co by objasnilo smrt P Ing. Coufala. Nikdo nebyl v této kauze obviněn, souzen a odsouzen. Sestřenice P Přemysla Coufala paní Věra Hornová pokračuje ve svém boji za objasnění vraždy P Coufala. Nemá však dodnes v rukách pitevní záznam a protokol vyšetřování STB s P Coufalem.

-jal-

"Jsou těžce nemocní a nenarození většími zločinci než vrazi, anebo podivná logika "demokratických zemí".

V denním tisku jsem se dočetl o uzákonění eutanázie v Nizozemí, kde je již cca 20 let tolerována. V souvislosti s tím je také zajímavé, co práce a nákladů vynaložili Holanďané třeba jen v tomto století, aby si na moři vydobyli dostatečné území k životu, aby je proti moři uhájili a tím i svůj život. A při tom se zákonem povolující eutanázii tohoto, s takovou pracností uhájeného, života tak lehce vzdávají!

Je to principiálně těžko pochopitelné. Na jedné straně, aby nedošlo k "justičnímu omylu", tak se ruší trest smrti i pro vrahy, na straně druhé, třeba z důvodu že rodina nebo matka nemůže "dostatečně zabezpečit" očekávané dítě, je žena hnána k potratu a tím vraždě nevinného ještě nenarozeného bezbranného tvora a stejně tak tlačí k sebevraždě, respektive vraždí nemocného člověka, jenom proto, že má momentálně třeba i dlouhodobě bolesti, se kterými si věda neví rady (nyní)!

U prokázaného vraha se stále hledá důvodná pochybnost, která by ho omilostnila, je snaha prokázat, že je schopný polepšení narozdíl od nemocného či rodičky, kde se ani omylem nechce brát v úvahu možnost zlepšení ať už zdravotního nebo sociálního stavu. To přece není pravda! Ten rozdíl v přístupu k lidem! Lumpovi aby se, nedej Bože, neublížilo a potřebný a dobrý

člověk aby tady radši už neotravoval, nebo se raději ani nenarodil!

Řeči o tom, že je to ve prospěch člověka, aby tolik netrpěl, nebo aby neměl v budoucnosti hlad, to je jen a jen ubohá lež a výmysl, který má krýt jednak neschopnost a nezájem společnosti o své členy a jejich potřeby, jednak sobectví (co bychom se omezovali a vynakládali peníze na léčení nemocných, na nasycení hladových a zabezpečení potřebných) jednotlivců, kteří jsou mnohdy na tom lépe ne tím, že by více uměli a více pro společnost lidskou udělali, ale tím, že umějí lépe a ve větším rozsahu využívat nebo tunelovat společné prostředky. A navíc to nahrává extrémistům všech stran a politicky tzv. levici! To ale nechtějí vládnoucí strany vidět.

Každý z nás zažil někdy v životě takovou bolest, že by třeba raději "v ten moment" umřel, než tak dál trpět, ale stačilo, že dostal potřebný lék nebo že bolest sama náhle přešla a myšlenka na smrt ho už ani nenapadla! Někdy stačí prosté uklidnění, snížení krevního tlaku a bolest odchází, jindy k tomu vede milosrdný spánek nebo ochlazení studenou vodou. My věřící se modlíme, s důvěrou prosíme Boha o pomoc, případně Mu svoji bolest věnujeme. Někdy pomůže už samotná modlitba, někdy právě víra v uzdravení, neboť "víra tvá tě uzdraví" a mnohdy cítíme odstoupení bolesti skutečně jako "na povel". To obvykle v případě, kdy lékaři se vzdali a Bůh dokazuje svoji všemohoucnost.

Jestliže je zrušen trest smrti, aby ani náhodou nebyl popraven nevinný člověk, tím spíše je nezbytné podobné zákony, jako je ten o eutanázii, zrušit, aby člověk nebyl připraven ani o tu teoretickou možnost, vedoucí k uzdravení, nebo zlepšení jeho zdravotního stavu, ani o jedinou sekundu, kterou mu Bůh dal k životu. Jak už jsem řekl, souhlas s eutanázií je projevem lidského sobectví stejně jako souhlas s potraty. Tyto zákony téměř ze sta procent vždy odhlasují lidé, kteří jsou v daném momentě zdraví, dobře se jim hmotně vede a bezprostředně se jich to netýká. Kdyby v parlamentu seděli těhotné ženy z 50 % a z 50 % staří a nemocní, tak by tyto zákony vrahů nikdy neprošly!

Vezměte třeba v úvahu poměry u nás. Při majetkových restitucích se přihlíželo i k tomu, jestli v 50tých letech ten, kdo půdu či jiný majetek "daroval státu" tak neučinil "v tísní" pod nátlakem či jinak nevyhovujících podmínkách (nedáš půdu do družstva, tvé děcko se nedostane na školu atd.). A toto vynucení už bylo důvodem k restituci.

U nemocných je to opačně. Tam neplatí, že o smrt žádá zcela pod tlakem okolností (ať už je to bolest, naléhání okolí, strach z osamocení ve svém trápení). Prostě nebere se v úvahu, že ta "žádost ze svobodné vůle" je zcela

nesvobodná, vynucená absolutním nátlakem a že je tím právně nepřijatelná! Jde opět o násilí a bezpráví na bezbranném tvorů. Je to jen projev naprostého zoufalství, ale nikdy svobodné vůle!!!

Přijetí těchto zákonů je možné také tím, že lidská společnost se snaží nevnímat přítomnost Boha, vystrnadit zákony desatera ze svých zákonů a brát jen to příjemné, co jim nabízí Satan. Mnozí "zákonodárci" se pak, hlavně před smrtí, snaží "smířit s Bohem" aniž je zajímá zlo, které zde nechali, následky na jejichž zahlazení už odpustky nezískali ani možná nechtěli.

Mnozí vysoce společensky postavení lidé se smějí "naivním křesťanům" že se nestydí dnes ještě mluvit o Bohu, to se už "nenosí" ale běda, když je jim zle a kde kdo se k nim točí zády! To se potom chrlí "otčenášky" jedna radost!

A stačí opravdu málo. Milovat bližního svého jako sebe samého a už si nenajdu čas na vymýšlení zákonů legalizujících rádobu humánní vraždy. Žádná vražda není humánní a nic ji neospravedlní! A co se týká zneužití eutanázie, s tím se přece počítá od začátku. Jak se chcete jinak snadno zbavit nepohodlných kteří po vás stále něco chtějí? Ať už to jsou nepohodlní svědci, věřitelé, příbuzní, po kterých se to může tak radostně dědit? Zamyslete se nad tím, hledejte pozadí souhlasu s těmito zákony. Kdo tyto zákony schvaluje, pomáhá zlu na svět, pomáhá Zlému. Prospěch z toho může mít ale jen a jen dočasný, do hrobu si ho sebou nevezme.

RNDr. Petr Benda

Dr. Rudolf Ehmann:

Život dítěte je samostatný Nesmíme s ním volně nakládat

Při oplodnění, při splynutí vaječné a semenné buňky člověk nepochybně začíná existovat jako člověk. Z vědeckého stanoviska rovněž také při umělém oplodnění ve zkumavce není sporu o tom, že oplodnění je skutečný začátek nového života. Každá jiná definice počátku života je neoprávněná (svévolná), třeba když se stanoví, že těhotenství začíná uhnízděním embrya v děloze a do tohoto okamžiku se klade počátek života.

Je běžně známým jevem, že především otec dítěte nestojí po interrupci při své partnerce. Tím ji vhání do psychicky bezvýchodné situace. Pozoroval

jsem, že ty ženy, jejichž partneři při nich i při jejich dítěti stáli, šly na potrat jen v extrémních případech. Ale když některý muž řekne: "To je tvůj problém, nějak si s tím porad'" pak ta žena jako jediné východisko vidí interrupci.

Zkušenost ukazuje, že partnerství po interrupci většinou zaniká, někdy až po letech. Potrat je neslučitelný s čistým partnerstvím. Nejčastěji partner opouští svou ženu právě proto, že už nesnáší její výčitky svědomí.

Neznám žádnou ženu, která by zvládla potrat vlastními silami. Moje zkušenost je potvrzena od mnoha znalců, např. od Susany Stanfordové, která popisuje post-interrupční syndrom velmi výstižně, taktéž Karin Strucková a mnohé jiné.

Podle našich četných lékařských sledování můžeme říci, že jediná možnost zvládnout následky potratu je křesťanské odpuštění. Proto upozorním vždy ženu na tento zřetel a povzbudím ji, aby se svěřila duchovnímu (zpovědníkovi), aby odpuštěním mohla začít nový život. Jak obrovský rozsah bídy a trápení může způsobit tento post-interrupční syndrom, vychází ze studie v Německu, kde **80 % žen trpí psychickými následky interrupce!**

Každý moderní člověk může (a musí!) dnes vědět, že lidský život začíná oplodněním a že je od tohoto okamžiku nedotknutelný až do své přirozené smrti.

Nemáme žádné právo zabít člověka, to víme z desatera Božích přikázání, které jsou v platnosti od Mojžíšova vyhlášení a nemohou být zrušena. I nejslavnější autoři prohlašují, že neexistují žádné jiné náhradní mravní směrnice. Na ně také musíme zaměřit sexuální chování naší současné společnosti, které vede k tolika nesčetným potratům.

Dr. med. Rudolf Ehmann

šéflékař gynekologické a porodnické kliniky Kantonspital Stans

Stále víc psychologických problémů po přerušeném těhotenství

S psychickými problémy u žen po přerušeném těhotenství setkáváme se v našich poradách stále častěji a zabírají nám velký prostor. Nejprve přicházejí ženy na všeobecnou poradu o manželském životě, protože mají jakési psychosomatické poruchy, pro něž lékař nenalézá vysvětlení. Nebo přicházejí kvůli manželským problémům a teprve po velmi důvěrném rozhovoru

se objeví vlastní problematika. Někteří přijdou brzy potom znovu, neboť při každé poradě s jejich konfliktem jim nabízíme, že v případě dalších problémů mohou přijít opět, že tyto problémy nemají potlačovat. S touto problematikou se svěřují skoro vždy ženy, muži velmi zřídka. Mužům bývá velmi obtížné projevit své city v souvislost s tím, co se událo.

Společně se rmoutit?

V jednom případě lékařka přihlásila k poradě ženu, která nemohla svou tříletou dceru odstavit od kojení. Muž i žena přišli společně s dítětem. Žena byla velmi odmítavá a zabývala se jen se svým dítětem - sedla si hned na podlahu - přinesla hračky - a hrála si s ním. Vůbec nebyla ochotna k rozhovoru a přenechala všechno muži, aby vypověděl celou problematiku. Tito dva lidé se velmi brzy "museli vzít, protože žena byla už těhotná. Narodilo se první dítě. Žena ještě studovala a potom nastoupila do zaměstnání. Dítě bylo více méně vychováváno babičkou.

Oběma manželům bylo asi 40 let, když žena znovu otěhotněla. Dítě bylo přijato s radostí, žena kvůli dítěti odešla ze zaměstnání a ve své mateřské roli byla velmi šťastná. A tu nečekaně znovu otěhotněla. Cítila se tak, že není schopna to dítě donosit: Neměla sílu k tomu, ve svých čtyřiceti letech vychovávat ještě dvě malé děti. Muž řekl, že ji velice prosil, aby to dítě zůstalo naživu, ale jeho žena se rozhodla jinak. Řekl mi: "Nemohl jsem svou ženu doprovodit na interrupci k lékaři, to bylo nad mé síly. Hned potom jsem se snažil, aby náš vztah nezanikl, abychom spolu vycházeli nadále. Ale když vidím to naše dítě, myslím na to, jak by to bylo krásné, kdyby se třetí dítě bylo mohlo narodit." V tomto případě žena ospravedlňovala výstižně své rozhodnutí, přednášela mnohé argumenty. Přitom byla velmi silně poutána na své druhé dítě. Bránila se tomu, aby nepřišla do kontaktu s vnějším okolím.

Léčba se táhla přes rok, až se oba mohli společně rmoutit pro své ztracené dítě. Prožila jsem také bezmoc muže, který kdysi "kvůli milému pokoji" řekl: "Ano, máš asi pravdu," a pak resignovaně poznamenal: "Ty máš tak jako tak právo sebeurčení, podle zákona byl bych nemohl vůbec nic dělat." Toto >právo sebeurčení< (Alleinbestimmungsrecht) ženy bývá v takové situaci velmi často citováno.

Za několik dní po rozhovoru o "nechtěném" těhotenství, k němuž ji muž doprovázel, přišel ten muž ještě jednou na radu, ale sám. Vypravoval mi pobouření: že lékař prohlásil, že nikdy by nedal svůj podpis k přerušení těhotenství. Lékař měl lapidární odpověď: "To také není nutné, k tomu stačí

podpis vaší ženy " Nyní ten muž vážně přemýšlí, nemá-li se dát rozvést. To mohlo být jeho první manželské dítě.

U konkrétních porad o konfliktních těhotenstvích mám přání, aby byli povinni také muži účastnit se poradenských rozhovorů. Aby si byli vědomi své odpovědnosti za život, ale také své odpovědnosti za psychické a fyzické blaho své ženy, kterou přivedli do těhotenství. Ačkoliv jsem zpočátku vycházela ze své zkušenosti, že muži se na této problematice podílejí málo, nicméně je to naléhavá potřeba.

*Hildegard Beckermann: Muži a konflikty těhotenství,
Psychické následky škod po přerušeném těhotenství*

Večer jasu

Milan Křesadlo

V pondělí 6. listopadu 2000, se konal v londýnské Wigmore Hall koncert české a britské houslové tvorby dvacátého století. Byla to zároveň oslava životních mezníků českých umělců exulantů, kteří se nesmazatelně zapsali do britského kulturního života. Skladatel Karel Janovický slavil svojí sedmdesátku, houslový virtuos nyní a dosud(!) profesor na nejvyšším anglickém hudebním učilišti Jaroslav Vaněček čilou osmdesátku, a dirigent Vilém Tauský devadesátku.

Ruch před koncertem připomínal spíše událost v pražském representáku, než část Londýnského uměleckého festivalu dvě ulice od kosmopolitní Oxford Street. Také útulná secesní koncertní síň přivolávala důvěrnou atmosféru Sladkovského sálu, když ne zrovna dech Smetanovy síně.

Oslavovalo se! A jak by také necelebrovat bohatý život!?! Mistr Tauský byl ředitelem opery v Brně (1929 -1939), ředitelem Carl Rosa Opery (1945-49), hostujícím dirigentem v Royal Opera House Covent Garden (1951- !), ředitelem londýnské Sadlers Wells Opera (1953 -!) nechci ale zatěžovat dalšími výčty, vždyť životy hudebníků jsou tak bohaté, a těch exilových navíc obarvené dramatickými odstíny, které jen dlouhé životopisy mohou maličko postihnout... Při všem, co dělal na parketách, které znamenají hudbu, Tauský ještě skládal.

A podobně mistr Janovický a prof. Vaněček! Tak raději něco k večeru prosvětlenému jejich uměním.

Program byl náročný a jak jsem se dozvěděl od prof. Vaněčka, dal ho dohromady se sólistou večera a svým žákem z Royal College of Music, skvělým houslovým mistrem Peterem Fisherem. Musím říci, že se jim výběr povedl. Seřadili špičkovou českou tvorbu vedle světové britské a mohli jsme tedy hrdě srovnávat. Úvodní Tauského Suita pro housle a klavír nám přinesla vzpomínku na domov a s ní moravskou zpěvnost. Tauský a podobně i Janovický a Vaněček se neutápí v modernismech. Naopak jako by chtěli hodit rukavici světovým křečím, kterým si dnes ještě někdo dovoluje říkat hudba. Poctivou českou rukavici! Takhle se má psát! Aby lidé mohli poslouchat a pookřát. Vždyť co potřebujeme v dnešním rozháraném a bláznivém světě více než opravdovou hudbu srdce. Následovala vypulírovaná Elgarova Sonata Opus 82. A hned jsme viděli rozdíl. Naše unikátní zpěvnost se úsměvně měřila s dokonalostí britského velikána.

Po přestávce, kdy jsme mohli v přilehlém Bechsteinově sále shlédnout zajímavé práce českého fotografa Petra Mareše (ale proč ty tvrdé modře, mistře, vždyť tohle není nebe naší maminky měst Prahy - nebo že by ztverdlo důsledky sametu?), následovala Janovického Terzina. Zde zaujala originalita a nezvyklý rytmus, či spíše vnitřní dynamika? Při malém rozhovoru po koncertě prof. Vaněček stručně Janovickému pochválil svým přísným způsobem: "To jste napsal dobře!" Políbení kříže (Kiss on wood) Jamese MacMillana a Sukovy skladby Čtyři kousky pro housle a piano Op.17, jen zdůraznily vrcholy houslového umění, kterým jsme byli provázeni. A také klavírista Alvin Moisey si zahrál.

Ovšem pak přišlo něco, co jsem vůbec neočekával: Spanish Rhapsody Jaroslava Vaněčka. A právě proto že Jaroslava znám, je totiž mým kmotrem při vstupu do katolické církve. Vždy korektní a spíše do sebe sevřený, řekli bychom virtuosní dokonalost a střídmost sama. A najednou zazněla jeho Rapsodie (Op.9)! On sám mne stručně varoval: "Budeš překvapen." A byl jsem!

"Španělka" nejen překonala moje očekávání, ale překryla vše, co jsem kdy z houslové tvorby slyšel a zažil. Rozehrávají se v ní všechny nástroje španělského temperamentu, folkloru a hudby, až po rozverně kastaněty a romantické kytary. Je to vysoká klasika, a přece úžasně přístupná a srozumitelná. "Španělku" nahuštěnou rozmarnými nápady a originálními zvraty, nelze vůbec s ničím srovnávat, tak je to dílo vyjíméčné. Virtuos Jaroslav Vaněček se ve své osmdesátce pružně sklonil a uklonil jako chlapec v krátkých kalhotkách a bílých punčoškách, tak jak ho poznala paní Květa, když se

do něj zamilovala v prvním ročníku na Pražské konservatoři. Tak prosté a tak dokonalé! Vůbec bych se nedivil, kdyby Pablo de Sarasate, jemuž je skladba věnována, tam svrchu zahlaholil: "To jste napsal dobře!"

Opus čís.9. ale udělal ještě něco, co možná profesor Vaněček ani nechtěl. Dílo dalo nahlédnout do diamantové bohaté a čisté duše. Každá ploška vysokého výbrusu hází duhu světél a každé to světélko má v sobě tisíc veselých jiskřiček, které rozehřívají všechno vznešené i prostě lidské.

Ovšem "španělka" je tak technicky náročná, že jedině robustní genius Peter Fishera to mohl zvládnout. To ovšem ukazovalo také na vysoké učitelské umění jak paní prof. Květy Vaněčkové, která Fishera měla v přípravce, tak to, co Jaroslav dotáhl v mistrovské škole. Jsem přesvědčen, že dokud budou Bohem nadaní houslisté, Španělská rapsodle vždy poslouží jejich repertoáru jako majstrštyk, jako měřítko virtuosního umění dokonalosti, při vstupu na Olymp mistrů.

"My Češi jsme muzikanti, nás zná celý svět...!"

Pamatujete? Pamatujte!!!

Londýn, neděle 19.11.2000.

Překlad dopisu Margarity Kurganské Rusky z Moskvy, absolventky katechetického kursu v Olomouci býv.šéfredaktorky salesiánského dětského časopisu Svatá Radost, nyní pastorační asistentky na ostrově Sachalin, Petru Melicharovi, pracovníku Arcidiecézního centra mládeže v Praze-Kunraticích. Přeložila L. Křížková.

Bud' zdrav, milý bráško!

Doufám, že tento dopis dojde. Přála bych si to...

Po rozhovoru s Tebou jsem zatelefonovala otci Pavlovi. Říkal, že se sejde. Prosím Tě, přelož mu ten dopis. On čte rusky s obtížemi a já už zapomínám česky i mluvit, natož psát.

Pokoj vám, apoštolové Petře a Pavle!

Nejdříve promiňte, že jsem se po studiu v Čechách nadlouho ztratila. Bylo mi bolestné pochopit, že ani moje milovaná česká formace není ideální. Bylo pro mne velmi smutné, když jsem dostala zamítnutí dalšího studia

v Olomouci. Přemýšlela jsem, že vezmu nějakou civilní práci a do kostela budu chodit jen na nedělní mši. Ještě za studia v Olomouci jsem pochopila mnoho o sobě, o církvi a o svém místě v ní. Když jsem se vrátila domů, došla jsem k názoru, že v Moskvě pracovat nechci a nemohu. Ne proto, že bych nemohla v Moskvě pracovat s naším biskupem, s ním se naše vztahy už urovnaly, ale proto, že nemohu najít místo v té církevní struktuře, která je u nás. A pak jeden kněz, který dříve pracoval v evropském Rusku a teď je na Sachalinu, mě pozval. A tak jsem tady. Čtrnáct dní.

Slova evangelia "Sklizně je mnoho, ale dělníků málo" se zde dají pochopit velmi jasně. Sachalin, to je obrovské pole, které potřebuje zorat, zasít a potom...

Co je Sachalin? Je to ostrov. Ruský nebo japonský? Těžko říci. Historie tohoto ostrova je velmi zamotaná a tragická. Zpočátku /ještě v minulém století/ carské Rusko potíralo původní obyvatelstvo, potom po ruskojaponské válce 1905-1907 zde Japonci vymycovali Korejce, po druhé světové válce zde sovětská vláda prováděla svou nacionální politiku a likvidovala korejský lid. Prostě jim nedovolovali, aby se učili svůj jazyk, aby měli školy, kulturní spolky, udržovali tradice atd. Výsledkem toho je, že Korejci se chovají k Rusům s nedůvěrou a bez velké lásky. Tady na ostrově se chovají s podezřením k lidem z pevniny a po celé Rusi zvláště nemilují Moskvany. Takže já jsem Ruska (jim je jedno, že jsem směs židovky a Ukrajinky, pro ně jsme všichni Rusové) z pevniny a ještě Moskvanka. Jsem pro ně cizí. Je to těžké překonat, ale já se snažím pomaloučku se s nimi sblížit a spřátelit.

Katolických farností bylo na Sachalinu až do připojení k SSSR mnoho, ale nyní je jedna velká farnost v Jižním Sachalinsku, hlavním městě ostrova. Můj spolupracovník Sergej odjel do Korsakova, 35 km od J. Sachalinska a já pracuji v Cholmsku - to je 100 km na druhou stranu od města. Střídavě jezdíme ještě do Anivy, to je 15 km od města. Do konce měsíce se má koupit dům v Alexandrovsku, ještě máme kontakty a touhu pracovat v Uglogorsku, Něftěgorsku, Dolinsku, Noglikách, v obci Ocha a v Nevelsku. Když se podíváte na mapu Sachalinu, uvidíte, že to je vlastně celý ostrov. Katechizátory čekají Kurilské ostrovy a Kamčatka, podle našich měřítek to není daleko a náš farář tam někdy opravdu jezdí, či spíše létá.

Jaké to jsou farnosti?

Farnost sv. Jakuba v Jižním Sachalinsku má asi 100 lidí, hlavně Korejců. Existuje 6 let. Pracovali zde američtí, korejští a polští kněží. Nekorejci jsou zde také, ale je jich málo a při mši stojí zvlášť. Já tady vedu každý pátek

modlitební skupinu, a v neděli přípravu pěti lidí na křest. Jsem však pro ty Korejce cizí člověk, srdečnost necítím.

V Korsakově jsou dvě dospělé pokřtěné ženy, jedna se připravuje a tři děti též. Bydlí tu Sergej a v neděli tam jezdí kněz sloužit mši.

V Cholmsku zatím nelze bydlet, probíhá rekonstrukce bytu, proto tam zatím jezdím jen někdy. Nikdo tam není, ale z historie víme, že tam katolíci byli, a proto dáváme inzeráty do novin, do rádia a do televize. Od příští neděle již přejdu do Cholmsku, protože už budou vycházet zprávy, které jsme zadali.

V Anivě je několik rodin, ukrajinských řecko-katolíků, kteří přijeli na Sachalin ze Sibíře, když tam zavřeli továrny. Tady je všechno složité. Skoro všichni dospělí jsou pokřtěni, žijí však ve druhých nebo třetích manželstvích, ale je třeba pracovat s dětmi. Mše je tam v sobotu, avšak liturgii východního obřadu nemá kdo sloužit. Já a Sergej tam budeme jezdit, ale je tu problém těžko se tam dostaneme, doprava funguje špatně a auto neumím řídit ani já, ani Sergej.

V ostatních městech, která jsem jmenovala, je situace stejná jako v Cholin-sku, jenže tam vůbec nejsou farní byty. Jakmile se však vyskytne někdo, kdo by tam chtěl žít a pracovat, byt se koupí.

Práce je mnoho, proto hledáme misionáře. Jsou-li mezi vašimi známými blázni, kteří jsou připraveni sem přijet, tady budou rádi a připraví jim všechny podmínky k práci.

Klima zde není špatné, velké mrazy tu nejsou (-20 je maximum), ale je hodně sněhu a velká vlhkost. Příroda je neobyčejně krásná. Už jsem viděla lachtana a tuleně. A jaké tu jsou sopky, moře, lesy! Horší je to s životními podmínkami. Teplá voda neteče nikde, někdy není ani studená, občas vypínají elektřinu, v některých bytech se v zimě bude topit, v jiných ne. Ale to není to nejdůležitější. Nějak se to vždycky vyřeší. Hlavní je možnost pracovat, kázat. Pravoslavní nás netrpí rádi, ale my je ignorujeme. Místní biskup, na rozdíl od Kondruševiče, před pravoslavnou hierarchií nepoklonkuje. Vůbec nás nezajímají vztahy se "sesterskou" církví. To není ekumenismus. Poslední dobou začínám často souhlasit s některými polskými kněžími, kteří říkají, že ekumenismus je jedna z největších herezí. I když- u nás v Rusku lze všechno dovést ad absurdum-i ekumenismus.

Cítím se hrozně unavená, stále bych jedla, protože stravovací zvyklosti jsou velmi rozdílné od evropských a já jsem si ještě nezvykla. Ale hůlkami už jíst umím.

Moje adresa: 693000 Južno-Sachalinsk, Linějnyj pereulok, dom 13, prichod svjatogo Jakova, Kurganskoj M. Ja. Telefon: 007 4242 770047
Mnoho jezdím, ale v noci ze soboty na neděli budu ve famosti. Jsme proti vám o 9 hodin napřed. Tektonické poměry tu nejsou klidné. Za čtrnáct dní jsme prožili dva cyklóny a jedno zemětřesení I. stupně - poskakovalo nádobí a vibrovaly podšálky. Je to nepříjemné, ale není to smrtelné.

Velmi se mi stýská po Čechách, zejména po Vesmíru (pozn. Východočeské centrum křesť mládeže). Avšak do Moskvy to trvá letadlem 9 hodin a lístek v jednom směru je dražší než Moskva - Praha - Moskva. Za dva roky máme slíbenou dovolenou. Poslouchám kazety otce Pavla Jančíka i jiné kazety s českými písničkami.

Vím, že jste velmi zaneprázdněni, ale pište- aspoň někdy. Tady na druhém konci světa je to velmi potřeba! Pozdrav všem, kdo mne znají a pamatují si na mne. Vzpomínejte na nás všechny v modlitbě, je nás tu moc málo. Bylo by prima, kdyby sem přijeli pracovat misionáři z Čech.

Kdyby někdo z vás viděl otce biskupa Hrdličku nebo mons. Graubnera, vyříd'te moje pozdravy a prosbu o modlitbu.

Je to tak dobré, že jste na světě.

Ritka

kurganskaya@mail.ru

ZNAMENÍ JEDNOTY

O postavení katolických Maronitů na Severním Cypru.

Dr. G. H. Wirth v St. Petrus Blatt 1/99.

"Kdo cestuje, ať vypravuje" - tato stará lidová moudrost mi přišla na mysl, když jsem se vrátil z letní dovolené na Severním (tureckém) Cypru domů do Vídně a postřehl mediálně zveličená hlášení o nadcházející "pouti mnohosti" do Maria Zell. "Rozmanitost (pluralita)" je "in" tj. v módě, proto žádný div, že média referovala tentokrát o naší katolické Církvi pozitivně, jak se stává v Rakousku zřídka kdy. (O jednotu je tu už menší zájem, o jednotě místních církví se Sv. Otcem v Římě nemluvě..) O čem jsem chtěl vyprávět: V jedné vesničce ve světě, ale jak se ukáže ne Bohem zapomenutém kraji, bouřemi navštěvovaného poloostrova Severního Cypru se koná neděli

co neděli neokázale mediemi nepovšimnutá "pout' jednoty" Jako na jiných místech ve světě shromažďují se tu křesťané zde katolíci maronitského obřadu, tedy ritu v jednotě s Římem, k oběti mše. Co je zvláštního na této na první pohled běžné události? Poté, co jsem objevil v Průvodci tureckou částí v r. 1974 rozděleného ostrova malou zmínku o tom, že v něm zůstala mizivá menšina Maronitů, nepřestal jsem pátrat v důvěře, že se budu moci takové nedělní mše zúčastnit nic snadného v zemi z 98% islámské, jejíž kostely (většinou řecko-pravoslavné) byly po vysídlení řeckého obyvatelstva na Jih buďto zpustošeny nebo přeměněny na mešity.

Jel jsem tedy v poslední neděli své dovolené o 8 hodině z našeho domu v blízkosti Kyrenie (turecky Girne) asi 40 km na poloostrov Kormakitis (tur. Koruam). V cíli své cesty jsem ke svému překvapení nenašel malý vesnický kostelík, ale na cyperské poměry monumentální sakrální stavbu - a co bylo ještě více zarážející - tento rozsáhlý kostelní prostor byl zaplněn do posledního místečka věřícími všech věkových skupin, ano návštěvníci bohoslužby stáli až na schodech před vchodem! Taková návštěva v "normální" letní neděli by byla u nás v Rakousku sama sobě senzací. (Bezděky myslím na tak často hanebně prázdné řady lavic v naší Karlskirche!). Ale to, za jakých podmínek se tato kongregace dokáže shromáždit, je úžasné. Já jsem přijel na mši už skoro pozdě. Z klimatických důvodů začíná mše v létě už v 8 hodin později by bylo i v této kamenné stavbě příliš horko.

Staříčkový farář této malé osady, kterého jsem po mši oslovil, abych se informoval o osudech jejich diaspory, se zmínil o tlaku ze strany turko-cypriotské vlády, která katolíky přímo nepronásleduje, ale snaží se je pomocí administrativních a ekonomických překážek (např. přes léta trvající úsilí o telefon dostala obec před půl druhým rokem jeden jediný (!) přípoj) přimět k vystěhování do řecké části ostrova. V obci zůstalo už asi jenom něco přes sto starých Maronitů. Na mou otázku plnou údivu, odkud se vzalo oněch dobrých čtyřista (a v žádném případě jenom starých) na mši přítomných účastníků, jsem se ku svému překvapení dozvěděl, že z největší části přicestovali jenom k vůli této mši z řecké části ostrova.

To znamená: v neděli vstát někdy kolem páté ráno, potom asi dvouhodinová jízda autem (pohraniční kontrolou na linii příměří) tak aby přijeli na mši v 8 hodin včas. Na demarkační čáře je nutné zaplatit poplatek za vízum ve výši jedné cyperské libry (asi ATS 24,-). Návštěvní vízum platí jenom dva dny, tedy příští týden opět stejná procedura.

Takto už přes dvacet let dojíždí neděli co neděli několik stovek Maronitů z Jihu (kde téměř všichni z 5000 cyperských Maronitů nyní žijí) - "na směnu" do své staré vlasti, aby spolu s těmi posledními příbuznými, kteří tam zůstali, slavili mši svatou. Jako znamení jednoty. Také aby vyznali svou víru, v ne zrovna tolerantním islámském prostředí. Přiznám se, že mne tato věrnost, tato trpělivá vytrvalost malé menšiny hluboce dojala. Když si připomenou, co nyní probíhá v Církvi v naší vlasti, musím se stydět. My, kteří můžeme projevovat svou víru za nesrovnatelně snadnějších podmínek, máme zřídka odvahu ji projevovat.

Rozhovor s farářem P. Anthony Terzim, na svých 88 let ještě velmi statným, mi odhalil další dimenzi této vesničky. Ta mne přímo omráčila. Když před několika lety došlo v maronitské církvi podle vzoru naší západní latinské církve k reformě ritu, tradiční liturgická řeč Maronitů aramejšťina byla nahrazena řečí příslušné země. (Tak v Libanonu arabštinou, v USA, kde mnoho vystěhovalých Maronitů žije, angličtinou atd.). Jenom v této malé osadě na Severním Cypru nebylo možné při nejlepší vůli reformu provést: obyvatelstvo mluví v dialektu pestré hatmatilkou složenou z řečtiny s tureckými vlivy. Kdyby zvolili úřední řeč tj. turečtinu, rovnalo by se to uznání rozdělení ostrova. Řečtina by znamenala pro turecké úřady provokaci. Šalomounským řešením bylo zůstat věrnými aramejšťině.

Aramejšťina byla, jak víme, jazyk Ježíše Krista: že se zde jeden jediný kněz naší katolické Církve nadále den co den modlí "Otce náš" v jazyku našeho Pána a ve mši proměňuje přesně Jeho slovy, se mne hluboce dotklo. A myšlenka, že zde Bůh dává znamení věrnosti Svému slovu - v tomto lidmi (ale nikoli Jím) zapomenutém koutu - mi od té chvíle nejde z mysli.

Výsledek ateistické výchovy

Když přišli komunisti k moci po únoru 1948, zavedli závazky a nedělní dopolední brigády. Tehdy se pracovalo ještě v sobotu plných 8 hodin. V zemědělství se tehdy pracovalo i v neděli. Tak bylo u mnohých lidí vytlačováno svěcení neděle ze života i s vírou, aniž si to lidé uvědomovali. Další generace byla ještě pokřtěna, ale nábožensky již nebyla vychovávána a jejich děti už vyrostly bez víry. To jsou rodiče dnešní školní mládeže.

V roce 1980 jsem na svých toulkách přírodou zavítal na Šumavě do Horské Kvildy. Nachází se zde pěkný dřevěný kostelík a vedle něho byl hřbitov. Tehdy byl zarostlý vysokou trávou. Byli zde pochováni bývalí němečtí

starousedlíci, co zde zemřeli za II. světové války. Procházel jsem hřbitovem a všimnul jsem si, že na železných křížích byla často vedle rodičů i jména padlých synů na východní frontě. Došel jsem k poznání, že Hitlerův režim posílal do první linie tyto sudetské Němce před elitními jednotkami SS. Také se jich z východní fronty navrátilo jako šafránu.

Když jsem do Horské Kvildy přišel v roce 1990, bylo to v neděli, zavítal jsem do tohoto kostelíka, který je veden jako kulturní památka. Německý kněz zde sloužil mši svatou. Jaké však bylo mé rozčarování, když jsem zjistil, že ze starého hřbitova z II. světové války zůstaly zachovány jen tři hroby, ostatní byly srovnány se zemí a zality asfaltem, aby se asfaltová plošina stala parkovištěm pro auta. Po skončení mše vyšli němečtí turisté před hřbitovní kostel a po rušné debatě jeden z nich počal podle zbylých tří hrobů vyměřovat, kde jsou pochováni jeho rodiče. Z hrůzou zjistil, že jejich tělesné pozůstatky jsou zality asfaltem.

Po změně obludného politického systému, který vychoval generaci ateistů, se v lidských srdcích mnoho nezměnilo. Na místo nedělních dopoledních brigád a chalupářství nastoupila možnost snadného výdělku prodejem o volných sobotách a nedělích, místo budovatelských nápisů se objevily nápisy čistě s materialistickým zaměřením (Zimmer frei, Night Club), tržiště s trpaslíky a jiným tuctovým zbožím.

Dříve za totalitního komunismu, hodně lidí chodilo do kostela z trucu, aby dokázali komunistům, že se jim nedaří za jejich vlády dobře. Dnes, kdy si mnozí z nich polepšili a jdou po široké cestě, již nepotřebují pro sebe kostel. To však není pravá víra. Pro mnohé z nich víra znamená jen omezení a neznámená pro ně něco krásného a radostného z účasti na bohoslužbách.

Kdyby tehdy lidé věřili v Boha, nedopustili by, aby hřbitov v Horské Kvildě byl zlikvidován. V rámci osídlování pohraničí po skončení války došlo ke změně ve výchově a na místo křesťanské výchovy nastoupila výchova ateistická, vychovávající lidi k barbarským činům, jakým je zlikvidování hřbitova německých starousedlíků v Horské Kvildě.

Jaroslav Lhotka

Čisté svědomí - nejlepší vizitka člověka

Po roce 1989 jsem obdržel od svého bývalého zaměstnavatele, OÚNZ Nymburk, kádrový spis, který na ředitelství byl zaslán z předešlého pracoviště v OÚNZ Jičín. Byl to silný fascikl, neboť až do února 1989 jsem byl po 25 let zaměstnán jako lékař v OÚNZ Jičín.

Byla zde založena i zpráva bývalého ředitele OÚNZ ze sedmdesátých let, kde doporučuje, aby mně nebyla nikdy povolena žádost k dalšímu zvyšování odborné kvalifikace jako lékaře, protože nejsem "vhodným typem" pro svůj postoj k socialistické společnosti. Takto jsem se dozvěděl, proč jsem nikdy neuspěl v získání vyšší odbornosti. Když jsem tyto řádky četl, rozplakal jsem se, až mě z toho všeho pojala nenávist k dotyčnému řediteli.

V roce 1990 jsem konvertoval do církve katolické, po smrti své matky v březnu 1990, ze které matka vystoupila po tom trojčení na Staroměstském náměstí dne 3. listopadu 1918, aby se stala členkou nově založené církve československé-husitské. Zde jsem vyrůstal od svého dětství až do konce roku 1989. Přitom jsem navštěvoval katolický kostel, kde jsem hrával na housle na kůru při svátcích jako jsou Vánoce. Pán měl se mnou trpělivost a čekal na mě 20 let, během nichž jsem se uvnitř změnil k lepšímu. Vzal jsem na sebe kříž a šel jsem za Kristem. Také mám z této doby vzpomínky ve formě pestrého kádrového záznamu s posudky, mnohdy dopisovanými mými nadřízenými po kádrových pohovorech se mnou.

V červenci 1992 se konala smuteční mše za zemřelé z bitvy u Jičína ve válce šestašedesátileté v kostele Osaria u Jičína. Zúčastnil jsem se jí také. V první lavici jsem spatřil klečet bývalého ředitele a komunistu, co mně znemožnil další odborný růst, teď už v penzi. Modlil se a já jsem mu v té chvíli odpustil. Veškerá zloba ze mě spadla. Byl jsem rád, neboť brzy potom zemřel na rakovinu plic. Byl silným kuřákem. Měl jsem čisté svědomí, zbavené zloby.

Člověk má odpouštět viníkům, jinak se dostává na stejnou cestu s nimi. Satan nespí a využije i chvilku naší nepozornosti, aby nás svedl z cesty za Kristem. Dnes, po 40 letech totalitního komunismu, nelituji ani své promarněné šance v životě-stát se odborníkem. Mám čisté svědomí a klidný spánek. Kristus se mně odměnil mnohem více, nežli bych dostal od komunistů za odměnu vyšší kvalifikaci s vyšším platovým zařazením. Díky Tobě, Pane Ježíši!

Stal jsem se věřícím z vnitřního přesvědčení.

Jaroslav Lhotka

P.S. Článek jsem napsal načisto, bez konceptu.

Jak pražská lůza řádila v klášteře na Smíchově

Po smrti krále Václava IV (17.8.1419) vylila si pražská lůza svůj hněv na pražských kartuziánech. Vybili jejich klášter na Smíchově, zajali všechny řeholníky a odvedli je na staroměstskou radnici. Cestou zpívali posměšné písně a když přišli na pražský most, bylo slyšet výkřiky: "Tady je pochovejme!" Sotva za nimi spadla radniční brána, počali někteří opět volat, zavést je k mostu. Konšelé jak to slyšeli, rychle zavedli mnichy k sobě do místnosti a druhého dne je nechali doprovodit branným průvodem do sedleckého kláštera u Kutné Hory. Tam je přijali s největším soucitem cisterciáci. Zde žili z podpor, přikázaných jim králem Zikmundem.

Dne 28. dubna 1421 přepadla Žižkova vojska klášter a všechny řeholníky v něm pobila. Lebky těchto mučedníků, husitskými cepy rozbité, jsou dosud v kostnici sedlecké.

Jaroslav Lhotka

I Bůh promluvil

Mistr Ondřej z Brodu, obránce katolické víry, pro níž byl z Čech vyhnán a který v Lipsku jako univerzitní profesor r. 1427 zemřel, vypravuje ve svém spise o vzniku husitství toto:

"Nemohu pomlčet o zázraku, jež ukázal Bůh na tělech některých mrtvých. Byli polapeni husity kněží, z nichž některé znám podle jména i podle mravů. Když byli svazováni za ruce i za nohy na suchý okraj hranice, napomínali se navzájem, aby vzmužile a vytrvale trpěli za víru katolickou. Vidouce pak vikleštní kati, že nebyli ohněm ztráveni, ačkoliv byl ohromný, nýbrž že pouze vydechli duši, ve své zlobě a zuřivosti, aby ani mrtvých těl nebylo ušetřeno, snesli mnoho otepí a suchých sudů na zmíněná těla. Když však na ně dříví položili a zapálili, tu, když dohořelo, našli těla neporušená, jako před tím."

Jaroslav Lhotka

Lípy ve Zlaté Koruně

Dějiny vypravují, že slavný klášter ve Zlaté Koruně stal se dvakrát obětí husitských útoků. Když po druhé, 27. října 1425 blížili se husité ke klášteru, opat s většinou bratří opět šťastně uprchli, jen asi sedm nemocných bratří zde zůstalo a byli zabiti.

Staré podání, známé již v r.1533, vypravuje, že byli přivlečeni pod mohutné lípy na klášterním dvoře a tam oběšeni. Na lípách prý od té doby rostou zvláštní listy ve tvaru mnišských kapucí. Roku 1609 dal opat Valentin upevnit na zeď u jedné lípy pamětní desku s nápisem: "Zastav se poutníče zbožný, vzhlédni na lípu, která se zelená, na věky nevyhyne. Obdivuj listy ve tvaru kápě, které strom na paměť umučení každoročně zde rodí. Takové - nechtěje jistě - tys činil zázraky, Žižko, když mnichy posvěcené popraviti jsi tu dal.

Jaroslav Lhotka

Co následovalo po povraždění pražských konšelů husity

Dne 6. července 1419 král Václav IV dosadil za purkmistra Mikuláše z Podviní a další katolické radní pány, aby vši moci bránili vzrůstajícímu husitství a vytrhli široké vrstvy lidu z moci husitských vůdců a provedli v Praze realizování usnesení církevního směru kostnického. Byli to všichni upřímní katolíci, kteří nebyli nakaženi viklefovskými bludy.

O poledni 30. července 1419 došlo na Novém městě v Praze ke krvavému výjevu, který se stal počátkem husitských bojů. Z kostela sv. Štěpána přitáhl dav pražských husitů, vedený odpadlým premonstrátem Janem ze Želiva k novoměstské radnici a žádal bouřlivě na purkmistru a konšelích (radních), aby propustili na svobodu vězně, které dali nedávno zavřít pro přijímání z kalicha. Když toho konšelé neuposlechli a chystali se k obraně, rozzuřený zástup pod vedením Žižkovým vrhl se na radnici a s oken shodil radní pány na sudlice a oštěpy, a kdo potom ještě dýchal, byl dobit na místě.

Když se o tom dozvěděl král Václav, rozčilil se tak, že brzo po té zprávě zemřel, raněn mrtvicí.

Jakmile si husité na Táboře zvolili své hejtmany, vrhli se nejprve na pana Oldřicha v Sezimově Ústí. Jako katolík byl čestnou výjimkou rodu. Vypráví o tom Eneáš Sylvius (budoucí papež Pius II.), jak hájil Oldřich na svých statcích katolictví. Tím se stal stoupencům nové nauky trnem v očích. Uzavřel se jim na pevné tvrzi nedaleko Sezimova Ústí, zvané Sedlec. Vavřinec z Březové píše, že když opevnění Táboři dobili, panu Oldřichovi nejprve usedli obě nohy a potom ho hodili do ohně. Stalo se to 10. dubna 1420. Pan Oldřich položil život za katolickou víru.

Na Květnou neděli 1421 dobyla spojená vojska pražských a tábořských husitů město Chomutov. Nastalo děsné krveprolití. Staré prameny odhadují počet zavražděných ke třem tisícům: "Husité jali se vztekle vraždit kohokoliv v městě živého našli. (Palacký) Došlo také na ženy a děti a toto dílo provedly tábořské ženy. Vavřinec z Březové píše: "Ale tábořských nešlechtné ženy hřích hrozný tu spáchaly. Ženy a panny mužů svých a rodičů plačící, ven z města vyvedly, slíbivše jim, že je zdravé propustí, kteréžto když z města vyšly, z roucha oloupily, peníze a klenoty od nich pobraly, v jednom lise na vinici zavřely a ohněm všechny spálily ani těhotným neodpustivše. Bohuslav Balbín o této události píše: "Popravním místem jejich byl zvláště kostel a hřbitov. Proto z úcty k tolika tisícům, pro Krista povražděným, kterým husité dali onoho dne do ruky nebeské palmy, nikdo není na onom místě dodnes pochován, nýbrž pohřbívá se za městem.

Jaroslav Lhotka

Nevděk vládne světem

Vzpomínám, jak za války před Vánocemi roku 1944 se v lesích kolem Vepřové objevili partyzáni. Střídavě obsazovali stavení ve vsi, a tak vystavovali vesnické obyvatelstvo smrtelnému nebezpečí gestapa. Na obec se soustředilo podezření a brzy na jaře 1945 kolem obce Němci vytvořili kulometná hnízda. Můj příbuzný měl partyzánů plnou chalupu. Byla jim zima a měli hlad. Dostali pomoc.

Za pár roků po "osvobození" když se vlády zmocnili únorovým pučem komunisti, došlo k těžkým represím a šikanování rolníků, kteří nevstoupili do zakládajících se JZD. Vůbec se neohlíželi na tehdejší zásluhy z války. A tak sedláci museli mlátit obilí jen v noci, za dne nesměli odebírat elektrický proud ze sítě, nedostávali lístky na potraviny ani na textil, nesměli stloukat máslo. Přišel k nim komisař a sekýroval, poroučel a vyhrožoval, že nesplnili všechny dodávky. Jak měli plnit, když pole byly vyměněna za méně úrodná a vzdálená od obydí.

V novinách jsem četl o osudu P. Františka Urbana. Také spolupracoval s partyzány. Při jedné návštěvě nemocného za války se setkal s chlapcem, který odjížděl na práci do Reichu. Byl totálně nasazen jako mladý muž. Když kněz viděl, jakou špatnou obuv má na nohou a jak chatrnou, zul své boty dobré kvality a dal mu je z bratrské lásky. V roce 1948 přečetl z kazatelny list

pražského arcibiskupa Josefa Berana a byl za to odsouzen k 25 rokům těžkého vězení. Zatýkal ho muž, který jako mladý člověk před několika lety od něj dostal před odjezdem na práci do Německa boty. Kněz se vrátil po 10 letech z vězení, po amnestii prezidenta republiky, s podlomeným zdravím.

Vděčnost je produktem srdce. Kdo má zatvrzelé srdce, je schopen zradit i bratra. Člověk zrazuje pro osobní prospěch Desatero, zapomíná na prokázaná dobrodíní. Zkušenost nás učí nevěřit na vděčnost. Snažme se pomoci těm, kteří naší službu potřebují, ale nečekejme vděčnost. Bylo by to od nás nemoudré. Potom bude pro nás překvapením, když zjistíme, že jsme s vděkem nepočítali a dočkali jsme se ho.

Jaroslav Lhotka

České schönstattské poutní místo Betlém

V Rokoli u Nového Města nad Metují je maličká svatyně, zasvěcená Panně Marii, kde se v roce 1939 shromáždili mladí nadšení kněží a bohoslovci a uzavřeli s Pannou Marií "úmluvu lásky". Tato stará kaple je kolébkou českého Schönstattu, kde bylo mariánské hnutí založeno 18. října 1914 P. Josefem Kentenichem a sodály jeho mariánské družiny.

Po téměř 60 letech existence tohoto apoštolského díla u nás (s výjimkou let komunistické totality) byla 19.7.1997 posvěcena tehdejším biskupem Mons. Karlem Otčenáškem první originální kaple, přesná kopie kaple v Schönstattě. Zahájení se konalo jednak u hoření, nové kaple v Rokoli a ve stejné době v údolí u starobylé kaple.

Pak se zdola rozvinul průvod k nové kapli. V jeho čele byly za křížem, doprovázeným rozžatými svícemi, nesený vlajky-státní česká a schönstattská. Před Otcem biskupem byl v průvodu nesen kříž jednoty a obraz Matky třikrát Podivuhodné úzkou stezkou do kopce.

Kaplička se stala důležitým ohniskem apoštolátu a duchovního života, podobně jako je Želiv, Králíky a další. Stává se velkou pomocnicí v působení Nového Adalbertina v Hradci Králové.

Jaroslav Lhotka

Humanismus bez Boha contra náboženství kříže

Náš letopočet byl a je Kristův. Neuspěli ani marxističtí dogmatikové se svým učením "vědecký ateismus" kteří zaváděli výrazy "před a po našem letopočtu", jako produktu materialistického chápání a nazírání na svět. Nadále počítáme letopočty od Kristova narození. Racionalisté se snažili "očistit" Písmo svaté od prorocství, zjevení, divů, skutečného zmrtvýchvstání a proto poukazují na evangelia jako na výplody tehdejší doby víry původní církve a snaží se vytvořit nové jednotné náboženství ve světě, které bude postrádat Svatou Trojici jako představitelku věčného života. Mnoho církevních vůdců lze dnes označit za komplice mocenských struktur, aby jednotlivá náboženství byla zneužita v nacionalistickém duchu k rozdmýchávání nepřátelství a konfliktů za účelem internacionalistů a zednářských lóží, kteří usilují o vytvoření jednotného světového náboženství.

Zavedením "mini chipu" který jistá americká firma nazývá "Digital Angel" (digitální anděl), by lidé byli pod kontrolou a nový otrokářský řád, ještě více rafinovanější na represivní složku nežli ten původní, by se halil do roucha humanismu: volnosti, rovnosti, bratrství-ale bez skutečného Boha Otce, Syna Ježíše Krista a Ducha svatého.

Původcem veškerého zla v novověku je Francouzská revoluce, protože na základě osvícenců Voltaira, Rousseaua, Diderota, vyhlášených antikristů, zavrhl existenci Boha a místo něho nastolila "bohyni rozumu", ztvárněnou známou pařížskou prostitutkou. Tak bylo započato vyhlášení války "moderního člověka" pod nálepkou humanismu proti náboženství kříže. Bezbožecká tažení dosáhla vrcholu svou brutalitou za existence bolševického Ruska a jsou dnes příkladem ve světě protikřesťansky zaměřeném, jak postupovat proti těm, kdo vyznávají Kristův kříž.

Z historie je známo, že v prvních třech stoletích byli křesťané tak silně pronásledováni zpupnými caesary a přesto nebyli vyhubeni. Pokřtěním byl vložen do duší a do srdcí národů Evropy kvas. Co by z národů jinak zbylo při divokém stěhování z Východu na Západ nebýt křesťanství? Evropský kvas vytvořil díky křesťanství evropskou civilizaci. Křesťanství můžeme děkovat, že máme svou existenci českého národa. Ono národy stvořilo, ono je musí uchránit před zkázou nihilismem.

Mír ve světě zavládne, až se všechna tři monoteistická náboženství dohodnou na jednotné linii v rámci jediného Boha Otce. Tím okamžikem přestane "kvést pšenice" všem zednářským lóžím, náboženským sektám, laicistům, internacionalistům. Úsilí Jana Pavla II. je toho dokladem, předstihlo naši

dobu, plnou pokrytectví a planých slibů "mírotvůrců" zednářské pyramidy. Kdo má Boha, má všechno! V Božích očích máme stále cenu!

Jaroslav Lhotka

Bud'me katoličtí!

Jsem konvertita. Do lůna církve mě přivedlo studium historie a pochopení pravdy, která je jediná a je u Boha. Katolická víra je úžasná věc, originální, jedinečná. Do katolické církve však proniká nekatolické smýšlení. Dnes dochází k nové reformaci srovnatelné s onou v XVI. století s uvolněnou morálkou. Je to záměr vytvořit církev, ve které si každý může vymezit tu svou víru a svou vlastní morálku. Jsou však hranice, za které nemůže katolík ustoupit v ekumenismu.

Již Pavel VI. měl k této situaci postřeh, když řekl: "V Církvi panuje dnes veliký zmatek a to, co je v sázce, je víra. To, co mě děsí při myšlence na katolický svět, je fakt, že v katolicismu nabývá vrchu určitý druh nekatolického smýšlení, a tento druh myšlení uvnitř katolicismu zítra ještě více zesílí. Ale toto smýšlení nebude nikdy představovat smýšlení Církve. Postačí, když zbude malé stádce, ať je jakkoliv malé." Beatifikace Pia IX. mám jasně udává směr víry.

Protestantismus měl na katolické myšlení mnohem větší vliv nežli katolicismus na protestantskou víru. Více než kdykoliv předtím nadchází doba, kdy katolíci musí osvědčit svou identitu, protože tato druhá reformace se mi jeví mnohem nebezpečnější než ta první, jejíž výsledkem byla pro český národ Bílá Hora a po ní třicetiletá válka. Musíme se postavit proti tomuto nebezpečí čelem a s otevřenýma očima. Tak se staneme více katoličtí a lépe poznáme svou identitu: víru, která uznává slávu Ježíše Krista, jeho Božství, tajemství jeho Církve, Ducha svatého jako třetí osoby Nejsvětější Trojice, význam eucharistie. Jedná se o zásadní věci, o základy naší katolické víry, o to, zda budeme nadále katoličtí.

Je třeba znovu odhalit lidem naší doby vědomí, co je hřích, který se u katolíků vytrácí z paměti, Boha, který pro mnohé splývá s orientálními božstvy místo osobního Boha, Ježíše Krista, který je pro některé pouhým člověkem a nikoliv Bohočlověkem, vyjímečným, hodným úcty a obdivu. Důsledky ztráty víry se vždy také projevují na poli morálky. Je proto třeba brát vážně Krista ve všem, co kdy řekl. Mnozí katolíci ani nevědí, co ve skutečnosti řekl,

neboť pravidelně nečtou bibli. Jen příležitostně. Kristus také hovoří o pekle a o nebezpečí věčného zavržení. Ale to vůbec v kázáních nepřipomíná. Je to vina i špatných kázání kněží.

Každý z nás, katolíků, má osobní odpovědnost za svůj vlastní věčný život. Objektivním znakem třetího tisíciletí je doba nové evangelizace. Mládež čeká, že bude oslovena a vyzvána. Mládí je výzvou k setkání s Ježíšem Kristem, který je plností života. Je to generace, které nejvíce dlužíme po stránce duchovní, generace, která pro své vnitřní rozpory žije z očekávání a tužeb. Nová evangelizace záleží od Boží milosti a musí být vyprošena z nebe. Doufám, že Duch svatý bude lepším oživovatelem víry a že vyvolá nové světce, kteří ukáží lidem zcela jasně, v čem spočívá pravý poklad lidského života.

Přeji si to z celého srdce, neboť svatí jedině mohou dát církvi novou tvář do třetího tisíciletí. Český národ potřebuje "své" svaté, potřebujeme je všichni, i z doby nedávné komunistické totality, abychom mohli nadále naslouchat jejím hlasům na cestě ke spáse naší a okolního světa. Účelem je také ukázat "druhou tvář církve", která nezapomíná na své mučeníky pro pravdu, lásku a víru.

Jaroslav Lhotka

Medžugorská výzva

V Medžugorji vznikla výzva k modlitbám za farní společenství a farníky, aby co nejlépe žili a předávali poselství Panny Marie. Přišla jako Královna míru a říká to, co řekl její Syn Ježíš v evangelizaci: Obráťte se a věřte evangeliu!

Církev musí být poutnická, aby pomáhala a sloužila druhým na cestě k obrácení, aby svůj čas věnovali duchovnímu růstu a to ostatní nám bude přidáno. Jestli si děláme starosti o materiální věci, pak jsme nepoznali Otce a vnášíme nesoulad do svého života i do života druhých. Nenávist, závist, sváry, podvody, hrabivost, alkoholismus, tabakismus, drogy, jsou tam, kde je prázdnota života.

Medžugorská výzva k obrácení je výzvou k boji proti zlu a za dobro. Ten boj trvá celý život. Člověk se nesmí v boji unavit, musí se posilnit modlitbou, která člověka občerstvuje. Bůh je na straně "člověka dobra" a nabízí mu svou pomoc duchovní, aby dobro nakonec zvítězilo. To je důvod mít v srdci naději. Naděje nikdy neumírá, je věčná, je pramenem víry v Boha.

Žít důstojně svůj lidský život znamená, jak v oblasti materiální tak i po stránce duchovního blaha, žít v rovnováze. Kdo ztratil rovnováhu, ten se zastavil na cestě směrem k výšině a žije život v rovině materialismu "mít a užít si"

Poutní místa jsou věřícími promodlená. A právě proto se zde člověku dostává nejvíce Božích milostí. Jsou to dotyky Lásky, kterými jsme odměněni za to, že kráčíme po Božích cestách, nejenom po horizontále kříže, ale také i po jeho vertikále.

Žít v radosti nám přináší snáze překonávat život v oběti a velkodušnosti. Člověk obdařený tímto darem dosahuje v životě obzvláštní výše, je zářícím majákem v materialistické společnosti.

Jaroslav Lhotka

V roce 2000 vešel v Německu v platnost zákon o manželství homosexuálů. Papež Jan Pavel II. tento zákon odsoudil, neboť takový zákon nemůže legalizovat morální úpadek. (Radio Proglas 19.11.2000)

-jal-

Neprávem opomíjené výročí

15. srpen je svátkem Nanebevzetí Panny Marie, ale také od roku 1990 v Polsku státním svátkem, kdy si Poláci připomínají začátek "zázraku" nad Vislou pod Varšavou v roce 1920. Tehdy v třídenní bitvě od 13. do 15. srpna špatně vyzbrojená Polská armáda dobrovolníků pod velením, tehdy generála, Józefa Piłsudského a francouzského generála Weyganda zastavila triumfální nástup bolševických armád Tučačevského a Bud'oného v bitvě o Varšavu.

Tehdy Lenin diplomaticky hovořil o míru, zatímco Trockij plánoval vývoz revoluce. Začátkem srpna 1920 držela Rudá armáda značnou část Polského území a plánovala spojit se s německým proletariátem v realizaci "světové revoluce" v jejím čele stáli Spartakovci Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgové. Nazývali se podle časopisu "Spartakus", který vydával K. Liebknecht.

Poláci však neuvažovali a nejednali jako socialisté a revolucionáři, ale jako katolíci a nacionalisté. Tváří tvář společnému nepříteli bolševického

moru, byli třídní nenávisti zapomenuty. Většina dobrovolníků, kteří se přihlásili k obraně vlasti byli velmi mladí lidé, což dokazují nekonečné dlouhé řady pomníčků na varšavském vojenském hřbitově. Padlo jich zde přes 100.000.

Němečtí dělníci v docích a čeští železničáři protahovali dodání zahraniční pomoci z Francie, kterou Poláci tvrdě zaplatili. Nežli zbraně průtahy naší polosocialistické vlády (vláda tzv. zelenorudé koalice agrárníků se sociálními demokraty) mohli opustit nádraží v Bohumíně, putovaly nazpět a Baltickým mořem do Gdaňska, kde je zase odmítli vyložit němečtí dokaři. K revoluci, s níž bolševici počítali, nedošlo. Poláci neviděli v RA bratry a osvoboditele, ale nepřátele. Dne 15. srpna 1920 došlo k rozhodující bitvě. Stovky tisíc bolševiků byly zajaty a "slavná" Bud'onného kavalérie byla do konce měsíce zcela obklíčena. Lenin byl nucen opustit od bolševických praktik a machinací a začalo se vážně jednat o východních polských hranicích. Bylo to období, kdy spojenecká pomoc selhávala a světové veřejné mínění ovlivňovala propagandistická kampaň socialistů pod heslem "Ruce pryč od bolševického Ruska". Panovala i v ČSR, s trendem doleva. Kdyby se maršálu Pilsudskému a generálu Weygandovi nepodařilo zastavit nápor bolševických armád v bitvě o Varšavu, pak by bylo vystaveno nebezpečí nejen křesťanství, ale mohla být ohrožena sama západní civilizace. Poláci toto vítězství připisují přímlově Panny Marie. Ti, kdo padli při obraně Varšavy v roce 1920, si zasluhují úctu a obdiv. Kdyby nezahynuli, vypadal by dnes jejich národ jinak. Snad proto máme tak vlažný poměr ke své vlasti, že se tak snadno a s malým odporem dokážeme přizpůsobit cizí nadvládě na rozdíl od Poláků, jimž je svoboda cennější než život pod otrokářem. Je to díky katolické víře, která zde má tradici a hluboké kořeny a katolická církev zde vždy šla v čele národa. Je tomu i v současnosti.

Námořní bitva u Lepanta v Korintském zálivu, kde bylo rozprášeno saracenské námořnictvo 7. října 1571, v den svátku Panny Marie Růžencové, se připočítává přímlově Panny Marie, která se zde křesťanům zjevila. Bitva u Lepanta zachránila naše potomky před světlem koránu. Bitva u Varšavy 13. 15. srpna 1920 zachránila západní Evropu před ještě podvratnějším nebezpečím - před fanatickou bolševickou tiranií a střední Evropu na čtvrt století oddálila od všeničícího bolševického moru. Nezapomínejme, že Evropa po 1. světové válce byla rozvrácena v poraženém Německu měli socialisté velký vliv a moc. Tvzení, že polské vítězství v roce 1920 zachránilo křesťanství, není nikterak nadsazené.

Občané České republiky měli by si toto výročí připomínat a zamýšlet se

nad ním, abychom hájili svou vlast a křesťanské ideály svobody právě tak usilovně jako Poláci. I dnes jsou Poláci záchranou křesťanské víry v Evropě. Svědčí o tom velký počet polských kněží misionářů v České republice, ale i jinde ve světě.

Jaroslav Lhotka

P.S. Historie je věda. Kdo jí nevěnuje úsilí přijít věci na kloub poznává, že dějinami prochází Bůh.

Matka Tereza z Kalkaty

"Největším hříchem je nedostatek lásky a nedostatek bliženské lásky, strašná lhostejnost vůči našim bližním (Matka Tereza)

V Kalkatě založila dům pro umírající, aby umožnila prožít zbytek života důstojně pro ty, kteří byli nalezeni mezi odpadky na ulicích na konci svých sil. Zanechala nám něco velkolepého a Sestry bliženské lásky pokračují v jejím díle podle jejího ducha mateřské lásky. Stala se velkou motivací pro křesťany - vyzařovat Boží lásku.

Jednou navštívil tento hospic ateista, zrovna v době, kdy sem přinesli muže, kterého našli na smetišti a byl plný červů. Jedna ze sester se ho ujala, aniž si byla vědoma, že ji někdo pozoruje, jak se nemocného dotýká a laskavě s ním zachází. Ateista stál v údivu a pozoroval pozorně sestru. Pak prohlásil: "Když jsem sem vstoupil, nevěřil jsem v Boha. Tady jsem uviděl v praxi Boží lásku skrze ruce této sestry, skrze její úsměv, její něžnost, s jakou zacházela s tímto nemocným. Sestro, nyní věřím v Boha."

(Materiál k článku ze Světla č.47/2000)

-jal-

Literární příloha

Jiřina Fuková (nar. 1950)

vyšla jí sbírka "Navzdory rybám" v nakladatelství Poezie mimo domov, Mnichov 1992, publikovala verše a překlady v časopisech, připravila několik pořadů poezie pro rozhlas.

/duben/

I.

Pod nohama mi čvachtá bláto
Obrovský blatouch
se z mraků klube
váhavě Je duben

II.

Nevěřte větru Podle lže
když v dubnu zimě spílá
Jde v patách za ní paní bílá
a stíná hlavy podléšek

III.

Kůzlátku naděje
vyrostly růžky
Je Bílá sobota
slunečné ráno.

/květen/

I.

/delta/

Na obzoru vlévají se
žluté řeky
do žlutého moře
řepky

/červen/

I.

Děšť nebe k zemi přišívá
stonkovým stehem Kap Kap Kap
naráží jehla na okap
Tak v červnu na vsi pršívá

II.

Kukačka kuká
nám dlouhý život
Cestičkou křivou
jdem k Božím mukám

Marie Dolistová (nar. 13.12.1951)

Vydala v nakladatelství Řád roku 1994 sbírku duchovních básní "V síti rybáře." Nyní vydala v nakladatelství Alfa - Omega sbírku "S příchutí země" Jsou to básně duchovní i přírodně lyrické, reflexe života. Sbíрку si můžete objednat na adrese:

Marie Dolistová, Přítkovská 1469, Teplice v Č. 415 01.

Rozjímání

Pobřežní skály pevně vzdorují vlnám ke ztišení
Zachycují vzkaz hvězd měsíce slunce
i píseň moře
Kamenní nehybně sedící mniši v meditaci
Ve vířící plazmě života zachytit signály nekonečna
V tichu zurčení praménků milosti
Ty, který jsi utajen, otevři svá skrytá dvířka
odhrň temný závěs a zaplav vše svým světlem,
po stéblech trav tak letí
Jako kočka za oknem domku v zimním ránu
tak my za skly mrazivého vesmíru
Ty, který jsi utajen

Pavel Mach (55 let)

Povoláním revizní technik tlakových zařízení. Žije v Pardubicích.

Propadliště dějin

Klam stírá klam

- komu věřit?

Doba pozdní

- hnijící to květ

vše mistrovsky ukryto

před slídilem

- a čistý se stydí v ústraní.

Zakopává o potřebný fortel

humanismu

- který mu chybí

a jeho pot páchne nevytříbeností
slov.

Jen "věčný" smích těch "úspěšných"
pohřbívá poslední naděje...

Kam se utéct

když chlad mám v srdci svém?

Nezbývá než čekat.

Karel Dachovský

Raison d'être

Tam, kde byl
sněhový převis,
je diamantová slza,
noční čepeček
nad kostelem svatého Rocha.
Ptáci a drobotina
ve výdutích stromů.

Přestáli jsme zimu.
Ptačí zpěv o překot.
Kosák se zmítá
od větve k větvi.
Jakoby chtěl všechno dohonit.
Díky, Pane, za úpal
poledního horka.

Nemůžeš pochopit,
že nejsi za pravici přichycen
k lepkavému kmeni kříže.

Díky za let
mezi borovicemi,
mezi ráhnovým větví.
Možná za chvíli
tě zase potáhnou
na Golgotu.

Koncert

Dne 8. ledna 2001 se konal v Praze koncert z díla soudobých skladatelů Jaroslava Pelikána a Miloše Boka. Oba patří ke špičkám současného skladatelského umění. Z programu koncertu uvádím:

Spoluautorem večera je **Miloš Bok** (nar. 1968). Měl štěstí na vynikající pedagogy: studia klavíru započal u Jana Tůmy a na konzervatoři, kam byl přijat pro mimořádný talent ve svých dvanácti letech, pak postupně studoval u Prof. Jiřího Tomana a Prof. Františka Maxiána. Tuto školu absolvoval v roce 1988 u prof. Jaromíra Kříže a krátce poté se stal posledním žákem prof. Josefa Páleníčka na pražské AMU, u něhož studoval do jeho smrti (1991). Neodolatelnou potřebu komponovat a dirigovat projevoval již od dětství. Po prvních počátečních pokusech (koncert, symfonie) napsal své první dokončené dílo Missu solemnis (1986) a rok poté Missu brevis Es dur (1987). Nikdy neuvedeným dílem je Missa brevis Fis dur (1988), která vznikala souběžně s oratoriem Skřítkové z Křínického údolí, jež bylo dokončeno a poprvé provedeno autorem v roce 1993 při příležitosti jeho absolventského koncertu v pražském Rudolfinu, kterým zakončil svá studia dirigování na pražské konzervatoři (1991-3) u prof. Maria Klemense. Od roku 1994 se zabývá kompozicí oratoria Svatá Zdislava, z něhož bylo provedeno prvně Hospodine, ulituj nás (1996) a část Finale (1998). V současné době oratorium dokončuje, první polovina existuje též v podobě Klavírní sonáty (2000). V roce 1997 vytvořil úpravu Pelikánova Koncertu pro hoboj, o rok později vznikly Symfonické koledy. Taktéž se zabývá instrumentací a úpravami děl svých vrstevníků, členů Uměleckého sdružení Elgar (Jaroslav Novák a Jean-Gaspard Páleníček). Od roku 1987 je činný jako pedagog na různých základních školách a od roku 1990 působí jako varhaník litoměřické, později i plzeňské diecéze. Dosud největším úspěchem bylo provedení Missy solemnis v Carnegie Hall v New Yorku (květen 1999). V poslední době vede dětský symfonický orchestr při ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary - Rybáře.

Těžko bychom hledali druhou osobnost českého hudebního života, která by byla přijímána s takovou rozporuplností a jejíž činnost by vzbuzovala tolik sympatií i zášti zároveň. Prakticky uzavřené dveře na většinu oficiálních pódii u nás jsou zřejmě důsledkem způsobu, jakým vede Miloš Bok boj proti formalismu v současné hudbě, než nějakého "bezbřehého epigonství" - jímž byl již ve chlapeckých letech oceňován a které je dosud ve spojitosti s jeho osobou zdůrazňováno. Avšak zatímco Bokovi odpůrci mají tendenci se poněkud

opožděně zabývat autorovou prvotinou (*Missa solemnis*, 1986), jeho sloh dostal za posledních patnáct let výrazných změn.

Snadno lze vysledovat, že odborná kritika i část odborné veřejnosti si s Bokovou osobou stále neví rady. Jejich reakce je kombinací pštrosí hlavy strčené do písku střídané občasnými agresivními výpady v tisku, které si v ničem svým fanatismem a nenávistí nezadají s nechvalně známými ideologicky zabarvenými kritikami 50. let. Je nutné zdůraznit, že žádná z oněch kritik, o kterých je řeč, nebyla podložena seriózními argumenty a ani býti nemohla, neboť nikdo z kritiků se zatím nenamáhal nahlédnout do Bokových partitur. Pokud by tak učinil, musel by jen při troše objektivitě přiznat Bokově hudbě mnohem více "současnosti", která je mu tak předpojatě odpírána. Myslet si ovšem, že v Bokově případě jde tedy o nějaké hodnocení, je směšnou iluzí. Snaží-li se nás např. Petar Zapletal přesvědčit o tom, že úspěchy tohoto venkovského varhaníka živořícího na okraji společnosti jsou téhož rodu jako úspěchy Esmeraldy na Nově (bulletin Hudebního informačního střediska ČHF, VI/99), nezbyvá než vážně pochybovat o duševní způsobilosti kritika. Vrcholem ignorantství však bylo "statečné mlčení" všech včas informovaných médií před a po provedení Bokovy *Missy solemnis* v Carnegie Hall, čímž se dopustili opomenutí vpravdě historického.

Dnes na koncertě uvedená **Missa brevis Es dur** je dílem, ve kterém Miloš Bok reflektoval kritické hlasy, jež jeho předchozí *Missu solemnis* označily za příliš monumentální a eklektickou. Záměrně zvolený subtilnější zvuk dětského sboru vede s překvapivou prostotou v unisonu: o to více vynikají vrcholy, v nichž se uplatňuje vícehlas. Kontrastem k jednoduchosti vokálních linek je bohatý kontrapunktický a harmonický doprovod. Formálně byla Bokovi vzorem (ostatně jako i v jiných případech) Lisztova Ostříhomská mše, ve skladbě se to projevuje kromě jiného důsledným monotematizmem. Její kratší minutáž jí předurčuje ke snadnějšímu provozování při bohoslužbách, než je tomu u *Missy solemnis*. Podobně jako v jiných Bokových dílech i zde najdeme prolínání témat z děl předchozích a naopak témata *Missy brevis* figurují v dílech pozdějších. Přestože se teprve devatenáctiletému autorovi podařilo vytvořit skladbu účinnou a sevřenou, nebyl s ní opakovaně přijat na studium skladby. V původní verzi z roku 1987 dětský sbor doprovází komorní orchestr, vzápětí však autor vytvořil i varhanní verzi, aby dílo mohlo být častěji provozováno. Podstatným podnětem vzniku díla byl i slib ředitele kůru u Sv. Jakuba v Praze Josefa Hercla, že mši provede. Prvními interprety byli sourozenci Polívkovi, s nimiž Miloš Bok dílo nastudoval a provedl

v mnoha českých kostelech (1987-89) a zmíněný Josef Hercl, který též mši nastudoval a za varhanního doprovodu Miloše Boka provedl v bazilice Sv. Jakuba v Praze (1989). V letech 1991-92 měl mši na repertoáru Dětský sbor Radost Praha. Od roku 1997 již v klavírní verzi mši s velkým úspěchem provádí Kühnův dětský sbor (sbormistr prof. Jiří Chvála), mj. i při svém turné po USA.

V **Symfonických koledách** jsme svědky autorova originálního přístupu k hudebnímu žánru, ve kterém řada autorů upadá do laciné podbízivosti. Nejedná se o typickou suitu složenou se známých koled. Bok se nechal tradičními vánočními melodiemi inspirovat ke zkomponování jednodité a na kontrasty bohaté skladby. Koledy jsou v ní zasazeny do bohatého kontrapunktického a harmonického hávu, brilantně zinstrumentovaného. Přízviska "snové", či "apokalyptické", jež se koledám za krátkou dobu jejich provozování dostalo, dávají tušit, že jde o hudbu, která rozněcuje fantazii citlivého posluchače a která svědčí o autorově duchovním rozpoložení posledních let. Původní verze koled (1998, pro dětský sbor s průvodem dechových, bicích nástrojů a varhan) vznikla na objednávku ZUŠ ve Žluticích. Samozřejmě musel autor přizpůsobit party technické zdatnosti žáků. V této verzi byly koledy provedeny postupně v různých kostelech západních Čech. Provedení díla v Ostrově nad Ohří dokonce připomnělo dávnou romantickou éru: na půdě kostela si posluchači, kteří se v průběhu koncertu rozdělili na odpůrce a příznivce, málem "vjeli do vlasů". Možnost provedení díla Kühnovým dětským sborem a Pražskou komorní filharmonií (Státní Opera Praha, 1999) autora přiměla k vypracování symfonické verze, jež zaznívá na dnešním večeru.

Manifest společenství ELGAR

My, níže podepsaní zakládající členové hudebního kroužku, inspirováni a obohaceni naší dlouholetou uměleckou činností a trvalým přátelstvím, rozhodli jsme se zviditelnit naše dávné společné myšlenky a cíle a zakládáme tímto sdružení "Elgar, společenství přátel Miloše Boka". Tak jak tomu bylo v dávnějších dobách, o to více dnes, pocítujeme potřebu chránit evropskou duchovní tradici a dále ji rozvíjet, a proto jsme se rozhodli přihlásit ke jménu anglického moderního génia, jehož velikost zcela zmizela v sutinách rozkladu tohoto století. Jeho hrdinská osamocenost v nás probudila mimořádnou

potřebu sebereflexe a nutila nás podstupovat ne vždy pohodlnou cestu hledání pravdy v umění a životě.

Tyto zkušenosti a následně postoje nás dovedly k poznání, že je nutno se zásadně rozejít s matoucím pozitivismem dnešní doby a jím ovlivněné společnosti. Právě v tomto osvícenském pozitivismu a relativismu, který ovládá myšlení evro-americké civilizace, vidíme příčiny kulturního zhroucení celého prostoru a za hmotným blahobytem se skrývající společenské krize v pokročilém stádiu. Její příčiny a kořeny vidíme v bouřlivých společenských přeměnách, otrásajících Evropou na počátku tohoto století, které byly zejména namířeny proti tradičnímu společenskému uspořádání a křesťanským hodnotám. Doba uvolnila prostor avantgardním a subjektivním směrům, které negujíce tradici, logicky brzy dospěly k svému vyčerpání. Někteří jejich Tvůrci, nechtíce opustit dobyté pozice, nutně se stali samozvanými intelektuálními elitáři. Následkem toho vznikalo ovzduší vzájemné nedůvěry a intolerance, které nedávalo prostor růstu skutečných originálních osobností. Důkazem vyvrcholení těchto tendencí je zpětně viditelná tvůrčí impotence nejméně posledních třiceti let. Za mnohem vážnější ale považujeme rozbití přirozeného poslání umění pro společnost.

Za nepřipustné a nedemokratické pokládáme naprosto jednostranné informování o určitém výseku dění v současné skladatelské tvorbě a jeho upřednostňování, které tím dává falešné zdání o podpoře široké hudební veřejnosti. Jsou nám cizí manýry dnešních samozvaných avandgardistů, kteří se cítí být povýšení nad míněním hudebního publika, a vidíme v tom hříšné opovržení lidskou důstojností a potlačení úcty k svobodné vůli člověka. To vše, ve spojení s loajální kritikou, pak vytváří dojem přímo totalitních praktik.

Zejména z výše uvedených skutečností je pochopitelný náš kritický postoj, ostražitost a nedůvěra k některým aspektům hudební současnosti, jež jsou důvodem k vážnému zamyšlení nad některými jejími jevy. Za jednu z nejpostiženějších oblastí považujeme hudební školství. Zdá se nám, že mnohem více než k lásce k hudbě a službě umění, vychovává poslušné budoucí loutky v rukách orchestrálních a jiných manažerů, rozličných komisí, rozhodujících o jejich uplatnění, finančních a jiných podporách. Za velice nezdravou považujeme příliš zdůrazňovanou důležitost umístění v různých hudebních soutěžích, ovlivňujících pak možné uplatnění interpretů a jejich účinkování na festivalech a koncertech. Je navíc smutné, že má-li tímto vším mladý budoucí umělec projít, nutně dochází nikoli k rozvíjení jeho talentu a tvůrčích schopností, ale naopak k jejich potlačení a zdeformování jeho svobodné osobnosti.

Přidáme-li k tomu propojení již zmíněné intelektuální elity, různých hudebních institucí, médií a je podporujícího kapitálu, naskýtá se nám tristní obraz skutečnosti.

Tomu všemu může vzdorovat jen mimořádně silná umělecká osobnost. Podobně jako v minulém století Balakirevův hudební kroužek Mocná hrstka i my se distancujeme od umělého akademismu a považujeme ochranu tvůrčího potenciálu umělce ve smyslu vytvoření podmínek jeho svobodného rozvíjení za nejdůležitější cíl našeho hudebního kroužku. Usilujeme o posílení konzervativní linie v hudebních dějinách 20. století, té linie, jejímž ztělesněním je vzácný odkaz Edwarda Elgara. Objevení jeho hudebního světa nás naplňuje radostí a optimismem a zavazuje nás k následování. Kromě šíření Elgarovy hudby je posláním našeho společenství interpretace, propagace a šíření děl jeho členů i jiných, podobně smýšlejících umělců. Smyslem umění je pro nás oslava Boha a služba lidskému společenství. V hudbymilovném publiku a v jeho mínění vidíme jeden z důležitých faktorů přirozeně ovlivňující hudební vývoj, a proto jeho názoru přisuzujeme nezastupitelné místo. Členové kroužku mají úctu k jakýmkoliv takto projevovaným názorům, které považují za součást takzvaného objektivního hodnocení času. Jsme otevření podobně smýšlejícím jedincům i společenstvím z jiných uměleckých oborů.

Chceme také proklamovat svoji otevřenou sympatii ke katolické církvi a jejímu papeži, neboť ji považujeme za přirozenou nositelku a ochránkyni hodnot, ke kterým se hlásí i náš kroužek. Imponuje nám svojí universalitou, skrývající v sobě mnohé jemné názorové nuance, a tím je blízká i našemu chápání smyslu kroužku. Jsme si vědomi jisté ohroženosti, vyplývající z našich dosavadních uměleckých názorů a zkušeností, a proto pocítujeme zesílenou potřebu vzájemně si pomáhat a hájit tyto naše názory i veřejně.

My, níže podepsaní zakládající členové se svým podpisem plně ztotožňujeme s tímto manifestem, cítíme odpovědnost k budoucím generacím a chceme jej hájit svou uměleckou cestou.

V Praze dne 29. ledna 1998

MILOŠ BOK: MISSA SOLEMNIS SV. ZDISLAVA - FINALE

Živá nahrávka pořízená při mši svaté v bazilice Panny Marie Sedmibolestné v Bohosudově u Teplic v červnu 1998

Pavla Zobanová soprán, Edita Adlerová alt, Miloslav Pelikán - tenor, Lukáš Krámer bas, Sbor sv. Ducha Praha, Čeští symfoničtí sólisté, Lenka Gajdošová - varhany, řídí autor.

Missa solemnis byla v českých chrámech provedena od roku 1986 již téměř 20x. V roce 1999 se setkala skvělého přijetí v newyorské Carnegie Hall.

Cena: 300,- Kč (včetně poštovného)

CDBOK 1/98

MILOŠ BOK: MISSA BREVIS

JAROSLAV PELIKÁN: OBOE CONCERTO

Studiová nahrávka pořízena na jaře roku 1999 v Praze

Kühnův dětský sbor, Zbyněk Müller - hoboj, Miloš Bok - klavír

Missa brevis Es dur pro dětský sbor a doprovod je druhým raným dílem Miloše Boka. I když existuje více verzí, tato s doprovodem klavíru patří k nejhranějším.

Koncert pro hoboj od autora Jaroslava Pelikána (*1970) je náročnou instrumentální skladbou oblíbenou hoboisty a příznivě přijímanou hudebním publikem. Klavírní úprava od Miloše Boka.

Cena: 300,-Kč (včetně poštovného)

CDBOK 2/99

CD VYDANÁ V NÁKLADU MILOŠE BOKA (1968) ZA PŘÍSPĚNÍ UMĚLECKÉHO SDRUŽENÍ ELGAR

Distribuce: GIMEL/ROSA s.r.o.

Objednávky na dobírku:

Umělecké sdružení ELGAR, Šrobárova 22, 101 00 Praha 10

Internet: <http://www.elgar.cz>, E-mail: elgar@elgar.cz

Tel./fax: 02/72740631

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

2/2001

*"Dříve jsi sám nemohl ...
Nyní ses obrátil k Panně Marii
a s Ní - jak je to snadné!"*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Časopis Řád má dlouhou výrobní lhůtu /2 měsíce/. Za tuto dobu se může leccos změnit.

Biskupové vyzvali při sčítání lidu, aby se lidé přihlásili k Církvi. Možná se někdo zamyslel a přilne k ní. Diskutabilní ovšem je, zda se musely vydávat na kampaň před sčítáním značné částky peněz na billboardy apod. Snad se přesto nějaká duše zachrání.

Jisté je, že naopak ke ztrátě mnoha duší vede výstava I.N.R.I. v pražském Rudolfinu /16. 2. - 6. 5. 2001/. Všude v Praze byly plakáty zvoucí na výstavu /s fotografií polonahé ženy visící na kříži/. Zvlášť v metru byla velká propagace. V Lidových novinách vyšel obdivný článek z pera mluvčího Církve P. Daniela Hermana. Ten označil fotografie za decentní.

Koupil jsem si vstupenku ze Kč 100,- /katalog stojí Kč 1.200/. Měla pořadové číslo 5.628. Shlédl jsem 85 velkoformátových barevných fotografií francouzských autorů Bettiny Rheims /1952/ a Serge Bramlyho /1949/. Měla to být verze evangelií v současnosti. Protagonisty postav Písma našli mezi herci a modelkami. Byl jsem výstavou zděšen. Ježíš je líčen jako homosexuál a Panna Maria je polonahá. Dobrá polovina fotografií jsou akty. Je zde zesměšňován Boží Syn, Panna Maria a Svatá rodina. Co lze čekat, když autoři jsou lidé nevěřící? Zdravé jádro Církve nemlčí, konají se proti výstavě petice. Věřím, že se alespoň jeden biskup veřejně ozve.

19. 3. 2001

P. ing. Karel Dachovský

Blahoslavená Gianna Molla

24. duben 1994. V zástupu na náměstí sv. Petra v Římě je přítomen osmdesátiletý muž Pietro Molla a jeho nejmladší dcera Gianna Emanuela. Jejich přítomnost zvýrazňuje obřad blahořečení manželky Pietra a matky Gianny Emanuely. Blahoslavená zemřela 28. dubna 1962, když obětovala svůj život za svou dceru.

Příklad a přímluvy blahoslavené jsou obzvlášť potřebné v dnešní době. Rok 1994 byl Mezinárodním rokem rodiny. Blahořečení bylo jen dva dny po uzavření příprav na konferenci v Káhiře, která měla tak zvaná reprodukční práva a reprodukční zdraví žen /tedy mimo jiné i interrupcí/ na programu.

Život Gianny byl sice krátký /39 let/, ale významný. Papež řekl ve své homilii: "Gianna Beretta Molla korunovala příkladný život studentky a aktivní mladé ženy v církevní komunitě. Jako šťastná manželka a matka uměla nabídnout svůj život jako oběť, takže dítě nošené v jejím lůně mohlo žít - a je zde mezi námi.

Jako chirurgička dobře věděla, co jí čeká, ale neustoupila před obětí a takto potvrdila heroickou povahu svých ctností."

Postoje Gianny byly velmi ovlivněné příkladem rodičů. Otec Alberto pocházel z velké rodiny. Jeho matka brzy zemřela a byl poslán do internátní školy. Proto toužil také po velké rodině, kde by si všichni byli blízko. Matka Maria také pocházela z velké rodiny. Ve svém mládí uvažovala o řeholním životě. Po vykonaných exerciciích dospěla k poznání, že se má stát matkou.

Alberto a Maria měli 13 dětí, z nichž pět zemřelo velmi brzy. Z dětí se stal jeden misionářem, další knězem a jedna dcera se stala řeholnicí. Giovanna Francesca /chtěla, aby jí říkali Gianna/ byla desátým dítětem. Narodila se 4. října 1922. Rodiče byli františkánskými terciáři, modlili se každý den růženec.

Matka vstávala velmi brzo ráno. V rodině se žilo střídme a chudým dávali almužny. Giovanna byla průměrnou žákyní a několikrát musela dělat reparát /z matematiky a latiny/. Spolužáci ji měli rádi, nebyla upovídaná, vždy šťastná a jemná. Byla vždy loajální ke své rodině, přátelům a škole. Nehádala se a nebyla popudlivá. Snadno zapomínala na křivdy a přijímala i názory jiných. Nikdy nemluvila o někom špatně.

V patnácti letech, během exercicií napsala: "Jsem rozhodnuta udělat vše pro Ježíše: celou práci, všechny své potíže obětuji pro něj. Rozhoduji se, abych sloužila Bohu, nebudu chodit do kina na filmy, aniž bych si ověřila, zda mohou či nemohou být viděny, zda jsou slušné, nebo ne. Raději bych zemřela než spáchala smrtelný hřích...". Její vřelý vztah k Bohu a naší Paní a touha žít jenom v plnění Boží vůle jí daly radost a vznešenost. Zápasila, aby poznala ve všem Boží vůli, začala dobře studovat a konala i maličkosti všedního dne nejlépe podle svých možností.

O prázdninách jezdila s rodinou do hor. Milovala lyžování i horolezectví. Část volného času věnovala vůdcovství mladších dětí v místní organizaci Katolické akce. Začátkem války se rodina přestěhovala do Bergama. Matka však nenadále zemřela a rodina se vrátila zpět do Mogenta. Gianna se rozhodla pro studium medicíny, ale musela ho přerušit kvůli leteckým

útokům. V roce 1949 studia dokončila. Začala pracovat jako lékařka chirurgička spolu se svým bratrem Ferdinandem, který byl také lékař.

Byla velmi šťastná, starala se i o duchovní dobro pacientů. Napsala: "Pracuj dobře, usilovně studuj. Starej se o pacienty s láskou a měj na paměti, že jsou našimi bratry i sestrami. Bud' taktní. Nezapomínej na duši pacienta. Máme příležitosti, které kněz nemá. Naše poslání nekončí, když už medicínu nelze použít. Duše má být vedena k Bohu a slovo lékaře má autoritu. Jaká je velká potřeba katolických lékařů."

V září 1949 se Gianna setkala s pacientem svého bratra - Pietro Molla byl inženýr a ředitel velké průmyslové společnosti. Oba se setkávali při práci Katolické akce. Rok 1954 byl rozhodující pro oba. Gianna se modlila o dar rozhodnout se správně o svém povolání. Také Pietro vložil svůj osud do rukou Neposkvrněné Panny. /Roku 1954 papež vyhlásil Mariánský rok ke století od vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí./

Pár se zasnoubil na velikonoční pondělí 1955 a 24. září byla svatba. Pietro napsal: "Jsem si jist, že máme opravdu křesťanskou rodinu. Začali jsme a budeme se modlit růženec každý den. Naplánovali jsme bez odkladu se zasvětit Nejsvětějšímu Srdci a naší Paní, již máme krásný obraz Nejsvětějšího Srdce."

Gianna pokračovala ve své práci na chirurgii. Zkoušela také žáčky z nedaleké zdravotnické školy. Ty ji měly rády, také proto, že všem darovala zmrzlinu, když měla některá narozeniny. Pro své malé pacientky byla jako matka, pro starší jako sestra. Měla velmi ráda svou tchýni, nazývala ji "Mama". Život byl někdy obtížný. To proto, že Pietro byl často na služebních cestách.

Jejich první dítě přišlo po obtížném těhotenství Pierluigi. Pak přišla Maria Zita a Laura. Každé těhotenství snášela obtížně. Napsala: "To nevadí. Nabízím to našemu Pánu, aby všechno šlo dobře a aby se narodilo dítě zdravé a živé." V těhotenství pokračovala v práci lékařky. Ráda navštěvovala těhotné ženy. Napsala: "Právo na život dítěte je na stejné úrovni jako život matky. Je hřích zabít dítě v lůně."

V létě 1962 podnikli manželé cestu do Švédska a Dánska. Gianna byla uchválena krásou krajiny, měst a moře. Měla ráda hudbu, sport, umění a věci, které zpříjemňovaly život. Pro ni elegance a skromnost kráčely ruku v ruce, protože rozuměla ctnosti čistoty, která pro ni znamenala "krásu, sílu a svobodu". Vždy byla dobře oblečena, podle příležitosti.

Gianna opět otěhotněla a brzy zjistila, že něco není v pořádku. V jejím těle objevili fibrom, její situace byla vážná. Pietro později napsal: "Milovala jsi naše tři drahé malé děti ne méně než dítě, které jsi nosila v lůně. Měsíce a měsíce jsi se modlila k Bohu a naší Paní, aby právo a dar života nenarozeného dítěte nevyžadovaly oběť tvého života, abys byla zachráněna pro dobro našich dětí a naší rodiny.

Gianna měla tři možnosti:

- 1/ Operaci, která by znamenala konec dvouměsíčního plodu.
- 2/ Odnětí fibromu i plodu z těla.
- 3/ Odstranění fibromu s možností porodit dítě v očekávané době. Tato možnost byla ale pro matku nejnebezpečnější. Gianna se pro ni bez váhání rozhodla.

Pietro napsal: "Vybrala sis s láskou, s mateřskou odpovědností a s respektem k dítěti ve svém lůně, které mělo pro tebe stejná práva jako ostatní děti, které jsi porodila - všechny byly dary od Boha."

Gianna jako lékařka věděla oč jde. Byla připravena přinést oběť a svěřit celou svou rodinu Boží prozřetelnosti. 6. září odstranili fibrom. Když se vrátila z nemocnice, všechno doma dávala do pořádku. Na Velký pátek /20. dubna/ ji odvezli do nemocnice pro velké bolesti. Řekla Pietrovi: "Pamatuj, jestli se tě budou ptát, který z dvou životů mají zachránit, neváhej... první je život dítěte." Prosila o modlitby a připustila, že má obavy.

Když čekala na odvoz na sál, byla tak klidná a radostná, že zdravotnice myslely, že jde o někoho jiného. Poslední hodiny byly bolestné, musel se provést císařský řez. 21. dubna se narodilo děvče - Gianna Emanuela. Matka vzala dítě do náručí s bolestí, s vědomím, že už je neuvidí. Po porodu zhnisala pobřišnice. Gianna věděla, že jde jistě na smrt. To jí působilo bolest při pomyšlení na rodinu. Celý velikonoční týden zápasila. Manžel a děti ji navštěvovali. Její sestra, řeholnice, jí podala křížek k políbení. To jí poskytlo útěchu. Přijala svátost nemocných, ale nemohla přijmout Eucharistii kvůli zvracení. V agonii opakovala: "Ježíši, miluji tě. Ježíši, miluji tě." Cítila, že jde o nespravedlnost vůči rodině. Pietro ji to musel rozmlouvat. 28. dubna byla na vlastní žádost převezena domů. Dítě bylo v nemocnici. Povolala své příbuzné a brzy nato zemřela.

Mrtvé tělo bylo vystaveno tři dny v domě. Množství lidí přišlo uctít památku zesnulé. Lidé obdrželi na její přímlovu množství milostí. Deset let po její smrti začal v Miláně proces k jejímu blahorečení.

Okultismus v dětské literatuře

Představivost dětí je velká. Na Západě je dnes fantazie dětí zaujata okultními trendy a filozofií New Age, které mají napomoci k síle víc než k pobavení a formaci. Literatura pro děti je vzrušující, ale nemá hodnotu. Zásady jsou porušovány, když je to výhodné. Dnes je dětská literatura zaplavena okultismem. Nejrozšířenější dětské knihy na Západě jsou příběhy Harryho Pottera od S. K. Rowlingové. Potter se učí čarodějnictví. Knihy byly přeloženy do 27 jazyků v nákladu přes 30 milionů.

Protikladem ohavných knih jsou knihy pro mládež od C. S. Lewise, kde jde o zápas mezi dobrými a zlými silami. Čarodějové jsou jednoznačně na straně zla.

Chlapec Harry Potter je vzrušující postava, ale lže, když je to vhodné a triumfuje, když zabíjí skřítky a když má navrch nad svými profesory čarodějnictví. Nelze se divit, že se čarodějnictví rozmáhá mezi mládeží v USA. Má povznést člověka nad ostatní lidi. Katechismus katolické církve jednoznačně okultismus zavrhuje. Rodiče mají velký úkol před tím své děti ochránit.

Blahoslavený Josemaría Escriva napsal: "Tyto světové krize jsou krizemi světců." Naši odpovědi na vzrůst pohanství a okultismu je lépe poznávat a žít víru, modlit se a utíkat se k naší blahoslavené Matce.

Dabru Emet /Mluv pravdu/

Církev v roce 1965 podala vstřícnou ruku židovství dokumentem Nostra Aetate, který vybízí k novému ohodnocení křesťanských postojů. 12. září 2000 došlo k odpovědi v dokumentu Dabru Emet. Oba dokumenty jsou jednoduché texty, přesto však plné důležitosti. Dabru Emet je určen židovské komunitě. Podepsalo jej přes 150 židovských profesorů a rabínů. Je jich zde zastoupena celá škála, od liberálních po konzervativní Židy. Text odpovídá na otázky:

- 1/ Jaký byl účel utvoření křesťanství?
- 2/ Má fakt, že Ježíš byl Žid, nějaké důsledky pro Židy?
- 3/ Jaké jsou důsledky faktu, že následovníci Ježíše dnes čítají asi miliardu lidí?

Postoje křesťanství k Židům a naopak byly zatížené v minulosti nedůvěrou a odmítáním. Na vzájemné vztahy měl vliv holocaust.

Dabru Emet se vyjadřuje: "Nacismus nebyl křesťanským fenoménem" To někteří Židé popírají a vidí, že usmíření s křesťany je bláhové. Podezírají křesťany, že jsou plni triumfalismu, dokládají, že Jižní baptisté získávají členy také mezi Židy. Kritika jde na vrub také hnutí Židé pro Ježíše.

Dalším faktorem bylo ustanovení Státu Izrael v roce 1948. Všechna křesťanská svatá místa jsou na územích kontrolovaných Izraelem, což znamená, že křesťanský svět má zájem na dobrých vztazích s ním. Nicméně je pro křesťany obtížnější odsoudit antisemitismus než se postavit kladně k ustavení státu Izrael.

Papež v roce 1984 prohlásil: "Musíme žádat vytouženou bezpečnost a nutný klid, který je nutností pro každý národ a podmínkou k životu a pokroku pro každou společnost. Je to kvůli židovskému lidu, který žije ve státě Izrael a který uchovává v této zemi cenná svědectví pro jejich dějiny a víru."

Výměna velvyslanců mezi Vatikánem a Izraelem v roce 1994 a návštěva papeže v roce 2000 jsou symbolickými akty změny postojů křesťanského světa.

Jak Dabru Emet uvádí, křesťané uznávají, že Izrael byl zaslíben a dán Židům jako fyzický střed úmluvy mezi nimi a Bohem.

Jde o společná stanoviska:

- 1/ Židé i křesťané uctívají stejného Boha.
- 2/ Židé i křesťané hledají autoritu ze stejné knihy - Bible.
- 3/ Křesťané mohou respektovat požadavek židovského lidu na zemi Izrael.
- 4/ Židé i křesťané přijímají morální principy Tóry.
- 5/ Nacismus nebyl křesťanský fenomén.
- 6/ Lidsky neslučitelná rozdílnost mezi židy a křesťany nebude nastolena do té doby, než Bůh vykoupí celý svět jako zaslíbený v Písmu.
- 7/ Nový vztah mezi Židy a křesťany neoslabí židovskou praxi.
- 8/ Židé i křesťané musí spolupracovat na spravedlnosti a míru.

Dokument je nejkladnějším uznáním křesťanství učiněným nějakou židovskou skupinou. Pro některé Židy je problematický kvůli křesťanské nauce o Nejsvětější Trojici a Vtělení, které se jim jeví jako narušení monoteismu. Naopak někteří křesťané jsou šokováni zjištěním, že je křesťanství považováno některými Židy za modlářství.

Signatáři měli odvahu odmítnout předpoklad, že dialog bude znamenat falešné smíření judaismu s křesťanstvím. Některé skupiny Židů však dokument odmítly. Nechtějí teologický dialog a křesťanství se bojí.

Afrika

Velkým problémem je rozšíření AIDS. Nejvíce postižených má Jižní Afrika: 4 miliony. Velké procento postižených na počet obyvatel má Botswana /35/, Zimbabwe a Svazijsko /25/, Zambie /20/. Méně než 16% má Malawi, Mozambik a Keňa. Pro srovnání - Británie má 32.000 případů, tj. 0,1%.

Řím

Papež připomíná malomocné. Zaslal poselství nemocným touto chorobou /jejíž oficiální název je Hansenova nemoc/. Pozdravil také ty, kteří proti nemoci bojují. Nejvíce postižených je v Indii, potom v Brazílii a Africe. Tisková agentura Vatikánu Fides oznámila lhostejnost farmaceutických společností k objevení vakcíny. Léky přinášejí totiž značný zisk. Církev spravuje 823 leprosáří /z toho 375 v Africe, 349 v Asii a 92 v Americe/.

Wales

Arcidiecési Cardiff řídí nově jmenovaný apoštolský administrátor biskup Edwin Resan. Předcházely tomu týdny nejistoty, kdy arcibiskup John Ward byl kritizován za uvedení pedofilního kněze do diecéze. J. Ward je nemocen a chtěl, aby Řím jmenoval biskupa koadjutora - s právem nástupnictví. To se však nestalo.

USA

Organizace pro život HLI chce, aby sv. Gerard Majella byl také patronem nenarozených. Dosud byl patronem matek v naději a patronem poslušnosti. HLI nechalo natočit film o tomto světcí.

Sv. Gerard se narodil roku 1726 v Itálii. Už od dětství měl velkou lásku k našemu Pánu. Mnoho jeho známých už tehdy předvídalo, že se stane světce. V šesti letech si hrál s Dítětem Ježíšem, který obživil a přišel ze sochy v kostele. První svaté přijímání dostal od archanděla Michaela, protože po tom velmi toužil. V dospělém věku konal zázraky a stal se divotvůrcem v jižní Itálii. Davy ho následovaly. Chodil po vodní hladině a uzdravoval nemoc-

né. Ve 23 letech vstoupil k redemptoristům jako bratr laik. Zemřel ve svých 29 letech.

UNESCO udělilo každoroční cenu komunitě Sant Egidio, která má svou základnu v Římě. Bylo to uznání ekumenických vztahů se všemi náboženstvími a za humanitární práci v Alžírsku, Mozambiku, Guinei Bissau a Jugoslávii.

Nejsilnější organizace na světě propagující antikoncepci a interrupce, Planned Parenthood, dostala 20 miliard dolarů od manželů Gatesových. B. Gates je počítačový magnát a nejbohatší člověk na světě. Co šokuje, je, že jeho manželka působí jako poradkyně na katolické škole v USA /Bellevue, Washington/.

Církevní nemocnice sv. Alžběty v Granile City, kterou vedou sestry Božské prozřetelnosti, jmenovala Dr. Shaha ředitelem porodnického a gynekologického oddělení. Ten přitom prováděl interrupce na klinice ve stejné ulici, jako je nemocnice sv. Alžběty. O jeho odvolání z funkce se zasadily diecézní orgány, stejně jako aktivisté pro život.

Katolická univerzita v Pittsburghu propustila z profesorského sboru Noni Mc Intyre, bývalou katolickou řeholnici, která přešla k anglikánům a byla vysvěcena na kněžku. Krok byl podpořen místním biskupem.

Kardinál R. Mahony se omluvil za svou podporu propuštění z vězení obchodníka s drogami Carlose Vignaliho. Před svým odchodem z funkce ho prezident Clinton omilostnil. Kardinál řekl, že má ve zvyku přimlouvat se jen za toho, koho osobně zná. Zde porušil své pravidlo. Otec delikventa je sponzorem Demokratické strany.

Mezi 44 novými kardinály je i P. Avery Dulles SJ, což se nečekalo. Narodil se 24. 8. 1918 v rodině význačného politika. Jeho rodiče byli presbyteriáni. Jeho strýc byl šéf špionáže CIA. Podle vlastních slov nenačerpal mnoho z protestantismu. Studoval na univerzitě Harvard od roku 1936 a byl tehdy agnostikem. V roce 1940 konvertoval ke katolicismu. To šokovalo rodinu i přátele, ale podle něj to bylo nejlepší rozhodnutí, které kdy učinil. Po získání titulu na Harvardu ještě pokračoval ve studiu práv. Poté byl povolán do armády a sloužil v námořnictvu. V roce 1945 dostal od Francouzů válečný kříž za styčnou misi u francouzského námořnictva. Poté vstoupil k jezuitům a v roce 1956 byl vysvěcen na kněze. Je autorem 21 knih a 650 článků. Přednášel na Catholic University of America a spolupracoval s 15 dalšími univerzitami. Je držitelem 21 čestných doktorátů. Usiloval o správné pojetí Druhého vatikánského koncilu a vždy podporoval papeže.

Největší světová organizace pro život Human Life International má nové vedení. Po rozporech uvnitř byl vytěsněn zakladatel hnutí P. Paul Marx a stáhl se do benediktinského kláštera. Prezidentem se stal P. R. Welch CScR, který však později abdikoval. Věci se zase začínají vracet do původních kolejí. Letos se stal novým prezidentem mladý kněz Thomas J. Euteneuer, který pochází z rodiny německých přistěhovalců. Nejprve chtěl být důstojníkem v námořnictvu. Pocítil však volání ke kněžství. Byl vysvěcen biskupem V Dailym, který je velmi nakloněn aktivitám pro život. V minulém roce HLI vypsal konkurz na místo prezidenta. T. Euteneuer měl už nějaké zkušenosti s prací pro život. Jeho zásadami je pět bodů:

- 1/ modlitba
- 2/ rady ženám před a po interrupci
- 3/ informace o poskytovatelích interrupcí
- 4/ průzkum klinik pro interrupce
- 5/ aktivace místní farnosti

Prezident zdůrazňuje, že každý v HLI může být prospěšný v práci pro život. Je potřeba se také vrátit k záměrům zakladatele a posílit spojenectví s ostatními národními i zahraničními skupinami pro život. Prezident je muž modlitby a velmi uctívá Naší Paní z Guadalupe.

Nový předseda - P. James Gould ještě jako seminarista se znal se zakladatelem P. Marxem. Pochází z rodiny s osmi dětmi. Rodiče si adoptovali ještě deváté. Jako kněz působil v severní Virginii. Byl ředitelem pro povolání a ředitelem pastoračních úřadů. Studoval na Niagara University v New Yorku a poté ve Philadelphii. Také studoval ve Španělsku.

Budoucnost vidí optimisticky. Mladé rodiny se obracejí. Před posledními volbami prezidenta USA biskupové zaujali jednoznačné stanovisko pro život. Biskup Paul Loverde prohlásil, že není možné být katolíkem a zároveň být pro interrupce. Také se zvětšuje počet žen po interrupcích, které litují a zapojují se do práce pro život.

Tanzanie

Do země byla uvedena nová pilulka Safeplan, která však místo antikoncepce působí potraty. 42% vdaných žen nechce mít další děti. Organizace HLI působí proti tomu a chce dostat pilulku ze země.

Portoriko

Do škol měla být zavedena pochybná sexuální výchova. Poslanci však návrh zamítli. Je to vítězství sil pro život a pro rodinu. Proti návrhu působila také odnož americké HLI.

Zimbabwe

68 procent žen trpí vedlejšími účinky antikoncepčních prostředků /které ve skutečnosti způsobují potraty/. Církev se zasazuje o kulturu života. Papež vyzývá k pomoci novodobé samaritány, aby pomohli africkému lidu, který "leží na okraji cesty"

Rakousko

Čtyřicet žen je školeny v dvouletém kursu na kněžky. Za celou záležitostí stojí liberální organizace "My jsme církev" Žádný katolický biskup tuto

snahu nepodpořil. I liberální biskup Paul Iby z Eisenstadtu to odmítl. Řekl: "Řím nemá rád, když se jenom hlasitě o tom přemýšlí. Je mi líto, čekejte a uvidíte, zda se věci v naší Církvi změň.

Biskup Johann Weber /73 let/ rezignoval z čela diecéze Graz - Seckau. Projevoval se aktivitou v dialogu s různými liberálními skupinami. V roce 1995 byl prezidentem Rakouské biskupské konference. V této funkci žádal o svolání komise, která by se zabývala údajnými sexuálními přečiny kardinála Groera. Do Grazu svolal Druhé evropské ekumenické shromáždění. Bránil kněžský celibát, ale byl pro svěcení žen na jáhenky.

Čína

Sedmdesát seminaristů a jejich učitelů bylo vyloučeno z čínského semináře Katolické vlastenecké církve. Odmítli totiž účast na neplatném biskupském svěcení. Znamená to, že polovina bohoslovců ze semináře bude teď hledat možnost vysvěcení v podzemní Církvi.

Austrálie

Dva katoličtí kněží z Melbourne založili skupinu, která bude odpovídat na útoky proti Církvi v médiích. Impulsem byl program v televizi "Jižní park", kde byl zesměšňován papež, Církev a klérus. Oba kněží řekli, že jsou znepokojeni, jak média ukazují kněze v degradujících situacích. Biskup Denis Hart řekl, že je v módě dávat údery Církvi. Skupina tvrdí, že má podporu 600 kněží a že podnikne právní kroky proti těm, kdo urážejí Církev.

Biskup Kevin Manning vysvětil dva kněze pro Fraternitu sv. Petra, která s dovolením papeže slouží mši sv. podle tridentského způsobu. Takto jsou v Austrálii už čtyři kněží Fraternity sv. Petra.

Katolíci mají novou rozhlasovou stanici. Budou se na ní vysílat rozhovory, zprávy a naučné pořady. Podporuje ji arcibiskup Hickey. Stanice bude také informovat o učení papeže. Očekává se, že bude vystavena kritice a konfrontaci.

Seminář v Adelaide bude uzavřen. Má jen dva seminaristy.

V diecézi Perth bylo vysvěceno 15 mužů na kněze. V některých jiných diecézích neměli žádné novokněze. Čím to lze vysvětlit? V diecézi je rozšířeno mariánské hnutí Dona Gobbiho. Večeřadla se konají každý týden, lidé se modlí v kostelích nebo v bytech. Také se někteří postí o chlebě a vodě, modlí se denně růženec, často se zpovídají a chodí na mše. V některých kostelích se konají hodinové adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.

Španělsko

Biskup Juan Antonio Reig, prezident podkomise pro život a rodinu při Španělské biskupské konferenci, se vyslovil pro používání antikoncepčních pilulek u řeholnic v zemích, kde se válčí. Řekl, že pilulky chrání jejich náboženský stav proti aktu agrese ve válečných zónách. Ochrana proti následkům znásilnění prý není totéž co antikoncepce.

Vatikán k tomu řekl, že není žádný dispens pro řeholnice od zákazu pilulek.

K tomu je třeba dodat, že pilulky vždy vyvolávají potrat, jsou na úrovni ostatních abortivních prostředků.

USA

Počet seminaristů v loňském roce vzrostl. Je to díky pravověrným biskupům, jako je arcibiskup Chaput /diecéze Denver/, biskup Myers /Peoria/, biskup Bruskewitz /Lincoln/ a další. Naopak liberální biskupové mají málo bohoslovců. Arcibiskup Weakland, biskup Untener, kardinál Mahony. Také

řády, známé pro tradicionalismus a disciplínu, mají vzrůst povolání /Misionářky lásky, Obláti Neposkvrněné P. Marie, Opus Dei, Legionáři Krista/.

Podobné trendy jsou u protestantů. Ti, kteří se přizpůsobili duchu tohoto světa, vymírají /církve episkopální, presbyteriáni a metodisté/. Některé evangelické církve však rostou /pro jejich "biblické" křesťanství/.

V mnoha seminářích má pravověrný katolík těžký život. Pokud ho neodradí vstupní pohovor /také se stalo, že ho prováděla řeholnice s feministickými názory/, mohou ho pro pravověrné postoje i vyloučit. Pak může být pokrytecké modlit se za kněžská povolání; je dost případů, že někdo povolání ztratí v důsledku málo svatých poměrů v semináři. Někde feministky zastávají funkce na bohosloveckých fakultách. Tyto fakulty mají klíčový význam pro kněžská povolání. Můžeme se v tom ze situace v USA poučit.

Bosna

Na územích kontrolovaných Srby jsou katolíci diskriminováni. Šest let po válce se jen dva tisíce uprchlíků vrátilo domů. Před ní žilo na tomto území 150.000 katolíků, Bosna měla 4,3 milionu obyvatel, z čehož bylo 44% muslimů, 18% katolíků a 35% pravoslavných.

Švýcarsko

Náboženští představitelé z různých církví se sešli v Davosu na pozvání Světového ekonomického fóra. Po dvoudenním jednání se usnesli, že globalizace může pomoci milionům lidí překonat chudobu. Naopak může zhoršit přírodní prostředí, zostřit rozdíly mezi chudými a bohatými. Mezi přítomnými byli anglikánský arcibiskup z Kapského města, sekretář Vatikánské rady pro spravedlnost a mír, vrchní rabín Izraele Lau a vrchní rabín V. Británie Sacks.

Irsko

Nově jmenovaný kardinál Desmond Connell se dostal do sporu s anglikány. Žádá, aby anglikáni nenutili katolíky k přijímání při svých bohoslužbách. Anglikánský arcibiskup řekl: "Když jdu do katolického kostela, respektuji, že nemohu k přijímání. Ale když jsme v anglikánském kostele, měl by se res-

pektovat náš postoj v této záležitosti" Tento spor připomíná incident, kdy prezidentka Irsko šla k přijímání v anglikánské katedrále v Dublinu.

Rusko

Pravoslavný patriarcha Alexej z Moskvy varoval katolíky, aby nezískávali konvertity na území bývalého Sovětského svazu. Patriarcha brání návštěvě papeže v Rusku.

Bělorusko

Prezident vyzval kardinála Swiatka, aby Církev nepoužívala služeb zahraničních kněží. V zemi je 261 kněží, z toho 149 cizinců, hlavně Poláků. Lukašenko podporuje pravoslavné.

Německo

V zemi jsou již 3 miliony mohamedánů. Zatímco jejich počet vzrůstá, katolická církev a protestanté ztratili za 3 roky 1,2 milionu členů. Dvě třetiny mohamedánů jsou nábožensky aktivní. Katolická církev má 27 milionů, z toho praktikuje 18%. Protestanté mají také 27 milionů, praktikují jen z 5%.

Biskup Franz Kamphaus z Limburku stále vzdoruje papežovu rozhodnutí zrušit katolická centra pro těhotné, která vydávala potvrzení k provedení interrupce. Očekává se, že papež bude chtít rezignaci biskupa nebo do diecéze dosadí biskupa-koadjutora.

Severní Irsko

V Belfastu biskup Patrick Welch uzavřel kostel sv. Josefa, který je v docích. Duchovní správu oblasti převzala farnost sv. Patrika, asi míli vzdálená. Někteří lidé nejsou s řešením spokojeni a pater Des Wilson řekl, že bude každou neděli celebrovat mši na schodech zavřeného kostela.

Francie

Biskup Pican z Bayeux bude postaven před soud. Údajně vyslechl při zpovědi svého podřízeného kněze, že pohlavně zneužíval mladistvé. Tento přečin neoznámil úřadům. Biskup říká, že zpovědní tajemství je nedotknutelné.

Ukrajina

Ministr zahraničí zřídil komisi organizující letní návštěvu Sv. Otce. Papež navštíví Lvov /bašta katolíků/ a Kyjev. Nový vůdce ukrajinské katolické církve - kardinál Lubomyr Husar - přiznal reportérům, že vztahy mezi katolíky a pravoslavnými jsou v zemi napjaté. Moskevský patriarchát vyslovil kritiku návštěvy. Vatikán však trvá na tom, že návštěva platí katolíkům, ne pravoslavným.

Manipulace médií normálním jevem

Pochod pro život, který se uskutečnil 24. března v Praze proti potratům, se opravdu vydařil. A to i navzdory faktu, že malé skupinky levičáckých anarchistů a feministek se pokoušely jak na Staroměstském náměstí po skončení mše svaté v Týnském chrámu, tak i na "Václaváku" celou akci narušit. Účastníci se nenechali vyprovokovat k žádným nepředloženostem, nikde nedošlo k fyzickému napadení, jen ostrost diskuse se místy vyhrotila. Tím více potom překvapuje zpráva ČTK, kterou "papouškovaly" všechny celostátní deníky. Pomiňme celkem drobnost, jakou je zkreslení počtu účastníků. Pochodu pro život. Nebylo jich 600, ale minimálně jednou tolik, což se dalo celkem lehce spočítat, neboť průvod šel v pěticích. Mnohem závažnější je ale prezentace celé události, jako by došlo k vzájemnému střetu obou táborů, kdy na vině byly oba stejným dílem.

To už znamená opravdové novinářské faux pas. Nikde ani slovo o tom, že malá skupinka stoupenců údajného "práva svobodné volby potratu pro ženu" obklíčila sochu sv. Václava a znemožnila účastníkům Pochodu pro život položit tam květiny, ačkoliv akce byla řádně nahlášena a prostor kolem sochy sv. Václava dopředu zamluven pro účastníky Pochodu pro život. Průvodu se účastnili též dva poslanci Parlamentu ČR Jiří Karas a Pavel Tollner, z církevní strany arcibiskup mons. Karel Otčenášek (jenž se před ukončením průvodu

vzdálil, neboť odjížděl do zahraničí), Otcové dominikáni, P. Dachovský a další kněží a řeholnice. Hrubý pokřik a urážlivé skandování nedovolily poslanci dr. Jiřímu Karasovi pronést kratičký projev, který měl připravený. Stihlo se pouze zazpívat svatováclavský chorál, státní hymnu ČR a pomodlit desátek růžence. Odpůrci interrupcí tak projevíli podstatně vyšší kulturu než pár levicových křiklounů - zastánců vražd nenarozených. Bylo naprosto evidentní, že tito výtržníci chtějí vyprovokovat rvačku, která by diskreditovala odpůrce potratů jako fanatiky a násilníky. Nic z toho se nekonalo, akce jim nevyšla.

Proč média nereferovala o těchto skutečnostech? Je zřejmé, že jak levá, tak pravá část politického spektra straní stoupencům interrupcí. V tom se dokázali shodnout jak MF Dnes a Lidové noviny, tak i levicové Právo. To jen potvrzuje, že česká společnost je ochraně nenarozeného života nepřátelská. A nepřátelství zaslepuje, neumožňuje logicky uvažovat. Jeden mladík například na Staroměstském náměstí hystericky řval: "Papež je zločinec. V Africe miliony umírají na AIDS - a on tam jede zakazovat kondomy." Diskuse s tímto studentem by asi neměla příliš smysl. Dokazovat mu, že kondomy před AIDS téměř vůbec nechrání, že stoprocentní ochranu poskytuje pouze pořádaný sexuální život v řádném manželství, by bylo házením hrachu na zed'. V těchto chvílích lidé nebývají otevření logickým argumentům.

Zkušenost s letošním Pochodem pro život je pro mne osobně velice cenná. Po tom všem, čeho jsem byl očitým svědkem a jak jsme pak četli zprávu v novinách, si mohu udělat jasnou představu, jak vypadají ve své většině protiinterrupční pochody v Americe i jinde ve světě a jak jsou světové i naší veřejnosti předkládány. Pravda bude v naprosté většině případů úplně jiná než ta "mediální". Absolutní většina světových (a českých) médií je totiž v rukou zastánců potratů. Vůči jejich masově propagandě nemají obránci nenarozeného života absolutně žádnou šanci. To že je svoboda a demokracie? S takovou ať jdou do pekel! My se však zastrašit nedáme a dá-li Pán Bůh, příští rok vyrazíme zase do ulic. Kdyby tento pochod oslovil byť i jediného člověka a ukázal mu nezastupitelnou hodnotu lidského života od okamžiku početí, má to svůj význam. I přes nepřízeň médií je třeba ukázat, že nenarozené děti mají své zastánce. To jsme povinni vůči Bohu i vůči národu.

R. Malý

O pravém křesťanském optimismu

Velmi často se nám, katolíkům upozorňujícím na negativní důsledky bezbožectví, rozpadu morálky a rozvratu uvnitř Církve způsobeného svobodnými zednáři a New Age, vytýká pesimismus a vyvolávání strachu a paniky mezi lidmi. Prý bychom měli naopak hlásat radostný optimismus, upozorňovat jen na dobré a krásné věci. Na to je ovšem jediná možná odpověď: K této lži se nikdy nesnížíme. Nevymysleli jsme si ani nezinscenovali, že odpad od víry zachvátil již dlouhou dobu naši společnost, že v Církvi samotné nemá člověk jistotu, kdo je pravověrným katolíkem a kdo svým postojem už je mimo, že etická stupnice hodnot je stále nižší a nižší, což dostává svůj výraz i ve špatných zákonech umožňujících už nejenom beztrestně vraždit nenarozené a šířit pornografii, ale také beztrestně rozkrádat miliony a miliardy, až někdy je třeba se divit, že tyto krádeže už dávno nebyly prohlášeny také zajedno ze základních lidských práv. Taková je prostě realita, nemluvit a nepsat o ní by znamenalo lhát.

Jestli toto je pesimismus, pak byl největším pesimistou sám Božský Spasitel. Vezměme si jenom Jeho předpovědi pádu jeruzalémského chrámu a pronásledování Církve až do konce světa, citátů v evangeliích je mnoho. Současně ale Pán Ježíš říká: Nebojte se, já jsem přemohl svět, já jsem s vámi po všechny dny.... On může danou situaci zvrátit úplně nečekaným způsobem, On je schopen zasáhnout v pravý čas, kdy to nikdo nepředvídá. Mnohokrát těmito zásahy, na které upozorňovala ve svých zjeveních i Panna Maria, přímo na talíři servíroval šanci nového, radostnějšího života už na této zemi, jenže lidé pokaždé tuto nabídku odvrhli, neboť její podmínkou byla změna života a smýšlení.

Náš národ je toho typickou ukázkou. Po složitém náboženském vývoji, poznamenaném vzájemnými boji, měl možnost po tolerančním patentu císaře Josefa II. r. 1781 svobodně a dobrovolně přijmout pravou víru Kristovu a přilnout k ní tím více, čím aktivnější byla účast duchovenstva v českém národním obrození, kdy katoličtí kněží, zvláště jezuité (Bohuslav Balbín) a piaristé (Gelasius Dobner a M. A. Voigt) spolu se stovkami vesnických farářů a katolicky uvědomělých písmáků (např.: F. J. Vavák) zachránili český jazyk a tím i národní existenci. Bez přehánění je možno říci, že kdyby nebylo těchto jak katolicky, tak i vlastenecky uvědomělých osobností, utonul by český národ v germánském moři, nevydržel by nápor josefínského poněmčování. Čechové si však toho nevážili, naopak se plně ponořili do mohutného proudu

bezbožeckého osvícenství a stejně bezbožeckého liberalismu a v tomto duchu považovali Katolickou církev za svého největšího nepřítele. Jenže čiň čertu dobře, peklem se ti odmění. Rakouský (od r. 1867 rakousko - uherský) liberalismus nesplnil spravedlivé státoprávní požadavky českého národa, jenž až do r. 1918 nikdy nezískal rovnoprávnost s národem německým. Čechové na rozdíl od Maďarů nikdy nedostali autonomii.

Rozpadem Rakousko - Uherska r. 1918 se naskytla Čechům opět nová šance. První republika však nezačala svoji existenci díkůvzdáním trojjedinému Bohu a P. Marii, o níž psal Balbín, že vždycky byla milá Čechům a Čechové jí, ale naopak surovou likvidací všeho, co tyto skutečnosti připomínalo. Dne 3. listopadu r. 1918 byl zničen na Staroměstském náměstí mariánský sloup. Během prvních pár let tisíce soch a obrazů P. Marie, sv. Jana Nepomuckého a dalších svatých byly barbarsky zničeny, stovky svatostánků vyloupeny. Třetina obyvatelstva odpadla od katolictví buď k československé církvi husitské nebo k ateismu. Mohla potom být první republika požehnáním? Protektorátní teror byl odpovědí. Jen drobná epizoda. R. 1920 se na dvoře Horákova statku v obci Lidice pálily kříže. O dvaadvacet let později na tomtéž místě rachotily salvy vraždicí lidické muže. I když během nacistické okupace se vyskytlo mnoho případů hrdinství, cca 300 tisíc českých občanů prošlo hitlerovskými věznicemi a koncentračními tábory, dalších 300 tisíc (včetně Židů v plynových komorách) přineslo oběť života z rukou hitlerovských zločinců, dodnes jako by bylo slyšet zpěv bájných Erynií o nejhorších zločinech, spáchaných díky masovému českému udavačství, jež dosud není náležitě zmapováno, což je také produkt novodobého českého neznabožství.

Přesto po válce Boží Prozřetelnost dala Čechům další šanci. Nejen jim, ale všem národům Evropy. Porážka Německa na východní frontě byla těžko předvídatelná, spíše se zdálo neodvratným, že nacistický moloch bude vládnout nad celou Evropou. Zánik nacismu byl téměř zázrakem. Jenže český národ neděkoval po válce Bohu, ale hordám sovětských bolševiků, kteří přinesli ne svobodu, nýbrž novou totalitu, stejně zločinnou a stejně bezbožeckou jako ta předchozí nacistická. R. 1946 jí ve volbách dalo hlas téměř čtyřicet procent voličů. Následný zločinný teror, který přivedl do vězení a koncentračních táborů také na 300 tisíc lidí jako předchozí nacistický, při němž byly také tisíce vražděny, zvláště pak ve vykonstruovaných monstrprocesech, kdy doznání se získávalo krutým mučením obviněného, se nesetkal s masovým odporem Čechů, jenž mohl mnohému zabránit, spíše naopak s jejich souhlasem.

Tisíce občanů se podpisovalo pod rezoluce žádající trest smrti pro M. Horákovou, církevní hodnostáře souzené r. 1954 ve dvou monstrprocesech a o rok později pro tzv. babické vrahy, kdy 11 mužů z moravskobudějovicka bylo popraveno a další desítky pozatýkány v souvislosti s atentátem na tři obecní funkcionáře v Babicích, na němž neměly nejmenší podíl. Mezi popravenými se nacházeli také tři katoličtí kněží: Jan Bula, Václav Drbola a František Pařil. Další procenta Čechů opouštěly víru otců výměnou za kariéru a blahobyty, ačkoliv zločinná podstata systému jim musela být po zkušenostech 50. let dobře známa.

Přesto Boží dobrota je nevyčerpatelná a dala tomuto národu další příležitost v době, kdy to nikdo nečekal. Komunistický systém padl. Dnes sice víme, že šlo o pouhé loutkové divadélko v režii KGB, zednářstva a New Age, nicméně tento národ měl možnost využít polistopadové svobody k návratu k Ježíši Kristu a celé tradici křesťanské civilizace, zvláště když byl svědkem zářivého příkladu statečnosti staříckého kardinála Františka Tomáška. Stal se pravý opak. Čechové čerstvé nabyté svobody "využili" k obrovským velkokapacitním zlodějínám, nazvaným eufemisticky "privatizací" a "transformací" Strana, jež v tomto směru nejvíce slibovala, získala r. 1992 většinu. Odpad od Církve dále pokračuje, Česká republika se stává nejateističtějším státem Evropy. Komunističtí zločinci z vyšetřoven STB a pracovních lágrů úspěšně unikají potrestání, ekonomická situace lidí, kteří nekradou, protože jim to svědomí nedovolí, se neustále zhoršuje, jestliže r. 1990 žilo u nás a obecně v postkomunistických zemích pod existenčním minimem 8% obyvatelstva, dnes je to podle oficiálních statistik 20%. Vytváří se na jedné straně vrstva výdělečně činných občanů, majících stále více starostí, jak uživit rodinu a zaplatit rostoucí nájmy a na druhé straně mafiánská vrstva boháčů, kteří si bezskrupulózně nakradli a teď dávají najevo svoji nadřazenost a moc nad těmi druhými, jež mohou kdykoliv vyhodit z práce a zařadit tak mezi nezaměstnané. Právní džungle a nevymahatelnost práva umožňují amorálním individuí, která přišla díky bývalému vlivnému postavení v KSČ a v ekonomických strukturách minulého režimu, známostem, privatizačním a daňovým podvodům k obrovskému majetku, moci a vlivu, uplatňovat to nejhrubší a nejbezohlednější násilí na těch druhých, slušných a poctivých a dokazovat jim, že tyto vlastnosti se nevyplácí. Mravní zásady jsou úplně vniveč, neboť chybí víra. Kostely a sakrální objekty se bezostyšně vykrádají. Tam, kde kdysi prostorný chrám byl zcela zaplněn krásnými barokními sochami a obrazy, zbyly dnes holé stěny. Toto drancování sakrálních památek je podle znalců nejhorší od husitských válek.

Toto není pesimismus, nýbrž holá realita, kterou zakouší každý. Jistě, že existují případy lidské dobroty a že je v této zemi spousta krásných věcí, o nichž je třeba psát a my o nich píšeme, ale to negativní, prezentované v předchozích řádcích, je vážnou hrozbou pro nás všechny. Když hoří dům, jen blázen má myšlenky na krásu obrazů na stěně bytu tohoto domu. A u nás skutečně hoří. Mravní zásady se bortí, protože se bortí víra otců. Katolická církev je v rozkladu, neboť západácký neomodernismus popírající i tak základní pravdy víry jako jsou Kristovy zázraky a tak základní pravdy katolické morálky jako je nepřípustnost potratu a sexu mimo manželství, se zde neodbytně zabývá.

Vůči tomuto stavu je možno zaujmout buď postoj typu: "Nehoří, to se vám zdá", nebo "hoří, ale s tím se nedá nic dělat". K tomu prvnímu nás nutí naši kritikové, co nám neustále předhazují pesimismus a šíření negativních zpráv. Druhý postoj je opačným extrémem, jenž vede k závěru: smiřte se s tím, přijměte realitu takovou, jaká je. Správný vyvážený postoj odpovídá konstatování: "Hoří, ale hasiči požár uhasí, my však musíme pro to sami něco udělat". To je pozice víry. Ano, situace je špatná, ale konečné slovo bude mít Pán a přesvatá Matka Maria. Ti mohou zasáhnout nečekaným způsobem, jako zasáhli už tolikrát v dějinách našich, i v historii jiných národů. Ale využije náš národ šance, které se mu snad někdy v budoucnu ještě dostane nebo si zadělá na Boží tresty, které se stanou - pokud už nejsou - neodvratné?

Radomír Malý

Zemřela sestra Schulenburgová - - konvertitka a malířka

Ve věku 97 let zemřela ve Frankfurtu nad Mohanem řádová sestra a umělkyně Paula Tisa Schulenburgová. Její život byl velice pohnutý. Pochází z Meklenburska, studovala v Berlíně ve 20. letech výtvarné umění a vdala se za Žida. Její otec, poslanec Hitlerovy NSDAP ji za to vydědil. Po příchodu Hitlera k moci r. 1933 odjíždí s mužem do Velké Británie. Do Německa se vrací r. 1939 na pohřeb svého otce. Nacistické úřady jí ale zakazují vrátit se zpět. Zůstala v Německu až do konce války, její manžel mezitím v Británii zemřel. Po válce se stává redaktorkou deníku "Die Welt" a dává najevo svoji inklinaci ke komunismu. Když poznala zhoubnost této nauky, konvertovala r. 1950 ke katolicismu a vstoupila do řádu sv. Voršily. Svým uměním se anga-

žovala ve prospěch sociálně slabých, snažila se poukazovat na křivdy a nespravedlnosti a nacházela jejich řešení v katolické sociální nauce.

Gość niedzielný 10/2001

"Radostné poselství" důležitější?

Kolínský kardinál Joachim Meisner požaduje, aby se němečtí biskupové definitivně zřekli tzv. Königsteinského prohlášení z r. 1968, jímž odmítli encykliku papeže Pavla VI. "Humanae vitae" proti umělé regulaci početí. Za to se stal terčem útočné kritiky katolických feministických organizací, které v tisku neustále opakují klišé, že prý "radostné poselství je důležitější než regulace početí". Zbývá jen se otázat: Je propagace antikoncepce opravdu "radostným poselstvím"? Ta vychází z protinatální mentality, jejímž důsledkem je vymírání národů (včetně českého), kdy během roku více lidí umírá než se rodí. Krom toho ženy s jedním dítětem nebo úplně bezdětné v důsledku původního vlastního odmítání dítěte nebývají v životě šťastné. Také je třeba připomenout onemocnění vzniklá z vedlejších účinků antikoncepce. To je "radostné poselství"? Není jím spíše láskyplné očekávání dítěte a péče o ně v harmonickém manželství?

-rm- (podle Tag des Herrn 3/2001)

Islám pronásleduje křesťany

Zatímco v křesťanských zemích se mohamedáni těší naprosté svobodě, ve většině muslimských zemí jsou křesťané tvrdě pronásledováni. V Afghánistánu platí od 8. ledna trest smrti vůči každému, kdo by od islámu konvertoval k jinému náboženství. Ten se týká i nemuslima, který by muslima ke konverzi přemlouval. V Turecku byl zatčen a čeká na soud 32letý křesťan Kemal Timur pro údajnou urážku islámu. Jí se měl dopustit tím, že veřejně rozdával Nový zákon. Počet křesťanů v této zemi se během posledních 50 let snížil z původních 20 procent na současná 0,2 procenta, neboť vyznavači Kristovi v důsledku kruté perzekuce emigrovali. V současné době probíhá soud s katolickým knězem syrského ritu Yusufem Akbulutem, jehož "vina" spočívá v tom, že napsal knihu s uvedením známého faktu genocidy 2 milionů křesťanských Arménů a Asyřanů za první světové války tureckou vládou. V Egyptě soud osvobodil 20 muslimských fundamentalistů, kteří zavraždili 20 křesťanů.

nů náležejících ke koptské církvi. Na indonéském souostroví Moluky místní křesťané masově emigrují před terorem početně silnějších muslimů. To jsou jen zlomky skutečného stavu mohamedánského pronásledování křesťanů.

Glaube und Kirche 2/2001

Dobrý signál změny vztahu

Bratrstvo sv. Pia X., založené známým arcibiskupem Marcelem Lefébvreem pro kontinuaci katolické Tradice, teď jedná ve Vatikáně. Jeho hlava - biskup Fellay ze Švýcarska - byl pozván do Říma k jednání s předsedou komise Ecclesia Dei kardinálem Hoyosem. Nově jmenovaným členem komise je mimo jiné také kardinál Ratzinger. Bratrstvo, jak známo, slouží liturgii výhradně ve starém ritu sv. Pia V (tzv. tridentském) a má vážné kritické výhrady k Druhému vatikánskému koncilu, k ekumenismu a mezináboženskému dialogu. Rovněž tak odmítá současný vývoj v Církvi, kdy se prohlubuje náboženský synkretismus a ztrácí se smysl pro závaznost katolických pravd. Situaci Bratrstva komplikuje fakt, že zesnulý arcibiskup Lefébvre r. 1988 vysvětil bez souhlasu Vatikánu 4 své kněze na biskupy, což formálně podléhá exkomunikaci latae sententiae. Nicméně odborníci na církevní právo nejsou v této věci zajedno, neboť rozhodující je otázka, z jakých pohnutek Lefébvre jednal.

Vatikán musí vzít v úvahu jeden fakt. Nepotvrdil se ani v nejmenším předpoklad, že k tzv. lefebvristům se hlásí pouze nepatrná menšina starých lidí, jejichž smrtí toto hnutí pomine. Bratrstvo sv. Pia X. disponuje po celém světě 400 kněžími, v jejich seminářích studuje 180 mladých lidí. Jejich počet rok od roku stoupá. Lefébvristé mají nadto přes 50 vlastních svatyní a 70 škol, z toho tři vysoké humanitního směru pro laiky (2 v USA, 1 ve Francii). Mezi jejich stoupenci převažují právě mladí katolíci, kteří liturgii sv. Pia V nikdy nezažili, nicméně jsou oprávněně znechuceni současným pokoncilovým rozvratem věrouky a mravouky. V Bratrstvu sv. Pia X. nacházejí zázemí a jistotu.

Vatikán od Bratrstva ovšem naopak právem očekává, že při veškeré kritice (nutno dodat, že oprávněné) částí některých dokumentů Druhého vatikánského koncilu nebude zpochybňovat koncil jako takový a uzná jej za řádný církevní sněm. Stejně tak považuje vatikánská strana za nepřijatelné, aby Bratrstvo zpochybňovalo platnost současné liturgie Pavla VI., i když mu neupírá právo vyjadřovat se k ní kriticky. Lefébvristé nadto požadují indult pro celebraci

tridentského ritu v celé Církvi, aby si každý duchovní mohl svobodně vybrat, v kterém ritu chce sloužit. Ani tento požadavek není podle informovaných pozorovatelů pro Vatikán nepřijatelný, neboť předpokládá, že 90% kněží této možnosti nevyužije, protože tridentskou mši buď vůbec nezná nebo ji už zapomnělo.

Za nápravu vztahů mezi Vatikánem a Bratrstvem sv. Pia X. je třeba se modlit a přát si ji. I při kritickém postoji vůči Bratrstvu není možno upřít, že právě ono od prvopočátku upozorňovalo na pokoncilovou autodestrukci Církve ve věcech věrouky a mravouky a neohroženě hájilo ortodoxii a katolickou autenticitu v nejlepším slova smyslu.

Podle zahraničních pramenů R. Malý

Francouzská revoluce stále žije

Pařížský kardinál Jean Marie Lustiger si nedávno v médiích postěžoval, že duch Francouzské revoluce s jejím krvavým úderem proti Církvi je v současné Francii stále přítomen. "Náboženství většiny Francouzů je pouze zvykem a tradicí...", řekl Lustiger. Připomenul, že média a školy neustále šíří o katolické církvi nehorázné lži, na něž se Církvi sice lehko odpovídá, nicméně disponuje podstatně menší škálou mediálních možností.

GK 2/2001

Proces beatifikace člena Opus Dei

R.1992 zemřel ve věku 51 let na leukémii v pověsti svatosti švýcarský odborník na termodynamiku Toni Zweifel, hlásící se k Opus Dei jako supranumerář. Jeho zbožný život byl znám široko daleko. Proto byl zahájen proces jeho blahorečení.

GK 2/2001

Diecézní centra šíří nemravnost

Ve většině německých diecézí pastorační centra pro mládež vydávají a rozšiřují knihy a brožury odpovídající státní tzv. sexuální výchově, doporučující předmanželský a mimomanželský sex, nabízející mládeži sexuální hrátky,

schvalující homosexuální partnerství a propagující kondomy a antikoncepční pilulky. Doposud byly tyto publikace zakazovány na církevní úrovni pouze v diecézi Fulda za života zesnulého arcibiskupa Dyby. V některých diecézích, např. v Kolíně nad Rýnem, je jejich distribuce omezena, ve většině však je šířena prostřednictvím diecézních orgánů zcela bez zábran.

Fels 3/2001

Vrchní rabín Říma byl zachráněn katolíky

Současný vrchní rabín Říma Elio Toaff veřejně prohlásil, že za svou záchranu v době holocaustu vděčí jednomu katolickému faráři. Ten ho po vpádu Němců do Itálie ukryl na své faře. Toaff to řekl u příležitosti prezentace knihy italského žurnalisty a historika Antonia Gaspariho na obranu Pia XII.

GK 2/2001

Katolíci ve Finsku

Malá katolická menšina v této severské zemi dostala nyní nového biskupa. Je jím Polák mons. Józef Wróbel. Finové se hlásí ve své absolutní většině k protestantismu, silná je mezi nimi též bezbožecká laicizace. Katolíci tvoří nepatrný zlomek procenta, jsou to převážně zahraniční přistěhovalci. Početně podstatně silnější jsou pravoslavní, většinou ruského původu, kteří tvoří necelé 1 % obyvatelstva.

GN 5/2001

Naděje mexických katolíků

Volba Vicenta Foxe; praktikujícího katolíka, ukončila více než 70leté pronásledování Církve v Mexiku, ve dvacátých letech krvavé. Mladí katolíci v počtu cca 120 tisíc s nadšenými výkřiky "Ať žije Kristus Král!" se shromáždili na hoře Cubilete ke mši svaté a modlitbám, aby vyjádřili svou naději na lepší Mexiko, v němž budou platit morální principy hlášené Církví, které zatočí s kriminalitou a korupcí a umožní Katolické církvi svobodný rozvoj.

GN 6/2001

Protest chorvatského episkopátu

Chorvatští biskupové protestovali proti rozhodnutí vlády, aby mateřská dovolená nebyla prodloužena matkám, majícím tři a více dětí. Označují tento akt za asociální a protirodinný, zvláště v situaci, kdy 13 procent obyvatelstva je bez práce, mezi nimiž většinu tvoří právě ženy.

GN 7/2001

Diskriminace obránců nenarozeného života

Katolický episkopát USA vydal dokument, v němž upozorňuje na obrovské množství případů propuštění z práce jen proto, že dotyční zastávali protipotravné smýšlení a netajili se s ním. V mnoha institucích, zvláště ve státních jsou odpůrci potratů varováni před veřejným odmítáním interrupcí, které prý bude mít za následek jejich okamžitou výpověď. Český katolík se musí ptát: Jaký rozdíl proti komunismu? Američtí biskupové věří, že Bushova administrativa tuto diskriminaci bude stíhat. Bush zahájil svou kadenci skvěle. Přestal financovat ze státních peněz mezinárodní organizace podporující potraty.

GN 5/2001

Finanční starosti Církve ve Francii

V uplynulých 6 letech poklesl o 1 milion počet lidí platících dobrovolně příspěvky Církvi. Ve Francii neexistuje oficiální "církvní daň" jako v Německu, diecéze prosí věřící o dobrovolné dary, kněží krom toho vybírají za křty, svatby a pohřby a na mešní intence. V současné době výdaje Církve na nezbytné pastorační potřeby jsou vyšší než příjmy. Biskupové proto hledají další zdroje financování.

GN 6/2001

Pronásledování pro víru

Desítky milionů křesťanů ve světě jsou dnes pronásledovány pro svou víru. Francouzský deník "La Croix" informuje, že nejhorší situace je v některých islámských státech a v komunistické Číně. Velmi se pro křesťany zhoršila

situace také v Indii, kde získali rozhodující vliv hinduističtí radikálové. V uplynulém století zemřelo podle zatímních odhadů pro svou víru 43 milionů křesťanů, v pouhém letošním roce 165 tisíc. Žádné náboženství na světě není a nebylo tak pronásledováno jako křesťanství. V loňském roce zemřelo ve světě mučednickou smrtí celkem 30 misionářů: 17 v Africe, 8 v Asii, 4 v Americe a 1 v Evropě (v Albánii).

GN 6/2001

Počet potratů klesl o polovinu

V r. 1999 klesl počet potratů v Polsku o polovinu proti r. 1998. To vyvrací téze potratářů, že prý zákaz interrupcí má za následek stoupající počet nelegálních zákroků a potratovou turistiku do zemí, jež aborty povolují. V Polsku nadále platí zákaz potratů s výjimkou ohrožení života matky, incestu, znásilnění a poškození plodu.

GN 11/2001

Sexuální revoluce zruinovala ženy

Americký katolický kněz Thomas G. Morrow zveřejnil ve své nedávno vydané knize osobní poznatky a zkušenosti z pastore mladých nesezdaných párů, které spolu sexuálně žily. Uvedl, že tzv. sexuální revoluce byla pro všechny špatná, pro ženy však více než pro muže. Při sexuálním vztahu totiž se žena cítí podstatně častěji trvale vázána na svého partnera než muž, pro něhož je snadnější najít si rychle nový poměr. Muž se vázán necítí, zatímco žena ano. Potom ovšem, když muž tento svazek zpřetrhá novou známostí, žena, která jej pokládá za trvalý, propadá frustraci, beznaději a psychickým deviacím. Tak poznamenalo ženu údajné "sexuální osvobození"

Information FMG 72/2000

Zemřel jezuitský bratr J. Joch

Ve věku 82 let odešel v Brně k Pánu laický bratr Tovaryšstva Ježíšova Jaroslav Joch, původním povoláním obchodní příručí, od r. 1940 člen řehole. V souvislosti s likvidací řeholních řádů u nás r. 1950 byl internován, posléze

zatčen a vězněn až do r. 1960. Potom pracoval jako pomocný dělník a jeřáb-
ník, od r. 1970 sloužil jako sakristán v brněnské katedrále, od r. 1990 v jezu-
itském kostele Nanebevzetí P. Marie v Brně. Bratr Joch se významně zapsal
do povědomí brněnské veřejnosti svými kostelními nástěnkami za totality,
které byly velice odvážné, burcující a velice často přiváděly církevní tajemní-
ky a estébáky k zuřivosti. V mnoha farnostech, když si nevěděli rady s vývės-
kami, obraceli se na bratra Jaroslava. Kéž Pán na věčnosti odplatí tuto jeho
i jinou ušlechtilou práci pro Církev a Evangelium, neboť skrze tohoto nená-
padného a skromného katolického křesťana proteklo tolik milostí, že spočítat
je může pouze sám Pán. Bratře Jaroslave, díky za všechno, nezapomeneme
na modlitby.

-rm-

Také američtí biskupové protestovali

Katolická církev nezůstala vůči nacistickému antisemitismu lhostejná. Náš
časopis již několikrát psal o postoji německých biskupů. I ze vzdálené Ameri-
ky zazníval protest. Katoličtí biskupové USA r. 1938 společným prohlášením
odsoudili tzv. křišťálovou noc 9. listopadu, kdy hitlerovská lůza zničila v Ně-
mecku všechny synagogy. O tomto protestu u nás dosud nikdo nic nepubliko-
val.

Fels 12/20004

Katolík nesmí jakkoliv spolupracovat při potratu a eutanázii

Sv. Otec Jan Pavel II. při proslovu ke katolickým lékařům 7. 7. 2000 mimo
jiné řekl: "...pro katolíka není nikdy a za žádných okolností dovoleno jakýmko-
liv způsobem spolupracovat při provádění potratu nebo eutanázie. Katolík se
nesmí stát ani v nejmenším komplicem údajného práva na potrat nebo eutaná-
zii. Zákonodárství, které takovému zločinu přeje, nemůže představovat pro ka-
tolického lékaře morální imperativ, neboť ono samo o sobě je nemorální...."

Information FMG 72/2000

Belgičtí lékaři proti eutanázii

Více než 2 tisíce lékařů odmítlo ve veřejném protestu plánovanou reformu zákona ve prospěch eutanázie a vyzvalo poslance, aby nehlasovali pro "zákon smrti"

GK 1/2001

Bez Boha a bez Říma.....

"Ohne Gott und ohne Rom bauen wir Germanias Dom," tuto veršovánku vyřvávala Hitlerjugend za nacistické éry na ulicích. V překladu to znamená: "Bez Boha a bez Říma stavíme katedrálu Německa" Jakou "katedrálu" vystavěli, víme. Katedrálu totalitní krutosti a smrti, katedrálu, v níž se přinášely krvavé oběti.

Jak si počínají architekti katedrály sjednocené Evropy? V Chartě základních práv EU se jméno Bůh ani jednou nevyskytuje. Jak bude vypadat tato "katedrála" a jaké oběti se budou v ní přinášet? S námi spřátelená německá organizace Freundeskreis Maria Goretti, jež proti tomu vznesla svůj protest, připomenula ještě k tomu heslo komunistů v bývalé NDR: Ohne Gott und Sonnenschein bringen wir die Ernte ein", tedy "Bez Boha a slunce svitu "sklidíme žně." Jaké "žně" přinesl komunismus, rovněž víme. Stejně krvavé jako nacismus. V historii se velmi těžko dá nalézt nějaký společný jmenovatel, jeden však s neomylnou jistotou. Kdykoliv chtěl někdo budovat lepší, dokonalejší společnost bez Boha a bez křesťanství, vyústilo to pokaždé v řeky prolité krve nevinných. Příklady Velké francouzské revoluce, Mazziniho revoluce v Římě, nacismu a komunismu ve všech podobách by měly být dostatečně odstrašující. Není nejmenšího důvodu předpokládat, proč by Evropská unie měla v tomto být výjimkou. Proto jsem proti vstupu ČR do EU, neboť se bojím. Chce-li být vytvořen tento útvar bez Boha a bez křesťanství, vím jako historik na základě dějinných zkušeností, které v tomto jsou opravdu neomylné, že výsledkem budou krvavé oběti. Již teď miliony povražděných nenarozených dětí varují, rovněž tak rýsující se zabíjení starých a nevléčitelně nemocných. Nedávno Evropský parlament ve Štrasburku drtivou většinou odsouhlasil výzvu členským státům, aby ve svém zákonodárství zrovnoprávnily homosexuální svazky s řádným manželstvím. Děkuji, do této Evropy nechci. V ní mne čeká stejně kruté pronásledování jako v komunismu, ne-li ještě horší.

R. Malý

Biskup Kamphaus proti papeži?

Biskup německé diecéze Limburg Frankfurt nad Mohanem Franz Kamphaus jako jediný neuposlechl příkazu Sv. Otce, aby diecézní poradny pro těhotné vystoupily ze státního poradenského systému, v němž musely vystavovat potvrzení, jež opravňovalo k interrupci. Vyžádal si v Římě údajnou "zkušební dobu", aby prý "prokázal", že systém setrvání v poradenské službě je přece jen "účinný"

GK 1/2001

Naše poznámka: Kdo ovšem "prokáže" ty zmařené lidské životy díky potvrzením, vystaveným jeho diecézními poradnami?

Boj proti Římu

Holandští poslanci tří socialistických a liberálních stran v Evropském parlamentu požadují, aby jejich země zrušila diplomatické vztahy s Vatikánem a aby Vatikán byl vyloučen ze všech organizací OSN. Důvodem prý je vliv, který Sv. stolec uplatňuje ve světě ve věci regulace početí.

GK 12/2000

Poprvé katolík poslancem

Egyptský 37letý průmyslník Rami Lakah byl jako nezávislý poslanec zvolen do parlamentu v káhirském obvodu. Lakah náleží k řeckokatolické církvi. Je to poprvé v dějinách, kdy katolík zasedne v parlamentě této země. V Egyptě žije 12-15% křesťanů, hlásících se převážně ke koptické církvi. Katolíků je mizivé procento. Lakah také financoval nedávnou návštěvu Jana Pavla II. v této zemi.

GK 12/2000

Žhář kostelů odsouzen

V USA byl odsouzen k trestu 42 let vězení jeden satanista, který založil požáry 26 kostelů. Zároveň musí zaplatit škodu, činící cca 20 milionů dolarů.

GK 12/2000

Hitler a Stalin nejvíce posloužili Radiu Vatikán.

Paradoxně těmto dvěma krvavým diktátorům vděčí Vatikánský rozhlas za svoji popularitu. Během druhé světové války právě v zemích obsazených nacisty a komunisty lidé v mnohem větší míře než dříve sledovali tuto vysílačku Sv. stolce.

TdH 6/2001

Arcibiskup Eder odvolal suspenzi

Arcibiskup v rakouském Salcburku Georg Eder loňského roku suspendoval děkana Petra Hausbergera kvůli nepovolené "ekumenické koncelebraci" s metodistickým pastorem. Při té příležitosti vydal pastýřský list, v němž přiznal hlavní vinu biskupů na ztrátě víry mnoha lidí a zředování poselství Evangelia a nauky Církve. Velký rozruch vzbudila jeho věta: "My, biskupové, jsme se často místo pastýřů sami stávali dravými vlky" Protože děkan Hausberger vyjádřil lítost nad svým počínáním a přihlásil se ke katolickému pojetí Eucharistie, arcibiskup svoji suspenzi odvolal.

GK 1/2001

Tvrdá lotyšská prezidentka

Prezidentka Lotyšska Vaira Vite - Freibergová navrhuje zákon dovolující absolutně volný potrat bez omezení. Proti tomu se ozvaly katolická, pravoslavná i evangelická církev. Prezidentka pohrozila, že pokud křesťané setrvají ve svém postoji, odmítne s nimi jakoukoliv spolupráci a bude se opírat o hnutí Hare Kršna.

GK 12/2000

Umělci pro tridentskou mši

Již v šedesátých letech se vyslovili pro zachování latinské tridentské mše dva významní nekatoličtí umělci: slavný židovský virtuós Jehudi Menuhin a anglická spisovatelka detektivek Agatha Christie.

Information St. Petri 10/2000

Římská kongregace zkoumá názory prof. Imbacha

Švýcarský teolog Josef Imbach, františkán, jenž vyučuje na papežské teologické fakultě sv. Bonaventury v Římě, se musí zodpovídat před Kongregací pro nauku víry, která shledala jeho názory v některých spisech v rozporu s katolickou naukou. Imbach popírá božství Kristovo a Jeho zázraky a odmítá autoritu učitelského úřadu Církve. Bude mít pohovor osobně s kardinálem Ratzingerem.

GK 12/2000

Arcibiskup Haas nadále kamenem úrazu

Pravověrný lichtenštejnský arcibiskup Wolfgang Haas, jenž předtím byl biskupem ve švýcarském Churu, kde se potýkají s neustálými tvrdými útoky progresistů, má potíže i v Lichtenštejnsku. Tzv. Spolek pro otevřenou církev chce zavést v zemi širokou diskusi k Haasovým názorům a postojům, jejíž cílem má být požadavek Haasova odvolání. Statečný prelát ze svých pozic neustupuje, hájí je vytrvale a klidně.

GK 12/2000

Roste zájem o exorcismus

Podle italských médií každá desátá rodina již využila služeb exorcistů ve svém životě. Ve 228 biskupstvích Itálie pracuje 300 kněží ve službě exorcismu.

GK 10/2000

Naše poznámka: Proč se potřeba této služby nepropaguje i jinde, konkrétně u nás?

Svobodní zednáři slavili

Zástupci římských zednářských lóží položili věnce u památníku krále Viktora Emanuela, aby uctili "památku" obsazení Církevního státu r. 1870 Garibaldiho vojskem. Zároveň se tam konala demonstrace cca 200 lidí, požadujících, "aby přestalo zasahování Církve do italského státního života"

GK 10/2000

Pokuta pro švýcarské obránce nenarozených

500 franků pokuty musí zaplatit jedna švýcarská protiinterrupční skupina pro údajnou "urážku na cti". Ta měla podle soudu spočívat v tom, že vylepila plakát, na němž bylo zobrazeno rozsekané tělíčko nenarozeného dítěte po potratu a vedle něho umístěny fotografie tří poslankyň, velkých zastánkyň potratů. Ty zmíněnou skupinu ihned žalovaly.

GK 10/2000

"Kredo" Hanse Künga

Známý německý teolog švýcarského původu Hans Küng, jemuž už v 80. letech byl odňat Kongregací pro nauku víry církevní souhlas k působení na katolických fakultách, v současnosti jeden z největších propagátorů synkretistického sjednocení světových náboženství v rámci projektu New Age, se nechal slyšet v časopise "Publik-Forum", v co vlastně věří. Dozvídáme se, že panenské zrození Ježíše Krista je mýtus. Ježíš Kristus nebyl Božím Synem, to mu "připsala" až prvotní křesťanská komunita. Zmrtvýchvstání Kristovo je prý pouhou metaforou, která má vyjádřit jakýsi neobyčejně silný zážitek apoštolů bezprostředně po smrti svého Mistra. Duch svatý není žádnou Božskou Osobou, ale metaforou pro blízkost Boha ve vztahu k člověku. Kristus prý nezaložil Církev, ta je teprve důsledkem "velikonoční víry" učedníků. Dábel je pouhou personifikací zla a ne konkrétní bytostí, víra v něho prý napáchala obrovské škody. Küng taktéž popírá základní pravdu katechismu, že jsme na zemi proto, abychom Pánu Bohu sloužili a po smrti mohli být spaseni. Podle něho prý jsme na světě jen proto, abychom hlásali a uskutečňovali svobodu, humanismus, mír a lidská práva. Člověk je prý schopen a povinen odstranit ze života lidstva též utrpení, pocit viny a smrt (!?).

Toto jasně a nepokrytě vyjádřil Küng v Publik-Foru, jak ho cituje německý pravověrný katolický časopis "Kirchliche Umschau" (8/2000). Tím dává jednoznačně najevo, že není katolíkem, nýbrž Církvi na hony vzdáleným vyznačem New Age. Pokud on sám z toho nevyvodí důsledky a nevystoupí z Katolické církve, je třeba se ptát příslušných církevních míst: Jak to, že člověk s takovými názory není dosud suspendován z kněžské služby a může "jménem Církve" (!) celebrovat a kázat?

R. Malý

Důchody, potraty a volby

Po listopadu 1989 byla většina Čechů a Moravanů přesvědčena, že se naše zákonodárství v krátké době zbaví neblahého dědictví předchozí totalitní éry, že při tom budeme mít před sebou příklad Evropské unie. To byla asi ta základní představa o přechodu naší společnosti od totalitního k demokratickému zřízení. Ovšem ne vše dopadlo tak, jak mnozí očekávali; i ta demokracie má svá úskalí. A jedním z nich je právě volba zastupitelů jak do zákonodárných orgánů, tak do místních zastupitelstev.

Mnozí poslanci a zastupitelé si pak ve funkcích počínají, jako by to byly prebendy, které zdědili po předcích a jaksi zapomněli na své předvolební sliby svým voličům. Někteří se projeví jako tuneláři, jiní jako partneři různých lobistických skupin a ještě další jako lidé, kteří ničemu nerozumějí. Skutečně zásadových, vzdělaných a pro své voliče pracujících poslanců je v těchto orgánech menšina.

V lednu tohoto roku jsme mohli sledovat na televizní obrazovce besedu o důchodech. Kromě moderátora se jí zúčastnili poslanci a zástupci parlamentních a vládních stran i bývalý ministr práce a sociálních věcí. Hlavní myšlenkou bylo, jak řešit úbytek lidí v produktivním věku. Jak nahradit nedostatek daňových poplatníků, z jejichž daní by se saturoval důchodový fond. Někteří tvrdili, že tento problém bude aktuální až po roce 2010, nicméně, že řešení se musí hledat už teď! Potud bych to ještě bral, ale dále už to bylo jiné. Padaly návrhy od kdy a o kolik prodloužit odchody do důchodu, případně jak uvolnit získávání pobytu u nás nebo státního občanstvím vhodným kvalifikovaným skupinám cizinců, kteří by nám na potřebné finanční prostředky pracovali a platili daně.

Ale v podstatě se nikdo nedotkl jedné a to zcela zásadní věci a pokud tam o ní, snad, padlo pár slov, tak jenom velice okrajově. A při tom je to záležitost neopominutelná! Potraty! Vždyť díky nim je a bude se i nadále zhoršovat věkové složení obyvatelstva. Pokud přirozený přírůstek nevyrovná přirozený úbytek, případně poněkud nezvedne počet obyvatel této země, České republiky, bude se zhoršovat jak otázka důchodového zabezpečení tak i celková životní a sociální úroveň občanů.

Tady by pomohla právě cílevědomá práce poslanců a zákonodárných orgánů. Uvědomění si toho, že pro vlastní dočasné pohodlí či řešení momentálních sociálních problémů není otázka potratu trvalým řešením, ale nastole-

ním horších v blízké budoucnosti. Rodiče, i maminky a ženy samy, by si měli uvědomit, pokud se teď připravím o možnost mít dítě a dítě je Božím darem, nezapomínejme na to, stane, se že už třeba druhé dítě nebudu mít a kdo se o mne v mém stáří postará? Každý stát má svoji sociální politiku, ale pokud pro převažující počet starých na ni nebude mít lidi, tak tato tzv. sociální politika skončí kolapsem.

To je asi důvodem, proč se na Západě tak prosazuje tendence uzákonit euthanázii. Prostě zbavovat se starých, nemocných a potřebných, mentálně postižených. Západní demokracie se dostala do začarovaného kruhu. Prosazováním potratů pro své pohodlí a zbavení se starostí se připravuje o pracovní síly, které by zabezpečily dostatečnou výši důchodů a důchody vůbec pro generaci předchozí, která si tím sama ze své blbosti (a na tomto slově trvám) podřezává větev, na které sedí!

Pokud jsem proti tomu neudělal nic v době kdy jsem mohl, pak pozdní bědování nepomůže! A to platí i u nás!

Chcete mít důchody, chcete své životy dožít důstojně v kruhu svých blízkých? Pak se při každých volbách zeptejte kandidátů na jejich vztah k potratové politice a potratům vůbec! Pokud vám neřeknou, že se budou podílet aktivně na protipotratové osvětě, že budou podporovat tvorbu a přijímání zákonů na podporu mladých rodin, zákonů umožňujících vznik nových podniků a pracovních míst s ohledem na ekologické požadavky a potřeby této republiky pak se s nimi nebavte a nevolte je!

Těm o člověka nejde! Pokud ve svém životě a ve své činnosti nemají na prvním místě přikázání Boží a nerespektují je, je to jen volba cesty do pekla, jak obrazně zde na zemi, protože tito lidé s lepším řešením nepřijdou, tak i na věčnosti, neboť přikázání: "Miluj bližního svého jako sebe samého" (a podle toho se k němu chovej) jim bylo cizí.

Uvědomme si, že za to, kdo je v čele státu, kdo vládne a kdo tvoří zákony odpovídáme dnes my všichni! Neúčast ve volbách je souhlasem s vládou těch špatných i těch hloupých. Je to volba Zlého a tu bychom jako věřící neměli připustit.

RNDr. Petr Benda

Proč se katolická víra nezřekne mariánské úcty

Pro některé křesťany, ale i pro ty, kteří odpadli od katolické víry a stali se nepřátelskými vůči učení Církve o Neposkvrněném početí Panny Marie, podle jejich mínění se stal "mariánský kult trvalou překážkou k sjednocení dvou neshleditelných táborů a bude trvale rozdělovat křesťanstvo" (citace z jednoho článku, zveřejněného letos v jedné regionálních novinách). Dokonce jsem se dočetl v tomto článku, že "Panna Maria, přesto že počala a porodila Ježíše, zůstala pannou a do křesťanské věrouky se tento názor dostal omylem"

Panna Maria je vstupní branou k tajemství Krista a jediné, pravé Církve s Petrovým nástupcem na stolci. Bůh si vyvolil Pannu z Nazareta ke spolupráci jako budoucí matky Mesiáše a ona byla k tomu ochotná. Učení o vtěleném Božím slovu, o úkolu Panny Marie v díle spásy, o vykupitelském díle Kristově, to jsou základní kameny katolicismu víry. Každý ústupek od dogmat mariánských - Maria Matkou Boží, Neposkvrněné početí P. Marie, Panenský porod - a božských zásahů za účelem "zlidštění" zavádí víru k diskreditaci s postupující modernizací společnosti v rámci globální politiky. New Age již netrvá na úplném popření Boha na rozdíl od marxismu, nýbrž Ho vytěšňuje na periferii lidského svědomí. Odtud pak vede cesta k úplnému popření Boha, Otce a Stvořitele, cesta k jednotnému náboženství bez Boha. Modernistické názory nabyly rafinovanosti za účelem rozmělnění katolicity víry.

Bůh daruje tam, kde se člověk otevírá Bohu. Církev je svatá, a hlavou je Ježíš Kristus. My jsme povoláni ke svatosti, abychom milostí Boží přijali plnost těchto darů. Proto nenechme se odradit od dobrých skutků únavou. Vyznání panenství Panny Marie je základem pro pochopení Božího synovství Krista, nejenom podle jména, ale také biologicky zázračně z Ducha Božího a z člověka Panny Marie.

Pochopil jsem, že bez pravdy není lásky. Hlásejme pravdu a budeme mít v srdci lásku. Milujme se a milujme Boha. On se nám odvděčí, neboť Boží láska je věčná. Nejsvětější svátostí je sám Bůh, Slovo učiněné Tělem, které je mezi námi přítomné. Proto nenechme znesvětit Nejsvětější Svátost. Mariánská úcta nás dovede k branám nebeským

Jaroslav Lhotka

Bílá Hora zbavená falešného mýtu

Každý svobodu milující člověk nemůže souhlasit s potíráním svobody svědomí. Tisíce umučených a upálených katolíků nejen u nás, ale v celém světě a právě těmi "neúpadkovými" protestanty středověku s jejich výmyslem "Cuius regio, eius religio" nám poskytuje důvod k zamyšlení nad dobou kolem Bílé Hory. To byl jeden z důvodů porážky protestantských stavů v bitvě na Bílé Hoře. Poddanému českému lidu to bylo zcela jedno, kdo zvítězí, neboť byl v převážné většině poddaným feudálních pánů. Země Koruny české byly před Bílou Horou státem stavovským. Kdo k těmto stavům nepatřil, ten byl bez politických práv a vystaven útlačku; byl bezmocný a neměl žádné odvolání u světské moci. A to byla většina českého národa. Mnohý šlechtic před Bílou Horou se stal karabáčníkem prostého selského lidu. Tak se propast mezi selským stavem a ostatními prohloubila.

Roku 1540 potvrdil papež Pavel III. Řád Tovaryšstva Ježíšova. Ke slibu chudoby, čistoty a poslušnosti připojil Ignác z Loyoly zvláštní poslušnost papeži. Řád se rychle rozšířil po světě a jeho zásluhou se šíření protestantismu zastavilo. Jezuité bojovali hlavně kázáním, zpovědí, modernizací školského systému a jeho zpřístupnění chudým a nadaným žákům bezplatností studia. Studijní plán jezuitského řádu byl na svou dobu na výši a jezuitské školy navštěvovaly děti katolíků, protestantů a Českých bratří. Ferdinand II. byl v té době jen vládcem alpských zemí Rakouska, které pod jeho panováním se staly výlučně katolického vyznání víry. Maskou reformace bylo náboženství kryjící politiku.

Po prohrané válce šmalkaldské r. 1546, česká protestantská šlechta, která se jí účastnila proti svému králi Ferdinandovi I. se pokořila a prosila za odpuštění. Došlo k první emigraci protestantů z Čech do Polska, Slovenska, Pruska. Šlo o dobrovolnou emigraci, převážně z řad Českých bratří. Emigrace byla co do počtu slabá. Tvořící se nová náboženská strana Českých bratří, státem neuznávaná, pronásledovaná, utrpením rostla. Do jejich řad vstupovali mnozí bývalí husitští prominenti, členové vyšší české šlechty a německá šlechta.

Pro země Koruny české pokládal Ferdinand I. úpravu církevních poměrů mezi katolíky a kališníky, chráněnými kompaktáty, za prvořadou. Po 140 letech proto bylo znovu obsazeno arcibiskupství pražské r.1561 a na koncilu tridentském (1545-1564) vymohl král uznání kompaktát r.1564, tj. přijímání pod obojí způsobou. Husitství však bylo již v rozkladu a jeho vyznavači houf-

ně přecházeli k luteránům. Maxmilián II. na žádost Čechů kompaktáta zrušil r. 1567. V roce 1575 byla založena Česká konfese" (lutersko - kalvinsko - českokobratrská), uznaná prozatím jen ústně císařem Maxmiliánem II. Za jeho nástupce Rudolfa II. se do Čech hrnuli němečtí luteráni a potom kalvíni z Horního Falce. Nová víra českých šlechticů jim neukládala velkých mravních povinností, aby se zmocnili jmění zádušního a moci nad poddanými a nutili je k přestupu na novou víru. Šířením německých protestantských knih, usazováním německých kazatelů v pohraničních oblastech Čech a Moravy a sídlech protestantské šlechty počal upadat český jazyk na úkor rozmáhající se němčiny. K čemu byl zákon z r. 1615, který nařizoval, že nikdo, kdo nezná český jazyk a kdo českému jazyku nedá učit své děti, nemůže nabýt českého občanství, když skutečností byla zcela jiná? Taková byla realita období reformace, vydávané dnes často za pokrok humanity.

Nástupcem Matyášovým se stal jeho bratranec Ferdinand II., nejtvrdší odpůrce reformace. Čeští a němečtí protestanté nebránili jeho kandidatuře na český trůn. Trvali pouze na potvrzení zemských práv a privilegií, k čemuž Ferdinand II. bez váhání svolil a byl proto r. 1617, ještě za života Matyášova, korunován na českého krále. Po jeho korunovaci byl Thurnovi odňat úřad karlštejnského purkrabí (jež obnášel 8 tisíc tolarů ročního příjmu) a povýšen na místo dvorního sudího, což do hodnosti stálo nad funkcí purkrabího, ale finančně obnášelo jen 400 tolarů ročně. Toto císařské rozhodnutí popudilo Matyáše Thurna a jeho přátele a vedlo k pochodu na Pražský hrad a z podnětu Joachima Schlika k svržení obou místodržících Slavaty a Martinice z oken Hradu, vyhnání jezuitů.

Tato předbělohorská šlechta měla velké styky s protestanty Německa a měla zásluhu na poněmčení českých zemí, jako to prováděl Joachim Schlik v severozápadních Čechách. Protikrálem byl zvolen r. 1619 protestantskými stavy Fridrich Falcký (Zimní král), tedy proti starému zákonu, kterým Karel IV potvrdil, že čeští stavové mohou svobodně volit nového panovníka jen v případě vymření panovnického rodu. V čele odboje byli v převážné většině němečtí protestanté (Mansfeld, Anhalt, Hohenlohe, Thurn). Vyhnání arcibiskupa pražského bylo jejich dílo.

Lehkomyslnost, s jakou vyvolali stavové konflikt s císařem, sobectví, špatně a nedostatečně vyplácený žold najatým knechtům, dovedly stavovské povstání do finále, k Bílé Hoře 8. listopadu 1620. Vlastně to byla skoro bezvýznamná bitva, která nemusela mít tak osudné následky, kdyby se hlavním krutě

potrestaným nestal český národ. Ten musel vypít kalich hořkosti do dna. Za necelé dvě hodiny prohraná bitva, díky i zbabělosti Fridricha a vůdců povstání, dobrodružnou politikou vůdců stavovského odboje přivedla český národ téměř k záhubě.

Vždy, když se politika vůdců národa vzdaluje od katolického pojetí víry, přináší českému národu utrpení, oběti a úpadek morálky a mravnosti. Trident-
ský koncil i když nesplnil úkol, který před něj císař postavil, totiž sjednotit znovu křesťany ve víře, vymezil však katolické pojetí víry vůči reformaci. Pro ni znamenala Bílá Hora porážku protestantismu.

Jaroslav Lhotka

Z historie Mariánského sloupu

Sloup se sochou Panny Marie byl postaven z vůle císaře Ferdinanda III., Čechům dosti nakloněného, který též zřídil nadaci ke konání mariánských pobožností k stálé a vděčné památce, že z milosti Boží na přímlovu nejsvětější Rodičky Boží ochránila Prahu při dobývání Starého a Nového města Švédy.

Nejstarší zprávy označují za tvůrce pražského Mariánského sloupu Jana Jiřího Bendla. Ten však pro přílišné mládí pomáhal svému otci, který je tvůrcem tohoto krásného díla, zničeného při protihabsburské demonstraci 3. listopadu 1918 a mylně pokládané za dílo uctívající vítězství vojska habsburského císaře nad odbojnými protestantskými stavy na Bílé Hoře. Válčení v Evropě trvalo třicet let a skončilo Vestfálským mírem r. 1648. Sloup pak byl vysvěcen 13. července 1652 za přítomnosti Ferdinanda III. a jeho syna Ferdinanda IV. O svátcích Početí, Narození a Nanebevzetí Panny Marie konaly Mariánské legie studentů z Klementinské koleje k soše slavné průvody a v jejich čele byly okázale nošeny rukavice a přilba jezuita Jiřího Plachého, vůdce studentů a obránce Karlova mostu v r. 1948.

Za císaře Josefa II. byly zakázány nábožné průvody po ulicích a tím i veřejná pobožnost sobotní u mariánské sochy přestala. Přesto pobožný lid nedal si vzít úctu k Panně Marii a v podvečer se sem zbožní Pražané po starém zvyku scházeli, aby vykonali soukromě své modlitby.

Při obležení Prahy Prušáky r. 1757 byl jeden z andělů mariánského sousoší poškozen. V r. 1858 obětavostí a dobročinností měšťanů a dr. Vaňka bylo obnoveno čtvrté sousoší na sloupu, poškozené pruskými vojáky.

Dne 3. 11. 1918 se shromáždily na Bílé Hoře davy lidí k oslavě samostatnosti, která právě na Bílé Hoře vzala za své. Řečníci demagogickými projevy rozvášnily dav, který po návratu do města strhl na Staroměstském náměstí krásný barokní sloup mariánský, dílo Jiřího Bendla. Na tento nápad přišel žižkovský proletářský bohém Franta Sauer.

Mladík, který omotával provaz kolem Mariánského sloupu, později zešílel. Franta Sauer byl postižen úrazem. V prvních dnech měsíce dubna 1947 zemřel pod Petřínem v nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského jeden z velkých podněcovatelů a pomahačů stržení Mariánského sloupu František Sauer. Svého činu litoval. V posledních letech svého života se díval již jinak na katolické náboženství a na sochy svatých nežli před 30 lety, kdy stržením Mariánského sloupu začalo kácení soch svatých a vyhazování křížů ze škol. Jejich pálením na dvoře Horákova statku proslula obec Lidice.

Jaroslav Lhotka

Církev a Husákův normalizační režim

Gottwaldovského strategického cíle - vytvořit národní církev, odtrženou od Vatikánu - se nedosáhlo, třebaže komunistická moc využila všech možných mocenských prostředků včetně nelidských podmínek vězení. Církev, byť zdecimovaná, si díky pevnosti kardinála Josefa Berana uchovala navzdory nehodným kněžím a některým biskupům své tradiční svazky se Svatým stolcem.

Největší vadou Pražského jara 1968 bylo, že se nepodařilo změnit církevní zákony, které byly produktem protináboženského boje KSČ a zdrojem všech deformací církevního a náboženského života v následujícím dvacetiletí. KSČ se tak mohla navrátit k osvědčené církevní politice, po sovětské invazi, započaté především Gottwaldem, Slánským, Čepičkou, Fierlingerem za spolupráce kolaborantského exkomunikovaného kněze a ministra zdravotnictví Josefa Plojgara. Osvědčený pracovník sekretariátu pro věci církevní Karel Hrůza vystřídal jen několik měsíců úřadující Eriku Kadlecovou, racionálně uvažující komunistku. KSČ si znovu začala upevňovat své otřesené pozice a komunističtí demagogové začali v Husákově "normalizaci" hodnotit rok 1968. Kromě jiného poukazovali, že v tomto období prudce vzrostl počet mládeže chodící na vyučování náboženství, zejména na Slovensku, vzrostl počet církevních křtů, sňatků a pohřbů. Psali také, že v roce 1968 byli pronásledováni tzv.

vlastenečtí kněží. Šlo o kolaboranty s komunistickým režimem. Začali s útoky na Tomáškem vytvořenou kněžskou organizaci v r. 1968 "Dílo koncilové obnovy", která nakonec byla zlikvidována. Státní orgány začaly vytvářet s povolenými knězi novou prorežimní organizaci "Sdružení katolického duchovenstva Pacem in terris" (PiT), jehož předsedou byl Josef Plojhar.

V r. 1973 byl na biskupa olomouckého vysvěcen tehdejší vatikánský podsekretářem, arcibiskupem Casarolim, prokomunistický olomoucký administrátor Josef Vrana, který měl špatnou pověst v řadách poctivých katolíků. Casaroliho východní politika narazila na kritiku mezi katolíky domácími i v exilu, mezi duchovními a laiky. Casaroli svou politiku hájil a vysvětloval potom ve vídeňské přednášce v roce 1977, kde uváděl, že je třeba také činit i kroky částečné, a tím myslel jmenování biskupem Josefa Vransy, protože tyto kroky jsou možné, za podmínky, že to není překážkou k dosažení konečného cíle.

Církevní politika byla jen částí celkové komunistické politiky. Zdálo by se, že její uskutečňování bylo svěřeno do péče "Státnímu úřadu pro věci církevní", později sekretariátu pro věci církevní při ministerstvu kultury. Ale hlavním vykonavatelem církevní komunistické politiky byla STB. Komunistická moc se tvářila jako neotřesitelný monopolista, a tak vyvolávala u lidí bez víry pocit bezmocnosti a strachu. Ústupnost církevní hierarchie, jak ji předvedl arcibiskup Casaroli při svěcení na biskupa administrátora Josefa Vransy, zesílila tvrdost církevní politiky KSČ, zatímco mravní pevnost a věrnost biskupů papeži církevní politiku KSČ znejistila. Důležitým faktorem byl počet a postoj věřících, návštěvnost na mších v kostelích, počet rodičů, kteří posílali navzdory všemu své děti na vyučování náboženství. Byla to doba lámání chleba. Velkou starost KSČ působila podzemní církev, bez souhlasu konané mše a společné modlitby, podzemní vydavatelská činnost náboženské literatury, jíž byl totální nedostatek. Každý projev Vatikánu a jeho zájmu o situaci v ČSSR měl široký ohlas. A to KSČ nemohla jen tak snadno ignorovat. Pštroší politika ohleduplného mlčení k Husákovské normalizaci byla nejen morálně zbabělá, ale i neúčinná a škodlivá. Taková politika byla v rozporu se zásadami křesťanské pomoci a morálky. Husákovské období otevřelo jen zdánlivě novou dobu pro církevní politiku. Naopak nastal návrat ke staré politice, aby KSČ si znovu upevnila mocenskou pozici, oslabenou slabostí a bezradností v roce 1968, kdy všem kněžím byl vrácen státní souhlas a poslední kněží vyšli z vězení. Na Slovensku se v tomto roce postavily desítky nových

kostelů. Bylo by však vážným omylem hodnotit to, co znamenalo dočasnou svobodu církevního života jako dar KSČ, jak se často s tímto názorem setkáváme. To, co se tehdy v roce 1968 dělo v tzv. Pražském jaru bylo projevem slabosti KSČ na čele s Dubčekem, odchovancem Moskvy, Josefem Smrkovským, předsedou NS, Oldřichem Černíkem, předsedou vlády, Františkem Krieglem, předsedou NF, Ludvíkem Svobodou, prezidentem republiky. Komunistické vedení nechtělo pustit církev ze svých rukou. Jen na to nemělo tehdy dost sil. Zatím.

Sdružení PiT bylo dekretem vatikánské kongregace zakázáno v březnu 1982. Státní moc se snažila, aby se o tom kněží nic nedozvěděli. Kardinál Tomášek své kněze v diecézi informoval a na Slovensku tento dekret byl znám z ilegálních tiskovin. Tajemník PiT, kněz Zdeněk Adler, řekl představiteli rakouského rozhlasu, že čs. úřady budou o této věci jednat s Vatikánem. Vláda se domnívala, že se podaří situaci o zákazu PiT obrátit. Nasvědčovalo tomu jmenování nového šéfa sekretariátu pro věci církevní Vladimíra Janků, donedávna pracovníka ÚV KSČ, mezinárodního oddělení, tedy člověka s určitou kvalifikací pro mezinárodní jednání.

Když se v Katolických novinách č. 7/1983, slovenských i českých, objevil článek o setkání trnavského biskupa dr. Juliusa Gábriše s místopředsedou vlády Matějem Lúčanem v Praze, do biskupova projevu byly přimíseny v Katolických novinách pasáže o poslání PiT. Údiv na tvářích věřících, když biskup mluví jinak v diecézi a jinak vůči státním představitelům. Nejvíce pobouřen byl sám Otec biskup. Byla to lekce o tom, komu slouží Katolické noviny, vydávané PiT a komu v totalitním státě mohou katolíci věřit.

Totalitní režim pronásledoval především věřící katolíky. Metody pronásledování byly rozmanité včetně zneužívání psychiatrie. Některé vraždy komunistickým aparátem nejsou dodnes u zavražděných katolíků objasněny do konce. Odhalení viníka je základem spravedlnosti každého správně fungujícího právního státu.

Jaroslav Lhotka

Mějte čas!

Nedostatek času se stal v dnešní společnosti běžným zjevem. Soukromí podnikatelé si ukrájí čas ze spánku a z času pro svou rodinu. V důsledku pracovního vypětí obou rodičů je nedostatečná péče o vlastní děti, které jsou při výchově odkázány jen samy na sebe. Děti jsou pak ponechány na pospas ulici. Tak vzniká záškoláctví, chytání se party uličníků, užívání drog, návyky a závislost.

Jakmile jednou připustíme, že "čas jsou peníze", znamená každé ušetření času volného pro sebe a svou rodinu finanční zisk, vykoupení nedostatkem času pro rodinu. Je třeba hodně pracovat, aby bylo možno koupit si čas druhých, těch, kdo jej prostřednictvím svých placených služeb prodávají, aby získali stále více peněz. Prodají nám ho ochotně, jelikož chtějí získat hodně peněz, za něž si jednou také koupí spoustu volného času. Je to začarovaný kruh (circulus vitiosus).

Tomuto kolotoči, kdy většina pracuje přesčas proto, aby si mohli časem koupit čas druhých, říkáme "stavění prosperity". Drobné soukromníky nutí konkurence pracovat od rána do pozdních večerních hodin, často 365 dnů v roce. Dělníci se snaží kromě svého zaměstnání sehnat alespoň jeden džob navíc pro přilepšení své finanční situace, a také snaze nezůstat příliš pozadu v konzumní společnosti.

Je přesto ponížující nemít čas, protože pro někoho čas může být záchrana, východisko z krize, budoucnost v životě. Láska také potřebuje čas, aby dozrály její drahocenné plody. Tělesné potřeby nemohou dokázat nic, jestliže s nimi nejde zároveň láska. Manželství není cílem, ale cestou, kde láska hraje největší roli, roste, zraje a učí se milovat tak, aby jako zralý plod manželství získala také sexuální harmonii mezi mužem a ženou. K tomu láska potřebuje prostor.

Bible mluví o tom, že muž a žena se v manželství stanou jedním tělem. Tím se myslí pohlavní akt. Ale je tím míněno ještě mnohem víc. Myslí se tím celý člověk se svým myšlením a cítěním, tedy celé jeho bytí. Jestliže žena nemá pocit, že ji muž respektuje jako osobnost, nebude schopna mít ze sexuálního styku s ním potěšení. Žena si přeje, aby jí muž rozuměl, neboť sex má být pro ženu hlubokým emocionálním zážitkem. I muž potřebuje bezpečí - teplo domova a rodiny. Nalézá to, když mu žena rozumí a snaží se vcítit do jeho pracovních problémů. Tělesné věci bez lásky nemohou dokázat nic.

Všechny sexuální anormality mají prapříčinu v nedostatku lásky, ať již mateřské, otcovské, vedoucí k disharmonickému růstu. Je to vidět nejlépe právě u dnešní společnosti, do jakých obludných rozměrů dospěla rozvratem rodiny dnešní společnost v českém státě. Léčení je nutné!

Stále častěji slyšíme o novorozenech dětech vyhozených do popelnic, když jejich matky neunesly tíhu svého mateřského závazku před Bohem, že by se měly starat o dítě. Odvržené děti jsou tou nejhorší formou devastace lidského myšlení "nemít čas" Kde se nalézá dnešní společnost, když necítí žádný vztah k těm, jejichž životy jsou v naší společnosti zmařeny? Znamená to, že se pokoušíme dát směr naší civilizaci podle jediného pevného bodu, jímž jsme my sami a ne Bůh. Není potom divu, že tolik lidí má dnes pocit promarněného života, se svými depresi, stresy, zdravotními problémy. Každý odklon od Krista je následován vzestupem kriminality. Věznice jsou přeplněny, protože ve společnosti je nedostatek lásky. Pokud dnešní společnost zásadně nezmění svůj postoj k Bohu, který je převážně odmítán, zdědí další generace dětí pustinu plnou odpadků. A to jen proto, že jsme "neměli čas", ani na lásku!

Jaroslav Lhotka

Bez Krista bude život v EU bezcitný, tvrdý

Nečekejme, že naším vstupem do EU se vyřeší převážná část domácích problémů. Ty si musíme řešit sami, bez cizí pomoci, chceme-li jako národ dále existovat mezi evropskými národy formovanými tisíciletou křesťanskou tradicí. Pakliže se společnost bude oddalovat od Boha, zavrhovat Krista a dávat raději přednost materiálním požitkům, čeká nás těžký život, bez soucitu a sympatií k trpícím, život ve společenství plné sobců.

V průběhu staletí ovládlo křesťanství celou Evropu. Uplynulo dva tisíce let, a my dnes prožíváme zcela opačný proces. Žasnu, jak rychle mnozí lidé odpadli k "jinému evangeliu". V poslední době jsme svědky pokusů řešit tento problém všeobjímající smířlivostí, tlustou čarou za minulostí-ztrátou paměti, smířlivostí i s názory, které jsou dokonce nepřátelské a rouhavé k evangeliím apoštolů. Náš postoj se musí opírat o zcela něco jiného, kvalitativně vyššího než je pouhé anulování rozporů.

Pod názvem I.N.R.I., což znamená hanlivý Pilátův nápis nad ukřižovaným Kristem, proběhla nedávno v galerii pražského Rudolfinu výstava fotografií

dvou fotografií z Francie. Na plakátech je pod nápisem I.N.R.I. zobrazena ukřižovaná polonahá žena, Pannu Marii pod křížem představuje žena s hlubokým výstřihem, Kristus pak vstává z igelitového pytle na pitevním stole.

Mnozí zapomněli na Boha a na existenci Božích plánů. Kdo se jim staví do cesty, ten bude smeten jako hříšná města plná zvrácených pudů a neřestí. Boží rány existují i dnes. Zesměšňování Krista, tupení Kříže jako symbolu křesťanství je znakem ateizace společnosti. Víme přece, jak to bylo za komunismu a jak to dopadlo s těmi, co pronásledovali Kristovy stoupence, hanobili kříže, zavrhlí Boha Otce všemohoucího. S jakou pýchou vytrubovali "poručíme větru, dešti" a nakonec označili za spiklence čtvero ročních období. Jen neviděli své viny.

Prostředí, v němž žijeme, nás přesvědčuje, že radost ze života je lehce dosažitelná, že si ji můžeme koupit. To, co má být v člověku, je dnes nabízeno jako zboží. Naše radost nemůže vyrůstat z hanobících plakátů, z reklam, z návštěv marketingů, jako nemohla vyrůstat z tolik donedávna propagovaného komunistického ráje na zemi. Učme se své křesťanství žít a bránit ho v každé situaci, i kdyby nám to dočasně přineslo nepochopení, obtíže, i ztrátu zaměstnání. Mluvím ze své vlastní zkušenosti. Teprve potom pocítíme radost ze života. Kdo ve svém životě o křesťanství pouze mluví a nenaplnuje ho skutky, nenachází ani radost, ani štěstí. Nikdy si nenechej vzít svou víru v Boha, svůj klid a svou radost. Jsou to totiž nejcennější dary zde na zemi, co máš od Boha a Jeho Syna.

Lidé mají obavy o svůj nedělní klid, který je prozatím zákonnou povinností. Pro věřícího je "dnem Páně" Je to křesťanská tradice a vyplatí se dodržovat ji, nejenom dnes, ale i zítra, protože formuje kulturu člověka. Víra, která nachází svůj projev ve zbožnosti, promítá se nejenom do kultury člověka, ale i do vidění hodnot kolem sebe, dává člověku pevný řád, formuje charakter. Opakem řádu je zlořád, kde Kristus je vytlačen na okraj společnosti a náboženství je trpěno jako folklór. V zlořádu vládne zlo a násilí, bezcharakternost.

Evropa hledá sjednocení v Kristu. Lidé si musí uvědomit, že společenství třetího tisíciletí musí existovat na základě jednoty křesťanských církví. Evropská ekumenická setkání jsou dokladem tohoto úsilí ze strany katolické církve a Jana Pavla II. Nesmí již nikdy dojít k zneužívání náboženství podle osvědčeného hesla "Čí kraj, toho náboženství", kdy se zneužívalo jako "politikum" pro zjištění materiálních cílů. Tak byla zaseta náboženská nesnášenlivost, charakteristická pro středověk.

Evropa bez Krista by byla jen zmodernizováním otroctví, kde duchovní vrchnost bude bez vážnosti, soudcovství bez spravedlnosti, stav manželský bez věrnosti, dítě bez poslušnosti, sousedé bez přejícnosti, bohatí bez lítosti, chudí bez poníženosti, ženy bez studu, děti bez bázně Boží, staří bez rozumu, mladí bez poctivosti, knížata bez moci, prostý lid a kněží bez náboženství. Svět se stane hrací plošinou satana. Který z těchto znaků se doposud splnil?

Celá společnost postkomunistická se teprve učí kultivovanému chování a bude ještě dlouho trvat, než se podaří v povědomí lidí zakotvit základní hodnoty Kristovy Lásky: citlivost a sympatie k trpícím. Neradi si špiníme ruce obrazně i doslova. Ježíš nikdy neustupoval od utrpení, dotýkal se nemocných, dával jim naději, uzdravoval. Jeho dotek byl důkazem lásky k bližnímu. Náš postoj k trpícím musí být také dotekem. Katolická církev proto bude muset dokázat mnoho dobrého, nebát se problémů života. Tady se ukáže, do jaké míry je každý z nás osvícen Duchem svatým účastnit se na budování lepší společnosti, nežli je ta dnešní, postkomunistická, prosazující bezcitnost před láskou k nenarozeným.

Evropa zbavená křesťanských hodnot při globalizaci, bez křesťanství jako tmelu mezi národy, přinesla by jenom život v utrpení bez radosti vnitřní svobody člověka. Až by lidé podlehli takového globalizaci, asi by se modlili na způsob "Velký Globalizátore, pomoz mi!" To už by bylo pozdě "bycha honit" Učme se z chyb, které jsme udělali po sametové revoluci a neopakujme je podruhé. Mohly by se nám vymstít, že jsme neponaučitelní hlupáci. Bůh dává šanci trpícím, kráčejícím s křížem na zádech a za jejich námahu se jim odměňuje. Jen je třeba nepromarnit ji! Věřme evangeliu! Kráčejme po Božích cestách. Jsou sice úzké, bez osobního pohodlí, ale zavedou nás určitě v radosti před bránu nebeskou.

Jaroslav Lhotka

Určeno k životu

Vypočtený den porodu byl 25. prosinec. Co však může dělat malý bezmocný tvoreček v mateřském těle proti jeho plánovanému potratu? Co může dělat jeho matka, jestliže se octla pod tlakem událostí ve špatných rukách? Co můžou dělat budoucí prarodiče, jestliže se jim jejich vlastní dítě z rukou vymyká?

Následuje zpráva z prvního Mezinárodního symposia žen, které přežily interrupci (Ottawa 1992):

Jako dobrovolná pracovnice organizace "Ja zum Leben" provedla jsem už mnoho testů na těhotenství. Avšak oné dubnové noci, když jsem vyšetřovala svou 17 letou dceru, třásl se mi ruce. Test byl pozitivní. My obě hleděly jsme na sebe a nemohly jsme uvěřit; dcera začala plakat. Příštího dne jsme udělaly krevní zkoušku, která výsledek testu potvrdila. Po několik dní jsme mluvily jen o jejím těhotenství. Chtěla jsem uplatnit všechny své zkušenosti, které jsem mohla nasbírat ve své poradenské činnosti. Já i můj muž jsme jí řekli, že jí pomůžeme při každém rozhodování, které ji čeká - kromě interrupce. Pomáhali bychom jí s děťátkem a stoprocentně ji podporovali. Řekla, že podstoupit interrupci by nemohla, a že nejlepší alternativou by snad byla adopce.

Potom šla zase do školy, ale věci se začaly měnit. Její celý způsob chování, dosud velmi otevřený a explosivní, se drasticky změnil. Byla klidná a velmi odměřená. Až dosud jsme s ní, kdykoliv plakala, hned mluvili a objali ji, nyní nám už ani nedovolila se jí dotknout. Věděla jsem, že někdo se pokoušel změnit její úmysly a brzy jsme se dozvěděli, kdo to je.

Telefonovala totiž s organizací "Planned Parenthood" (Plánované rodičovství); to z návodu nějaké její přítelkyně. Má dcera pracovala nyní společně s jednou jejich "poradkyní smrti". Rodiče mladého děvčete nemají ani potuchy, s jakou logikou tito lidé manipulují s mladými dívkami. Řekli jí, že je dost vyspělá k tomu aby se sama rozhodla podle vlastního uvážení. Že to dítě by navždy změnilo celý její život. Řekli jí také, že jsou jí k dispozici, a že mohou učinit pro ni všechno k nápravě toho, co se stát nemělo. Potajmu a lstivě jí ještě vysvětlili: "Tvoji rodiče to nepotřebují vědět, protože jejich souhlas tak jako tak nepotřebuješ." To byl největší trumf té organizace, který měl mladého člověka přimět, aby učinil to, co by jeho rodiče nikdy nedovolili. Takto dávají dítěti dovolení jednat proti přesvědčení jeho rodiny.

Naše dcera nám oznámila, že se už rozhodla. Řekla, že interrupce je pro ni to jediné, co si může vybrat. Já jsem se jí zeptala, zda ví, že její dítě a naše vnouče bude zabito. Řekla: "Vím!" Všechny její odpovědi byly mechanické a bezcitné. Jedinou její možností, jak zvládnout tuto zlou situaci, bylo: být tvrdá k sobě, k svému svědomí a k realitě potratu.

Interrupce byla stanovena na den 11. května. My jsme se modlili od chvíle, kdy těhotenství bylo potvrzeno testem. Ted' však naše modlitby i modlitby našich přátel nabyly na intenzitě, neboť jsme už skoro propadli beznaději.

Prosili jsme úpěnlivě o život našeho vnoučete. Potratář chtěl zabít miminko naší dcery a my jsme nemohli proti tomu nic podniknout. Otec toho miminka řekl naší dceři, že uhradí výdaje za interrupci a že ji na kliniku odveze.

Ráno 11. května dcera opustila dům tiše a obrácena do sebe. Příšerný, strašidelný byl pohled v jejích očích. Náš dům zůstal jako opuštěný hrob. Ani její otec, ani já jsme nemohli promluvit. Jen jsme se modlili za naši dceru a za duši děťátka, které jsme už neměli spatřit. Všechno bylo teď v Božích rukách. Věděla jsem, že od tohoto dne nebude už náš rodinný život takový, jaký byl dosud.

Když odpoledne přišla dcera domů, vypadala strašně. Plakala a reagovala tak, jakoby kráčela v děsném snu. Do hnědého papírového sáčku jí zabalili antikoncepční tablety, lék na zředení krve, antibiotika, cosi proti bolestem (Schmerzmittel) a pak ji poslali domu. Já jsem ji toho dne ošetřovala, ale nemohla jsem se zeptat, jak to proběhlo. Věděla jsem, co s ní dělali a co se stalo s jejím děťátkem.

My všichni jsme se snažili jít životem dál. Ztráta to byla nesmírná a beznadějná. Slova "bud' vůle tvá..." se v našich myšlenkách proplétala nepřetržitě. Nikdy jsem si nedokázala představit, co všechno ještě Všemohoucí s námi v životě zamýšlí.

Zdá se však, že naše modlitby byly přece jen vyslyšeny. Po čtyřech týdnech se naše dcera musela dostavit ke kontrolnímu vyšetření na Planned Parenthood. Domů od vyšetření přišla jako hysterka. Zdravotní sestra, která ji vyšetřovala, jí řekla, že děloha se zvětšuje. Že udělali nový těhotenský test a řekli jí, že je stále ještě těhotná. Že interrupce nebyla provedena dost důkladně.

Všichni tito takzvaní "přátelé Plánovaného rodičovství" se nyní postavili proti ní. Řekli jí, že to ovšem jen tak nenechají. Dostali strach, že odvedli nedobrou, nespolehlivou práci. Pokusili se stanovit termín nové interrupce, ale naše dcera od nich utekla domů. Když mi vyprávěla, co se stalo, moje myšlenky explodovaly strachem a úlevou. Pokoušela jsem se dokonce mluvit s někým od Planned Parenthood, ale oni rozhovor se mnou odmítli.

Prosila jsem našeho Stvořitele, aby mě vedl a pomohl mně vymyslet, co by se v dané situaci mělo dělat nejdřív. Museli jsme především zjistit, zda děťátko ještě žije, či není-li už mrtvé.

Dohodla jsem termín návštěvy u místního gynekologa na příští den. Tu noc jsem cítila přítomnost Boha v našem domě a tušila jsem, že v příštích dnech budu jeho nástrojem.

Během vyšetřování naší dcery jsem zůstala v čekárně lékařovy ordinace. Za chvíli mě sestra poprosila, abych šla dovnitř. Tam v malé místnosti byla má dcera. Svými pažemi objímala kolena. Kývala sebou dopředu a zpět a plakala a říkala něco, čemu jsem nerozuměla. Přiklekla jsem k ní, přiložila ucho k jejím rtům a slyšela jsem, jak řekla "Já jsem slyšela tlukot srdíčka svého dítěte!" - Ono žilo!

Ještě jednou jsem pocítila, jak se nás dotkla Boží ruka. Lékař se jí zeptal, chce-li si děťátko nechat, a ona zašeptla: "Ano." Museli jsme pak ultrazvukem ohledat stav miminka, není-li na něm vidět nějaké zmrzačení nebo fyzická abnormálnost. Kupodivu věděla jsem, že se už nemusím za život toho dítěte modlit.

Příštího dne při ultrazvuku mé dcery jsem poprvé viděla to miminko. Mohli jsme vidět, jak pohybuje svými ručičkami, nožkami i hlavičkou. Jeho malé srdíčko tlouklo. My oba jsme strnule hleděli na ten zázrak. Pokud jsme to mohli posoudit, miminko vypadalo dobře. Odborník neřekl ani slovo, ale z podkladů bylo zřejmé, že zákrok "Plánovačů rodičovství" na tomto dítěti se minul cílem.

Při východu pak děvče od příjmu řeklo se slzami v očích k mé dceři: "To je zázrak!" Má dcera řekla jen: "Já vím." Odpoledne mě volali ze sekretariátu "Planned Parenthood", že lékař si chce s námi promluvit o výsledku ultrazvukového nálezu. Hlas zdravotní sestry byl vážný a já jsem se polekala. Ale něco jiného se stalo s mou dcerou. Zcela klidně mi řekla: "Maminko, mému dítěti vůbec nic nechybí."

Lékař seděl za velkým a drahým pultem. Hleděl pochmurně na mou dceru a řekl, že výsledky vykazují některé abnormality. Dítě je deset a půl týdne staré, ale jeho uši vypadají neobvykle. Pokračoval dále, přičemž používal plno zmatených a protichůdných lékařských výrazů. V mé hlavě začalo zvonit na poplach. Já jsem toho lékaře osobně neznala. Mé dceři řekl, že dosud je vhodný čas si to s těhotenstvím rozmyslet. Ten muž zřejmě chtěl, aby to dítě zemřelo. Má dcera se na něho podívala a řekla rozhodně: "Ne."

Se známým gynekologem v Houstonu jsme smluvili návštěvu. Při ní jsme se snažili vysvětlit tomu lékaři všechno, co se až dosud dělo. Překvapen pohlédl přes svůj pult na mou dceru a řekl: "Tomuto malému děťátku je předurčeno žít."

* * * * *

Porod byl vypočten na 25. prosinec. Ještě jednou jsem pocítila mezi námi Boží přítomnost. Ultrazvuková vyšetřování po dva týdny ukazovala, že dítě roste normálně, bez fyzických abnormalit. Mezitím tato novinka pronikla do našeho i do církevního společenství a konaly se vroucí modlitby. Naše vnučka se narodila 24. listopadu, o celý měsíc dříve. Dcera měla jen 20 minut porodní bolesti. Její dítě vážilo 2,7 kilogramu a bylo naprosto dokonalé po všech stránkách.

Ve velikonoční písni "My, co jsme jednou byli mrtví" zpívané v našem kostele, se praví: "Dej nám podílet se na bolesti, kterou jsi musel vytrpět, když jsi umíral. My zůstaneme živi navzdory smrti. My opět z mrtvých vstaneme."

Když jsem poprvé pohlédla do tvářičky naší malé vnučky, slyšela jsem tu píseň ve svých myšlenkách. Pro nás byla jednou mrtvá, ale nyní je živá v náručí naší dcery. Naše slzy byly slzy radosti a vzkříšení. Naše dcera byla vyvolena, aby se jí dostalo všeobjímající lásky, péče a Kristova odpuštění.

* * * * *

Moje děťátko

Dnes jsem byla u lékaře. Seděla jsem v čekárně plná strachu. Doufám, že nejsem těhotná, co bych si počala se svým dítětem, je mi teprve devatenáct let. Vzdát se své svobody kvůli nějakému malému škvrněti?

Když mi však později lékař blahopřál k mému těhotenství, zhroutily se všechny mé naděje. Před mýma očima se všechno točilo, dělalo se mi zle. Jak jen to mám říct Michaelovi, svému příteli, a především svým rodičům?

Mou první myšlenkou byla interrupce! Jiná možnost pro mě není. Apaticky šla jsem do čekárny pro svou bundu. Několik mladých žen se tam bavilo o možnostech interrupce. Jejich rozhovor byl studený a brutální. Hlavou mi vířil bezpočet otázek. Není to snad také bytost, která cítí jako my? Nevnímá také, že není milována, ba mnohdy dokonce nenáviděna? Nemá také právo na život jako my?

Najednou jsem znejistěla. Zamyšlená opouštěla jsem čekárnu a scházela po schodech dolů. Pojednou jsem šlápla do prázdna, klopýtla a padla na zábradlí. K svému překvapení měla jsem najednou panický strach o své

dítě. Opřela jsem se o stěnu a chvěla se. Uvědomila jsem si, že nějak cítím své dítě. Já je miluji! Zhluboka jsem se nadechla; byla jsem pevně rozhodnuta: Já si to své dítě nechám.

Martina

Konec privatizace a 666

"Když ptáčka lapají" A zrovna tak všechny rošťárny moderního světa začínají nevinně. Písničky politiků o svobodě a blahobytu a všem dobrém pro občana nemají konce. Leč sliby chyby, jak dí moudré české přísloví.

Za dobu, kdy se vrátila vláda do rukou tvých ó lide český (podle Havla), se sliby navršily až k nevěře. Ovšem ani jinde ve světě nelenili. Nejen normální obyvatel Čech (dříve MČČ), ale i poddaný královny Velké Británie a Severního Irska se mohl rázem stát bohatcem či spíše "investorem" do nadějí. Mohl nakoupit akcie podniků, které dříve socialisticky vlastnil prostřednictvím strany a vlády. Tu i tam! Mohl se stát jejich prý skutečným spoluvlastníkem. To znělo hrdě. Já jsem akcionář a kdo je víc!

S podivem i český exulant v Anglii, (tedy v podstatě a v porovnání se světem bohatých chudák), si mohl teď zahrát na akcionáře. Poněvadž ale měl rozumnou manželku i dceru a ony nepodlehly natolik volání divočiny (kterou kapitalismus byl a je) mohl si půjčit jejich jména, a vrazit nejen za sebe, ale i na jejich konto své úspory (na příležitostný funus) do velké hry.

A tak jsem také já zakoupil svůj akcionářský podíl na Temžské vodě (Thames Water). Zdálo se mi totiž vysoce morální (byť legrační), abych na tom co piji a kupuji, mohl také trochu vydělávat. Určitou dobu, specificky do podzimu roku 2000, jsem si zcela lebedil. Dokonce jsem se svými akciemi, na Václaváku a jiných místech lidových táborů v Čechách a schůzích, mával, abych dokazoval, že pan Kožený a Klaus neví, co říkají, když nabízí národu výdělek z akcií (které tehdy, jak jistě pamatujete, nikdo nekupoval) až tisíc procent. Já jsem na Temžské vodě, která měla tehdy z akcií nejlepší výnos, vydělával maximálně 12%. Varoval jsem tedy před kupónovou privatizací jako podvodem pro záchranu vlády pana Václava Klause. Ovšem nikdo mne z těch, co mne poslouchali neslyšel a nechtěl slyšet. Říkali: "Někomu přece musíme věřit!" Inu byť Čechy, zapomněli na shora uvedenou lidovou moudrost svých předků. Ale abych neodbíhal.

Tedy, do podzimu 2000, jsem si akciemi trochu přivydělával na to, co jsme s rodinou vyžbluňkali z maličko přečištěné Temže. Idyla lacinější vody (normálně spotřeba stále 80 liber půlročně!) ale drasticky skončila dopisem peněžnické a právníkové firmy Merrill Lynch. Ti mi oznámili, že se Temžská voda bude prodávat do Německa (!) firmě RWE AG a doporučili mně, abych své akcie prodal.

Odepsal jsem, že si akcie chci ponechat a případně koupit akcie v nové globalistické firmě, kde poteče všechna voda světa. Žádná odpověď a tak jsem začal "kobercové" bombardování dopisy, jako za dob Spojeneckých náletů na Drážďany železem. Žádná odpověď. Volal jsem na udané telefonní číslo. Měl jsem dojem, že volám do Prahy, kde se od dob globalistického Telecomu stále přechází na spojení poštovními holuby a nemůže se dopřejít - tak alespoň mění průběžně a pro zábavu všech telefonní čísla.

Když se stal zázrak (jako podle názvu filmu "Zázraky se dějí jen jednou"), a dovolal jsem se, okouzlující sopránek dívenky mi nejprve vyhledával případ půl hodiny (za což jsem ovšem platil). Pak mi oznámil, že nemůže nalézt ale, že abych dal své telefonní číslo, že mi zavolá zpět. Čekal jsem měsíc, nezavolala. Tak jsem opět psal, a oni mi odpovídali stále stejnými formuláři, že jako mám své akcie odprodat. Když mně došlo, že jsem skutečně hlas volající u rozbouřených vodopádů dějin, odepsal jsem, že tedy podléhám a že akcie "dobrovolně" (dobrovolně nuceně jako se za dob jásavých socialistických zítřků chodilo na průvody i brigády) prodám. Mezitím mi ale přišlo oznámení číslo 429(4) a dokonce podepsané dvěma generálními řediteli (!), ze dne 29. prosince 2000, že prakticky musím (!!!) akcie prodat za tu a tu sumu. Když nebudu souhlasit, že si mám vyhledat právníkou pomoc!

Měl bych hájit svá práva a svobodu občana Spojeného Království, ale poučen situací, jinými "demokratickými" postupy a vyučen Biblí, se raději na cestě k soudu dohodnu. Ale ouha, ani dohoda nebyla snadná poněvadž na akcích byla jména mé choti a dcery a nestačil tedy jen můj podpis, že "dobrovolně" akcie prodám. Přes to, že jsem celou dobu asi osmi let Vodou korespondoval a od ní dostával dividendy na mé jméno. Musel být ještě "dobrovolný" souhlas mé choti a dcery. Ale i přes to, že dcera už dávno je vdaná a bydlí v tramtárii, jsem vše předpisově po C.K. (či socialistickém?) způsobu obstaral. Nepřestával jsem ale vyžadovat, že bych raději místo peněz nakoupil nové akcie. Nikdo mne neslyšel až ...

Jako v pohádce se mi kdosi nabídl, že přes něj mohu akcie (a jakékoliv) nakoupit. Zajásal jsem, leč předčasně. Když jsem dostal tlustopis s přílohami, zjistil jsem, že se musím upsat d'áblu. Totiž že musím nakupovat akcie jen přes Internet - www.com. Ještě že znám Bibli a v Apokalypse si často listuji. Ještě že jsem četl dílko Johannese Rothkranze "666 - číslo šelmy" Jaká je spojitost? Proč že se "mám upsat d'áblu", když jde o "tolik lidstvu užitečný" www?

Inu sv. Jan nás varuje, že v době před koncem světa, bez čísla šelmy 666, tak i tak nebudeme moci nakupovat ani prodávat, a Rothkranz informuje: "Internet už dnes obepíná celý svět a proto se také nazývá World Wide Web (celosvětová síť) - www kdo ale je obeznámen s Gemerou, tj. kabastickou číselnou symbolikou, rychle zjistí... písmenu W naší latinské abecedy totiž v hebrejštině odpovídá písmeno vav či waw (skutečnost toho jsem si osobně ověřil podle Readers Digest Illustrated Dictionary, kde klikyhák "waw je předveden a popsán). A toto písmeno je nejen šestým znakem hebrejské abecedy, nýbrž je také současně oficiálním označením pro číslo šest!

WWW je identické se satanským číslem 666!

Tolik Rothkranz.

Můžeme dodat, že "desátky" za používání www se platí přímo globalistickému antikristovi.

Tak začínáme vidět, odkud vítr fouká. Můj případ s nadiktovaným prodejem Thames Water akcií a nemožností nakoupit další chytrému napovídá.

A toto není jediný případ. U anglických přátel, kteří v privatizaci nakoupili akcie i jiných dříve znárodněných podniků, jako Telecom, Elektřina apod., jsem zjistil, že u nich probíhá situace podobně. I oni jsou nuceni k odprodání svých akcií. Ejhle svoboda demokracie na Západě.

Končí privatizace a nastává panství globalistického vlastnictví. Satan nám nejprve vše vezme a co my s holou duší? Dáme mu jí sami za doušek vody?

Začínáme rozeznávat stále jasněji plány, obrysy a příchut' globalistického panství a musíme si opakovat:

Znárodnění a následující privatizace byly cílevědomé operace, taktiky a techniky minulého století, jak uvést do chodu dějinný přesun všeho významnějšího majetku do globalistických rukou.

Proto také byly zabržděny shora všechny návrhy na zaměstnanecké podílnictví a zaměstnanecké akcie, tak jak jsme s profesorem Milanem Zeleným

po "sametu" přednášeli a doporučovali. Mohli totiž uvést do chodu skutečnou demokracii i v ekonomické oblasti, a byly tedy v zásadě proti globalistickému plánu převzetí vlády nad světem, nad věcmi i lidmi.

Zbývá nám jen odhadnout zda biblické tři roky vlády šelmy - globalistické šelmy, (jak nám nastiňuje Apokalypsa), právě nastávají, nebo je vše zatím jen v poslední fázi přípravy.

*Eur Ing. Dr Bohumil Kobliha
Londýn, středa, 21.3.2001.*

Literární příloha

Jiřina Fuková

/červenec/

I.

/hrob ve Veselíčku, 26.7.1992/

Jednou i za nás
rozžehne svíčku
na hrobě ve Veselíčku
svatá Anna

II.

Vyrojilo se
plno mušek
Poštípaly nám
ruce nohy duše...

III.

Vrháme dlouhé stíny
Den končí na popravčím špalku
Křižáci vedou svatou válku
s větrnými mlýny

/srpen/

I.

Srpnový večer Dusno

Ne a ne usnout

Hlavou mi víří

můry a netopýři

II.

/nad starou rynglí/

Zplihle jak křídlo

visí větev zlomená Je pozdě

Vlaštovky píší šifry po zdech

černou křídou

III.

Nastává babí léto

Těsno a cize

je nám Kvetou

slzičky a svízel

/září/

I.

Je vlezlé září

čas dobře zavřít

před steskem dveře

Oknem se vetře...

II.

Je září měsíc

mlh a škvorů

Srdce se zavírají

na závoru

III.

Je září měsíc hříbků

vos a hrušek

Výš a výš po žebříku

stoupají... duše

František Lazecký

Svícen

Byl čas kdy jsem se domníval že každý svícen
by měl být aspoň tříramenný
Potom však najednou přišla ta morová léta
za kterých i svícen s jedinou svící
mi vždycky připomněl na kříži rozpjaté tělo

A od té doby jako bych ztratil letopočet
neboť kdy jsem se podíval na kterýkoli svícen
spatřil jsem že ani dříve jsem se nemýlil
Každý svícen je opravdu tříramenný
tak jako na Kalvárii bylo trojí křížování

Nalevo lotr
napravo lotr
uprostřed hořící tělo a hořící duše
Zatímco jeden z nich tu svíci stále zhasíná
ten druhý ji stále rozžehuje

Ano dokud se v našem srdci zelená
jeden jediný lístek lítosti
ať nám třeba každý den stínají hlavu
jsme pořád
jsme bez konce
ve velikonočním čase

SEDMERY OČI

Jaroslav Durych

Ve Zjevení svatého Jana /5,6/ čteme:

"A hle, ušel jsem prostřed trůnu a čtyř živočichů a prostřed starců beránka stojícího jakoby zabitého, majícího sedm rohů a sedm očí, co jest sedm duchů Božích, poslaných na všecku zemi."

To ovšem by nebylo lze ani si představit v lidské mysli, ani viděti lidským očima. Kdyby to měl někdo vykresliti, vykreslil by věc nesrozumitelnou nebo zruďnou, kdyby to měl někdo vysvětliti, mohl by namluvit mnoho slov, ale nevysvětlil by ani malou část toho, co se míní. Beránek, mající sedm rohů a sedm očí jest lidským smyslům a představám prostě nepřijatelný.

Ale slova ta nejsou bajkou nebo pouhou alegorií, nýbrž zjevením a zjevený obraz jest obrazem slávy; z toho plyne, že tento obraz tak jak byl skutečně pozorován, neměl v sobě nic nepřijatelného, nýbrž že to byl obraz svrchovaně dokonalý a krásný, že všechno na něm bylo ladné, úměrné a božsky krásné, takže nejen nic neodporovalo přirozenosti věcí, nýbrž tato přirozenost věcí se tímto obrazem teprve patřičně projevila. A z toho ovšem plyne, že naše představy o skutečné přirozenosti věcí jsou velmi skrovné a že vlastně jsme jen nepatrnou měrou schopni utvořiti si správné představy o věcech jakýchkoliv.

Jsme omezeni svými zkušenostmi. Ty jsou nepatrné. Ale ani v mezích těchto svých nepatrných zkušeností nejsme schopni si utvořiti představy zcela správné a trvalé. Nejsme s to, abychom svým poznáním úplně obsáhli podstatu jepice, poněvadž poznání naše nemůže obsáhnouti podstatu žádné věci. Ale nemůžeme obsáhnouti ani tvar a všechny proměny tvaru ani ostatní případnosti, jimiž se vyznačuje život kterékoliv ojedinělé jepice; tím méně známe svého bližního nebo sami sebe.

Domníváme se, že známe a umíme mnoho, neboť mnoho jsme viděli a mnohému jsme se naučili. Ale téměř denní zkušenost dokazuje, jak neúplné, nejisté a nestálé jest toto vědění a umění. I užití našich schopností jest omezeno toliko okolnostmi a nahodilostmi. Naše paměť není tak dobrá, jak bychom si rádi namlouvali, naše pohotovost v chápání a v tvoření úsudku leckdy žalostně uvázne, a ve chvíli, kdy se má projevit veškerá duševní bystrost, bývá nám často tak, jako bychom se probouzeli ze zmateného spánku a nevěděli, kde jsme a zda jsme to opravdu my. Musíme těžce sbírat síly, soustřeďovati pozornost a mnohdy teprve trpělivě či netrpělivě čekati na okamžik, kdy zasvitne jiskra v přítmí naší nechápavosti, nedostatečnosti a mdloby.

To jsou věci, které zná každý učitel i pokročilejší žák, ale týká se to nejen všedních věcí, nýbrž i života duchovního. Jsme především odkázáni na své smysly a na jejich užívání. Naše smyslové poznávání jest omezeno mnohými případnostmi a slabostmi. Máme jen dvě oči, umístěné blízko sebe, které se mohou obracet jen společně jedním směrem a proto nemohou viděti vždy vše, co by bylo třeba viděti, zvláště v nebezpečí. Zpytujeme-li své činy a jejich pohnutky, vidíme, že leckdy bychom byli bývali leccos učinili jinak, kdybychom si byli v rozhodném okamžiku bývali mohli na něco vzpomenouti. I kdybychom znali z paměti celé písmo a všechna pravidla moudrosti, nic by nám to neprospělo, kdyby nám ve chvíli potřeby nepřišlo na mysl právě to, co potřebujeme. Člověk vidí, že by potřeboval všech darů, a přece musí býti šťasten, dostává-li se mu aspoň jednoho nebo dvou. Jak se to zdá divné! Co pomáhá statečnost tam, kde jest třeba rady a naopak! Ale tu právě poznáváme, že život jest vlastně jen zkouškou a školou, ve které se neučíme jinému, než poznávání své nedostatečnosti.

Musíme a máme si býti vědomi této své nedostatečnosti, která nás odlišuje od andělů, neboť právě vědomí této nedostatečnosti jest nám důkazem milosrdenství Božího a zároveň slávy, kterou Bůh ukazuje ve svých činech. Nedal nám sedm očí jasných a nesmrtelných, jimiž bychom viděli na všechny strany, takže nic by nás nepřekvapilo, nýbrž toliko dvě oči, podléhající únavě i klamu. Ale dosti nám dal; to musí stačiti k naší spáse. Bohu naše slabost a nedostatečnost nepřekáží; kdyby nás chtěl míti dokonalejší, učinil by nás dokonalejší; ale chtěl nás míti v takovém těle, jaké nám dal, a s takovými schopnostmi, jaké nám dává; to ostatní si už zařídí sám. Na nás jest, abychom šli nebo klopytali, jak můžeme, ale abychom šli, kam máme jíti, totiž do království Božího. A jest třeba, abychom si stále uvědomovali, že máme jen dvě oči, jimiž nemůžeme nikdy viděti to, co jest naznačeno obrazem o sedmi očích Beránka zabitého, a že se nesmíme příliš spoléhati ani na tyto své dvě oči, ani na všechny ostatní smysly, zkušenosti a schopnosti, poněvadž máme jich příliš málo k dokonalosti a musí nám stačiti milosrdenství Boží.

NA HLUBINU, roč. XVI., č. 7, září 1941

Na chodníku

Karel Dachovský

Vykračuješ si jak pestrý páv,
v Beaufort Street se valí modrý dav.

Kdo by věřil, že tě nikde nebolí.
Pár let později se budeš belhat o holi.

Z bramborové natě hustý dým,
budeš hledat co by na záhadném nebi vhodný rým.

Nepotrvá věčně tahle idyla.
Na město dští síru věštebnice Sibyla.

Smoker doušek kouře tobě rozdělí,
tihle lidé nesvěti mši ani neděli.

Londýn, Praha, cokoliv.
Žije ten, kdo nežil dřív.

Vločka sněhu město pokrývá.
Chybí pár let, víc ti nezbývá.

Jde jen o to vyjít odtud na věčnost,
zanech banality, a už dost.

S příchutí země.

Stejnomenou sbírku Marie Dolistové (1951) vydalo nakladatelství ALFA - OMEGA v roce 2000.

Dolistová žije od roku 1961 v Teplicích a pracovala jako zdravotní sestra. Rozsah témat ve sbírce je značný, ale ponejvíc je to lyrika. Někde je patrný vztah k Bohu. Příroda je "vstupenka k setkání s Nesmírnem."

Bůh je majestátní, ale je to i trpící Ježíš: "Pane, jsme unaveni přejít Cedron /kráčet po ostrých kamenech bolesti/ a vejít s Tebou do zahrady jedovatého býlí."

Dolistová má vztah k mrtvým, zvláště k rodičům: "Ó vy milovaní mrtví rodiče /jdete se mnou/ podivuhodně přítomní v nevýslovném tichu/ Stejní i jiní zároveň."

I těžce sužovaná krajina severních Čech má své kouzlo (Milešovka, Konec inverze).

Nezapře svou profesi (v básni Nemocnice, Gangréna, Koronární jednotka) - "Není-li Výše /Není-li Dále/ Je bezútěšné bezrozměrné."

Je škoda, že se katolickou poezií nezabývá katolický tisk. I já, ačkoliv básník, nejsem literární kritik. Se vztahem k náboženství jsou možná dva tři literární kritici, tedy soud podle mého velmi subjektivní. Stojí za to Marii Dolistovou podržet, udělala kus práce od své první sbírky "V síti rybáře", kterou jsem vydal v roce 1994 ve svém nakladatelství Řád.

Hlavní poselství nové sbírky je: "Být zakořeněn v nebi a přijmout jeho barvu."

Nevýhodou je, že tisk písmen je příliš drobný.

Karel Dachovský

© P. ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2001

*"Láska k Panně Marii je důkazem
dobrého ducha ve společnosti
i u jednotlivce. Nedůvěřuj podnikání,
které postrádá tento znak."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Před volbami jsem chválil George Bushe za jeho postoj pro život. Prezident však asi není přesvědčen, že zničení embrya je už zabít člověka. Papež při jejich setkání mu to vysvětlil, ale Bush nedbá. Schválil zničení 60 embryí ve výzkumných ústavech, kde se z nich získávají kmenové buňky k výzkumu léčby Parkinsonovy a Alzheimerovy nemoci. Prezident schválil značnou částku 250 milionů dolarů na tento výzkum. Je třeba připomenout, že člověkem s nesmrtelnou duší je už embryo, kde jsou všechny znaky člověka. Cestou kupředu, jak se ukazuje, je jen kandidatura pravověrného katolíka při příštích prezidentských volbách. Že to nemá naději na úspěch? Zatím ne, ale je třeba připravovat lepší budoucnost.

O dovolené jsem mimo psaní životopisu blahoslaveného Josemaría Escrivy /vyjde příští rok/ také četl knihu Davida Torkingtona "Mystik" /Od meditace ke kontemplaci/. Je to třetí díl rozhovorů anglického kněze s poustevníkem Peterem Calvayem, obývajícím pustý ostrov u Británie. Kniha je vlastně rozborem učení sv. Jana z Kříže a sv. Terezie z Avily. Je to popularizace v moderním hávu. Asi nejdůležitější poselství je, že člověk hluboké modlitby může narazit na depresi a suchopár. Nechtěně se v knize ukázala slabina Církve na Západě. Poustevník chválí ženu, která svedla jeho bratra z kněžské služby. Oženil se s ní. Také jsem přišel na jeden blud /očistec je prý součástí pekla/. To jsou značné vady na kráse jinak dobré knihy, kterou vydali karmelitáni. Podle mého názoru není třeba chrlit knihu za knihu, ale chce to výběr na 100%.

P. Ing. Karel Dachovský

Japonsko

Katoličtí biskupové vydali poselství pro 21. století "Úcta k životu". Posuzují japonskou společnost s úzkostí a smutkem. V roce 1999 zde bylo 30.000 sebevražd. Materialismus a hedonismus ukradly Japonsku duši. Dožívají se 80 let, ale staří bývají často opuštěni. Rodiny jsou oslabené svou sebestředností. V roce 1998 bylo 243.000 rozvodů, třikrát víc než v roce 1947. Jsou rozšířené komercializace a promiskuita, nevěrnost a sex je zboží. Interrupce jsou na vzestupu. Polovina z 900.000 místních katolíků jsou cizinci - nejvíc Brazilci, pak Filipínci, Peruánci a Korejci.

Trinidad

Rok po smrti místního biskupa byl jmenován do čela arcidiecéze biskup Edward Gilbert, který je původem Američan a působil jako biskup v Dominiánské republice. Někteří místní kněží to považují za křivdu. Biskupa navrhuje místní nuncius. Prostí věřící nového biskupa přijali dobře.

Indie

Nově jmenovaný kardinál Ivan Dias z Bombaje prohlásil, že nastal čas pro velký okamžik, kdy se evangelium rozprostře v celé Asii. Někde je Církev pronásledovaná, což však připravuje budoucí rozmach. Kardinál v minulosti pracoval jako nuncius v mnoha zemích. V letech 1973–82 pracoval ve vatikánském státním sekretariátu. Arcibiskupem v Bombaji se stal v roce 1997

Řím

Vatikánský činitel, který koordinuje mezináboženský dialog, nigerijský kardinál Francis Arinze řekl, že dokument Dominus Iesus odráží katolickou víru. Dialog s jinými náboženstvími by mohl přinést "velké riziko", kdyby si katolíci nebyli jisti svou vlastní identitou, neznamená to změnu v jednání. Dokument potvrzuje, že Církev Kristova existuje plně v katolické Církvi a že ne všechna náboženství jsou stejně dobrá. Kardinál byl mezi těmi, kteří dokument připravovali.

Papežská rada pro rodinu zřídila na internetu službu nazvanou Vinculum. Jsou zde zprávy, které pomohou katolickým vůdcům pečujícím o život a rodinu.

Ve dnech 1. - 4. 3. 2001 se konalo v Římě generální shromáždění Papežské akademie pro život. Tématem bylo: Kultura života, základy a dimenze. Papež byl přítomen. Mnozí biskupové přednesli své projevy. Arcibiskup Barragám, předseda Papežské rady pro zdraví dělníků, biskup Sgreccia, světící biskup

ze Salzburku Andreas Laun. Biskup Gil Hellín, sekretář Papežské rady pro rodinu, odsoudil oddělení lásky od života, což je následek kultury smrti. Podtrhl, že každá rodina musí znovu objevit svou plodící, výchovnou a obětní misi, což je motorem obnovy kultury života.

Papež řekl při svém projevu: "Život bude triumfovat, to je jistá naděje pro nás. Ano, život bude triumfovat, protože pravda, добрta, radost a pravý pokrok jsou na straně života. Bůh, který miluje život a velkomyslně ho dává, je na straně života.

Papež uznal dekrety mučednictví, hrdinské ctnosti a zázraky 52 lidí. Byl mezi nimi i Charles de Foucauld, který byl nejprve důstojníkem v Cizinecké legii, poté řeholníkem /trapista/ a nakonec poustevníkem na Sahaře. Byl zastřelen v roce 1916.

Human Life International poskytlo dvouleté stipendium třem kněžím k získání doktorátu na Středisku bioetiky Univerzity Nejsvětějšího Srdce při nemocnici Gemelli v Římě. Doktorát jim umožní přednášet bioetiku v jejich domovských zemích, to je v Kolumbii, Ekvadoru a Peru. Bioetika je systematické studium morálních aspektů věd o životě a lékařské péči. Při obrovském rozmachu medicíny kněží musejí umět aplikovat učení Církve na tomto novém poli.

Křesťanská demokratická strana v Itálii /člen vládní koalice Berlusconiho/ podala návrh zákona na podporu mateřství. Podle něj by žena, která si rozmyslí interrupci, dostala 423 dolarů měsíčně po dobu jednoho roku.

Německo

Ve Frankfurtu se konal v červnu Kirchentag, shromáždění německých protestantů. Kromě přednášek a různých setkání bylo "večerní jídlo" /chléb, sýr a džus z grepů/, které nahradilo bohoslužby. Prezident Asociace luteránské jednoty řekl, že v protestantských církvích jsou "povážlivé tendence"

Laos

Katolíci jsou zde pronásledováni. Kostel může být stavěn jen na místě, kde již stál dříve. Shromáždění jsou možná jen se souhlasem státu a musí se odevzdávat seznam přítomných. Zahraniční misionáři nesmějí v zemi působit. Je zde jen patnáct kněží. Dvě procenta obyvatel jsou katolíci. Naštěstí smějí působit katecheté a asi stovka řeholnic.

Čína

Biskup podzemní katolické Církve Shi Enxiang /79 let/ byl uvězněn. Ve stejné době bylo uvězněno šest kněží. I kněží "vlastenecké církve" to mají těžké. Kněz Ye Fusheng byl napaden a bylo mu uřezáno ucho /na Velký pátek, kdy se při bohoslužbě čte, jak sv. Petr ut'ál ucho chrámovému sluhovi/.

Irsko

Ostatky sv. Terezie z Lisieux budou vystaveny na 70 místech. Čeká se, že je uctí 2 miliony lidí.

Rebecca Gimpertsová založila v květnu 1999 holandskou organizaci Ženy na vlnách. Je vedena jako charitativní organizace. Cílem je poskytování interrupcí ženám ve státech, kde jsou zákonem zakázány. Najala rybářskou loď Aurora, která byla přebudována na plovoucí interrupční kliniku. Nyní je ve vodách Irska, ale může připlout k 74 zemím, kde jsou interrupce zakázány. Human Life International Irsko odpovědělo kampaní, při které těhotným ženám v tísní bude nabízet všemožnou péči.

Ukrajina

V Sevastopolu žije 300 členná komunita řeckokatolíků. Chtěli koupit pozemek pro stavbu kostela, ale městská rada tomu brání. Úředníci vypracovali městský plán, kde je místo pro 99 staveníšť pravoslavných kostelů, ale žádné pro řeckokatolíky, kteří jsou ve městě registrováni už deset let. Ve městě roste

počet pravoslavných, je zde 31 farností loajálních moskevskému patriarchátu. Také římstí katolíci nemají ustláno na růžích. Jejich kostel sv. Klimenta /postavený roku 1911 a konfiskovaný roku 1936, kdy byl místní farář uvězněn/ byl komunisty přeměněn na kino. Tam, kde stával oltář, jsou záchodky. Stát jim nechce kostel vydat, proto se katolíci obrátili o pomoc na Evropský dvůr pro lidská práva ve Štrasburku. 300 římských katolíků se nevejde na bohoslužbu, konané v bytě kněze Leonida Tkačuka.

Rusko

Když řeckokatolíci požádali v Moskvě o registraci farnosti, řekli jim vládní úředníci, že žádost musí podepsat arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz, římskokatolický apoštolský administrátor pro evropské Rusko. Ten odmítl a uvedl, že by na to moskevský pravoslavný patriarchát hleděl jako na proselytismus a mělo by to zlé důsledky pro katolickou církev

V evropském Rusku jsou různé skupiny řeckokatolíků ve městech. V Moskvě je to asi 40 členů, kteří se scházejí k bohoslužbám v kapli Misiónářek lásky Matky Terezy. Za to je kněz Otec Udovenko vděčen a řekl, že je komunita spokojená, že může být skrytá a v klidu. V evropském Rusku ještě není žádná řeckokatolická farnost na rozdíl od západní Sibiře, kde je římskokatolický biskup Josef Werth podporuje. Na Sibiři jsou 4 řeckokatolické farnosti s počtem 400 věřících.

Podobně delikátní je situace katolíků arménského ritu v Moskvě. Nemají nic, jen se mohou v neděli sejít na půlhodinu modlitby a zpěvů ve svém ritu v římskokatolickém kostele sv. Ludvíka. Také tato skupina není registrována jako farnost, přesto si nestěžuje.

Súdán

Katolický biskup o vlasek unikl smrti, když vládní letadlo bombardovalo letiště, z něhož vzlétal jeho letoun. Bomby vybuchly mimo. Předtím dopadlo 16 bomb v Marusu na tržiště a církevní školu. Jedno dítě bylo těžce zraněno. Tato oblast na jihu je křesťanská a je pod kontrolou bojovníků za nezávislost. Také v hlavním městě Chartúmu vojáci zaútočili v anglikánském kostele během bohoslužeb. Vhodili dovnitř granáty se slzným plynem a výbušninu.

Francie

Letos se chystalo na křest 8 934 dospělých, což je vysoké číslo. 59% jich je ve věku 25 – 40 let, 25% je 18 – 24 let a 16 % starších 40 let. Biskup Dupleix řekl, že to je znamení naděje v situaci, kdy je Církev v krizi, napětí a útlumu náboženské praxe. Ve Francii je 80 % obyvatel pokřtěných katolíků, ale praktikování víry je špatné.

Bhutan

Katolíci, jichž je v této budhistické zemi půl procenta, čelí vážnému pronásledování. Jejich dětem je upřeno vzdělání, nemají bezplatnou zdravotní péči, žádnou podporu v zaměstnání a nesmějí vycestovat do zahraničí. Tyto represe ostře odsoudila vatikánská misijní služba Fides.

Španělsko

Španělsko má 76 seminaristů na milion katolíků. V Evropě má víc jen Polsko - 108, nejméně Francie - 32. Počet seminaristů ve Španělsku je v posledním desetiletí stabilní. Nyní je 360 kandidátů do semináře. Seminaristů je 1797 V roce 2000 bylo vysvěceno 238 kněží.

Jižní Korea

Po Filipínách a Indii je Jižní Korea podle počtu katolíků třetí v Asii. Každý rok je zde pokřtěno 150.000 dospělých, což je nejvíc na světě. Příliv do Církve byl zaznamenán po první návštěvě papeže r. 1984. Nyní je katolíků 3,95 milionů /8,3 % ze 46 milionů obyvatel/. Církev zde má misionářského ducha, misionáři odcházejí do bývalých sovětských republik, Asie /včetně Číny/, Afriky a Jižní Ameriky. Některé farnosti ve Francii jsou vedeny korejskými kněžími. Církev naléhala na zlepšení vztahů se Severní Koreou. Prezident /nositel Nobelovy ceny za mír/ Kim Dae-jing je první katolík v této funkci. Velmi se zasloužil o mírové rozhovory se Severní Koreou.

Evangelizace Koreje začala na konci 18. století, kdy se po přečtení náboženských spisů, dovezených z Pekingu, konfuciánští profesori rozhodli následovat Krista. Papež Řehoř XVI. založil v zemi apoštolský vikariát v roce

1831 Katolíkům byla dána svoboda vyznání v roce 1884 po krutém období, kdy byla umučena polovina z nich. Nyní má zde Církev 2.927 kněží, 1.715 seminaristů, 8.551 řeholnic, 1.092 farností, 12.243 katechetů a 420 zahraničních misionářů.

Itálie

Kardinál Ratzinger při tiskové konferenci v Miláně /kam přijel prezentovat svou nejnovější knihu/ řekl, že dohoda se Společenstvím sv. Pia X. není na blízku. Nicméně řekl o vztazích ke Společenství: "Přeji si, doufám a modlím se, aby toto zranění bylo uzdraveno. Ale ještě máme ujít dlouhou cestu. Deník Avvenire také citoval Ratzingera, že zaznamenal "přitvrzení" ze strany Společenství. "Příliš se stáhli do sebe" a to komplikuje proces usmíření. "Nicméně Církev dělá vše, aby byly uspokojeny potřeby věřících, zvláště touha po tradiční liturgii. Řekl, že Svatý Stolec chce přijmout různé rity pro slavení mše. Naopak žádá, aby Společenství uznalo platnost nové liturgie, takže by ji nepovažovalo za liturgii jiné Církve.

Svatý Otec si horoucně přeje překonat toto rozdělení. Požádal kardinála Dario Castrillon Hoyose, prefekta Kongregace pro klérus a prezidenta komise Ecclesia Dei, aby považoval usmíření se Společenstvím za vysokou prioritu. Nejde jen o liturgii. Společenství zpochybnilo platnost pokoncilní mše a některé dokumenty II. Vatikána. Takže jde o širší škálu problémů.

Argentina

Ve věku 73 let zemřel na rakovinu žaludku biskup Novak. Byl jedním ze tří biskupů, kteří pozdvihli hlas proti teroru ze strany junty v letech 1976 - 73. Kritizoval juntou, zatímco většina biskupů soudila, že jde o menší zlo. Během této doby zmizelo 15 000 lidí, mnoho dalších bylo vězněno a mučeno. Také zmizeli tři kněží, rovněž dva řádoví studenti a biskup La Rioja. Novak podporoval příbuzné obětí. Byl zdrojem informací během války o Falklandy. Po převzetí moci demokratickou vládou žádal, aby se vláda starala o nezaměstnané a chudé a byl jedním z vůdců demonstrací za práci pro nezaměstnané. Organizoval vaření polévky pro obyvatele chatrčí, které obklopují velká města.

Indonézie

V červnu vybuchla bomba při homilii v katolickém kostele sv. Anny. Bylo přítomno 900 lidí. 61letá řeholnice přišla o nohy. Druhý výbuch byl u protestantského kostela, ale nikdo nebyl zraněn. Násilí bylo zaznamenáno při politicky vypjaté situaci den před tím, než se ujala vlády dosavadní viceprezidentka Sukarnoputri. Předseda biskupské konference arcibiskup Longinus da Cunha prohlásil, že nová prezidentka snad zabrání zmatkům a násilí.

Rakousko

Biskup Kurt Krenn pohrozil, že bude pracovat na rozpuštění katolických organizací, které žádaly církevní požehnání pro homosexuální svazky. Krenn kritizoval katolickou mužskou asociaci, která navrhuje církevní požehnání pro toto partnerství. Katolická akce /550.000 členů/ kritizovala biskupa Krenna za jeho postoj. Prezident Katolické akce Christian Friesl řekl, že Církev nesmí zakazovat diskusi na toto téma. Předsedkyně odbočky v Linci řekla, že záležitost homosexuality musí být osvobozena od tabu. V třístránkovém interview pro týdeník Profil Krenn řekl, že katolické organizace, které ho kritizovaly v tomto bodě, by měly být posouzeny na příštím jednání konference biskupů a nemůže vyloučit, že budou rozpuštěny. Církev nemůže žehnat něčemu, co zakazuje Boží zákon. Na otázku co si myslí o rozhodnutí Německa povolit homosexuálům legalizování jejich partnerství, Krenn řekl, že se stydí za Německo, kde žil mnoho let. Německo a Holandsko jsou na špatné cestě. Průzkum veřejného mínění v Rakousku ukázal, že 50 % lidí je proti církevnímu požehnání pro homosexuály. Ale ve věku do 30 let je proti jen 27 %.

Austrálie

Diecéze Ballarat je liberální. Na 52 farností je 43 kněží. Počet kněží má ale během deseti let klesnout na 15. Biskup Peter Connors vidí řešení v laicích, kteří povedou farnosti. V Ballaratu se nechtějí poučit z pastoračních úspěchů konzervativních diecézí Perth, Wagga a Melbourne. Tam umějí zájemce o kněžství přitáhnout. A není to na úkor kvality. V Melbourne bylo z 22 zájemců přijato 8. Není pravda, že bohoslovci jsou pouze Asiaté. Z 26 seminaristů v Melbourne jsou pouze 4 z Filipín.

Peru

Nový prezident Alejandro Toledo souhlasí s biskupy, že sterilizace je nepřipustnou metodou kontroly porodnosti. Dřívější vláda zavedla v zemi sterilizační programy.

Švýcarsko

Referendum rozhodlo, že budou Církvi uděleny některé svobody. Vatikán smí vytvořit nové diecéze bez předchozí konzultace s vládou. Hans Küng, disidentský teolog, řekl, že dával přednost předchozímu stavu, protože prý Církev pokračuje v centralistickém autoritativním řízení.

Anglikánský arcibiskup Peter Hollingworth byl jmenován generálním guvernérem Austrálie. Je to první případ, kdy bude duchovní zastávat tuto vysokou politickou funkci.

Arcibiskup George Pell byl přesunut z Melbourne do čela diecéze Sydney. Diecéze Melbourne má sice nejvíc katolíků, ale Sydney je nejvlivnější a její vůdce dostává kardinálský klobouk. Pell nahradil kardinála Clancyho, jemuž je 77 let. Clancy byl značně povolný liberálním tendencím. Arcibiskup Pell byl v čele diecéze Melbourne 5 let a během této doby značně oživil konzervativní tendence. Svatý stolec se od roku 1998, kdy se konal synod Oceánie, snaží ozdravit Církev v celém regionu. Zvláště společně vydané Vyhlášení závěrů australských biskupů a vatikánských kongregací zamezilo některým zlořádům, jako bylo zneužívání generální absoluce. Během interview na Radiu ABC kardinál Clancy uvedl, že existuje "špiclovská síť", která posílá do Říma hlášení o kritickém stavu Církve v zemi. Podle něj Řím nerozumí situaci. Tato skupina prý má nepatřičný vliv při formování názorů. Proto byl synod Oceánie podkopán.

Vyhlášení závěrů obsahuje zákaz zneužívání třetího ritu svátosti smíření, týká se seminářů, liturgie, katolického školství, řeholního života a Australské katolické univerzity.

Řím chce oživit nejen diecézi Sydney, ale vhodným nástupcem arcibiskupa Pella i Melbourne udržet ve zdravém vývoji. Čeká se jmenování nových biskupů i v jiných diecézích. Snad se výběr podaří, znamenalo by to obrat v ne příliš zdravé přítomnosti. Nepřekvapuje, že jmenování arcibiskupa Pella vyvolalo někde šok hlavně ve světských médiích. Ta oslovila vůdce homosexuálů Collinse, který označil nové jmenování za návrat do středověku. The Sydney Morning Herald nazval Pella za katastrofu. Pell je znám jako odpůrce svěcení žen, je pro celibát kněží.

Na otázku sdělovacích prostředků, zda bude v Církvi nějaký prostor pro homosexuály, řekl arcibiskup Pell: "Je pro ně místo. V Církvi je dlouhá tradice hříchu a je vždy prostor pro všechny věřící lidi a různé stupně lidské slabosti. Církev se nezabývá převážně sexem. Naše morální poselství je mnohem širší než toto, ale mým prvotním zájmem je bránit a chránit manželství a rodinu a celé učení o sexualitě pocházející z tohoto zájmu." Arcibiskup chce hlásat to, co učí Církev a bude to předkládat pevně i se soucitem.

Arcibiskup jistě nalezne v Sydney dobré spolupracovníky: Jeho prvotním zájmem bude obnova správného ducha v semináři sv. Patrika a v katolickém školství. Z Melbourne přiveze učebnice pro katecheze ve školách. Úspěch v Sydney bude znamenat začátek obnovy v celé Austrálii pro příští desetiletí.

USA

V roce 1974 byla založena diecéze Arlington, aby sloužila katolíkům severní Virginie. Prvním biskupem se stal Thomas Welsh. Diecéze má určitá specifika. Mnoho lidí odtud dojíždí do Washingtonu D.C., kde pracují ve vládních orgánech, Pentagonu, CIA nebo ve vojenských zařízeních. Takže politika a vojenství jsou zájmem mnoha zdejších lidí. Biskup zde před 25 lety založil noviny The Arlington Catholic Herald. Řekl, že ho inspirovaly podobné noviny ve Philadelphii, kde studoval v semináři a později působil jako kněz. Viděl, že jsou potřeba katolická média, protože sekulární myšlenky ovládají většinu tisku. Zprvu byl postoj kléru zčásti negativní. To proto, že s novinami byly spojeny velké výdaje. Ale postupem času se staly populárními. Potřebnost vlastního týdeníku je o to důležitější, že jsou nové problémy, které sekulární tisk řeší chybně, například klonování. Vážné je také, že většina katolíků volila Clintona při prezidentských volbách. To by opět znamenalo soudce Nejvyššího soudu i ve federálním systému, kteří jsou pro interrupce. Někteří lidé

potřebují chodit do kostela, ale nechtějí přijmout Desatero komplexně. Všichni jsou povinni se angažovat jako občané. Také v politice je podobný problém. Politici mnohdy tvrdí, že jsou katolíky, ale v závažných věcech říkají, že se Církev mylí. I biskup má promluvit jako občan.

Každý rok pořádá kardinál Mahony, arcibiskup z Los Angeles, Náboženské vzdělávací konference. Letos bylo přítomno 18 000 učitelů náboženství z celých Spojených států. Pověřená organizátorka, sestra Edith Polendergastová opět sezvala jako přednášející samé disidenty, liberály, odpadlé kněze a odpadlé řeholnice. Mluvil kněz Pater Liuzzi se svou skupinou homosexuálů, kněz Richard Sparts je zase "expert na sex", mluvící rouhavě o životě Svaté rodiny, Pater R. Fragomeri zase věří, že je úkolem liturgiků udělat mši tak vzrušující jako sex. Katechetka Megan Mc Kenna je obtížena dvěma doktoráty teologie, přesto hovoří obscénně, vysmívá se růženci, uctívání relikvií, Krédu a nazývá katolické učitele nejhoršími lidmi na světě, protože uplatňují pravomoc nad dětmi. Sestra Mary Boysová z teologického semináře v New Yorku, aktivistka disidentské organizace Call to Action a signatárka manifestu předpovídajícího církevní budoucnost bez "patriarchálního poručníkování." P Kenan Osborne OFM z Františkánské teologické školy přehodnocuje svátosti pro Třetí milénium. Popírá učení Církve o dědičném hříchu. P Peter Phan z katolické univerzity Ameriky si stěžuje, že nový katechismus je příliš konzervativní. Je prý také antisemitský, protože tvrdí, že Nový zákon je naplněním Starého zákona. Sestra Fran Ferderová pohovořila, jak byla vybrána kardinálem Mahony, aby vedla exercicie pro kněze, kde je učila "partnerství ve službě" Stěžovala si, že mnozí nově vysvěcení kněží rozšiřují příkop mezi klérem a laiky. Je to prý tím, že 50 % seminaristů jsou konvertité a nezažili ve farnosti pokoncilní myšlení. P Thomas Sweetser SJ zase plánuje novou pastorační. Jeho modelem je počínání biskupa Untenera, který dosadil do čela farností bez kněze ženy a pochvaluje si, že jsou lepší.

Mnoho katolíků proti průběhu shromáždění protestovalo a žádají, aby na něm přednášeli konzervativní teologové.

Novou zvrácenou akci podnikají přívrženci interrupcí. Klinika v Iowa City přispívá na interrupce chudých žen podle toho, kolik přijde před ní protestujících. Když se protestuje víc, je víc interrupcí. Vpravdě d'ábelské!

Federální soudce ve státě Indiana nařídil, že před interrupcí musejí ženy podstoupit návštěvu poradny. Tato překážka by měla znamenat o 13 % interrupcí méně.

Osmnáctiletá žena porodila zdravé dítě, když byla v komatu po autohavárii. Otec dítěte nedoufal, že to dopadne tak dobře. Jeho manželka se z bezvědomí probírala a měla by se uzdravit. Otec říká, že to povzbudilo jeho víru.

Interrupční organizace Planned Parenthood zažalovala 14 jednotlivců a 2 organizace za škody, které jim údajně způsobili, když vytiskli a rozšířili plakát s adresami 12 předních interrupčníků. Ti je zažalovali z toho, že teď žijí ve stálém strachu o svůj život. Žaloba byla podána u soudu v Portlandu /stát Oregon, který je nejméně religiozní v USA/. Soud v Portlandu je znám svou liberálností. Podle toho také vypadalo soudní řízení. Soud zakázal obžalovaným používat slovo interrupce a svobodně se vyjadřovat při soudním řízení. Verdikt byl tvrdý: aktivisté měli zaplatit Planned Parenthood neuvěřitelných 109 milionů dolarů. Organizace pro život a někteří jednotlivci byli poté nuceni vyhlásit bankrot a zastavit vydávání svého časopisu.

Obvinění se odvolali. Planned Parenthood bylo podporováno organizacemi: ACLU, Feministická většina, NOW, Liga proti hanobení, Americký židovský výbor, Hadassah, Ženská sionistická organizace, Středisko pro reprodukční právo a politiku, Univerzita jižní Kalifornie, prokurátor státu Connecticut.

Odvolací soud se konal v San Francisku. Naštěstí všechna předchozí nařízení nižšího soudu odvolací soud zrušil, obžalovaní nemusejí nic platit a také jim byla vrácena svoboda projevu.

Sněmovna reprezentantů schválila zákon, podle něhož zranění nebo zabití plodu v těle matky je zločin. Zákon byl schválen v poměru 252 : 172 hlasů. Předcházely tomu vášnivé debaty ohledně interrupcí. Zákon musí schválit ještě Senát a podepsat prezident. Už jednou byl schválen, ale prezident Clinton ho vetoval.

Prezident George Bush se snaží získat katolíky na svou stranu. Když v roce 1959 katolík John F. Kennedy v předvolební kampani uváděl, že nebude přijímat příkazy od papeže, kardinála, biskupa nebo kněze, nikdo netušil, jak se situace změní. O 40 let později se bude snažit republikán Bush získat katolické voliče. Přitom je protestant a bohatý člověk a katolíci byli vždy svázáni s Demokratickou stranou.

Bushova politika se vždy nekryje s prohlášeními papeže nebo amerických biskupů. Jde o závody ve zbrojení, trest smrti, lidská práva a chamtivou globalistickou politiku. Ale prezident se snaží získat katolíky. Promluvil při otevírání Kulturního střediska Jana Pavla II. na Katolické univerzitě Ameriky ve Washingtonu. Zdůraznil nutnost spravedlivé společnosti, kde jsou všichni vítáni, oceňováni a chráněni. Promluvil o kultuře života, která musí být otevřená cizinci, emigrantovi, nemocnému a starému a zvláště nevinnému dítěti, které očekává své narození. Podobný projev pronesl na univerzitě Notre Dame, kde přijal čestný doktorát. To ukazuje, že se odchýlil od linie, kdy rok před tím navštívil Bob Jones University, známou protikatolickými postoji.

John Kenneth White, profesor na Katolické univerzitě Ameriky, napsal knihu o volbách a o volebních preferencích. Říká v ní, že čím jsou lidé zbožnější a víc navštěvují kostely, tím pravděpodobněji budou volit republikány. Jak toho Bush dosáhl? V předvolební kampani získal seznam tří milionů aktivních katolíků. Jeho štáb každé této domácnosti dvakrát zatelefonoval a poslal dva dopisy odsuzující sex v televizi, násilí, homosexuální vůdce ve skautu, "manželství" stejného pohlaví a interrupce. Bush také nechal zveřejnit své články v novinách takřka 200 diecézí.

Před volbami biskupové nabádali věřící, aby šli k volbám a byli politicky aktivní. To nahrávalo republikánům. Skupina Kněží pro život dokonce zadávala inzeráty v televizi a novinách, aby lidé volili obránce života, což většinou byli republikáni. Dnes republikáni neusnuli na vavřínech. Bush si předchází katolíky různými způsoby. Den po inauguraci se sešel s kardinálem

Mc Corrickem, právě instalovaným v diecézi Washington. Další týden s katolickými biskupy probíral otázku charitních organizací. Pak se sešel s kardinálem Lawem, arcibiskupem z Bostonu. Několik Bushových poradců je katolického vyznání. Každý čtvrtek ráno prezident telefonuje s různými katolickými vůdci, což umožňuje katolíkům ovlivňovat politiku. Jedním z důsledků bylo, že Marc Racicot, guvernér Montany, který nebyl dost silně proti interrupcím, nebyl jmenován ministrem spravedlnosti. Dalším krokem bylo jmenování zásadového katolíka Johna Nicholsona velvyslancem ve Vatikánu. Bushovou strategií není jen kontakt s kardinály a jmenování katolíků do funkcí. Pro republikány je také přitažlivá intelektuální síla katolického sociálního učení, což postrádají spojenci z řad evangelíků. Například pomohla encyklika Pia XI. Quadregesimo Anno z roku 1931, kde se mluví o tom, že problémy se mohou nejlépe řešit organizacemi blízkými lidu. Bush také mluvil o katolických idejích solidarity a veřejného dobra, když propagoval soucitný konzervatismus.

Co je dnes výzvou pro Bushe? Získal hlasy 84% bílých nábožensky aktivních evangelíků a 57% praktikujících katolíků. Bush myslí na příští volby. Nebude to snadné, protože katolíci byli vždy nakloněni demokratům. Počet bílých praktikujících katolíků klesá, stoupá počet katolíků-Hispánců. Je faktem, že mnoho katolíků volilo Bushe, protože Clinton morálně selhal. Ale jestliže Bush nezvládne problémy s nezaměstnaností a rozvrátí Clintonovo ekonomické a sociální dědictví, bude to mít obtížné. Katolíci byli vždy citliví k sociální spravedlnosti a veřejnému dobru.

Co se děje na Univerzitě Dallasu? Celý personál její součásti, Institutu pro náboženská a pastorační studia /IRPS/ rezignoval na své funkce. IRPS připravoval laiky na službu v Církvi. Proslul svou pravověrností a konzervativností. Po nuceném zavření Institutu sv. Ignáce na Univerzitě San Francisca je to další důkaz tlaku na konzervativní katolické instituty. Ředitel IRPS Douglas Bushman dostal nabídku učit na Univerzitě Ave Maria v Michiganu. Ta je známa svou pravověrností. IRPS vzdělával 200 studentů a nyní do prvního ročníku nebyl nikdo přijat. Ředitel univerzity Mons. Joseph si přitom myslí, že program IRPS bude pokračovat. Někteří lidé soudí, že nastává krize univerzity. Mons. Joseph si počíná autoritativně – bez konzultací odvolal děkana. Už od roku 1996 snil o přeměně trendu. Řekl tehdy: "Děláme si idol z minulosti a myslím si, že tato mentalita je blouzněním po smrti." Pokračoval:

"Musíme udělat rozhodnutí, zda chceme být uzavření, úzcí, strnulí, bázlíví, ne-smělí a konzervativní. Jestliže v tom chceme setrvávat, jsme proroky záhuby."

Otec Pacwa SJ, který učil na této univerzitě a je znám svými vystoupeními v katolické konzervativní televizní stanici EWTN, řekl, že se jej Mons. Joseph zeptal: "Proč jste tady? Proč neučíte na jezuitské škole? Nechci tady další Steubenville." /Univerzita v Steubenville je vedena františkány a je proslulá svými konzervativními postoji./

Skandální byl rozhovor Mons. Josepha s bývalým studentem z doby, kdy tam ještě nepůsobil. Ten mu řekl, že se mu zdá, že univerzita ztrácí katolickou identitu. Mons. Joseph se rozčílil a řekl mu, že jeho titul-nestojí ani za 25 centů.

Biskup z Dallasu je však s vývojem spokojen. Na univerzitě se nyní budou školit budoucí jáhni. Diecéze má totiž nedostatek kněží a ten musí nahradit jáhni a laici. Diecéze Dallas má 800 000 katolíků /víc než početní baptisté/ - většina z nich jsou Hispánci. Studenti nejsou příliš nadšení a mnoho jich odejde na univerzitu Ave Maria.

Jezuitský kněz Fr. Joseph Towle odhalil, že mladík Jesús Fornes zabil při válce gangů v Bronxu José Antonia Oliveru. Stalo se to v roce 1987. Soud však odsoudil nejméně na 15 let jiné dva muže. Jesús Fornes nemohl unést výčitky svědomí a odhalil knězi pravdu. Ten mlčel, ale po násilné smrti vraha promluvil u soudu. Řekl, že nešlo o svátostnou zpověď. Takový případ ještě v USA nenastal. Vrchní soudce má brzy rozhodnout, zda proběhne nové soudní řízení.

Bezprecedentní zásah vatikánské Kongregace pro bohooctu nařídil, aby arcibiskup Weakland zabrzdil vnitřní úpravu 154 let staré katedrály sv. Jana Evangelisty v Milwaukee. Arcibiskup dostal dokument prostřednictvím nuncia. Stížnost do Vatikánu poslala skupina 50 laiků, kteří nebyli spokojeni, že se má zničit umělecké bohatství a narušit prostředí pro bohooctu. Arcibiskup chtěl věnovat 4,5 milionů dolarů na úpravy, jež by zahrnovaly odstranění oltáře se svatostánkem z presbytáře. Místo oltáře by byl jednoduchý obětní stůl uprostřed kostela. Tradiční lavice už byly odstraněny,

místo nich jsou židle bez klekátek. Svatostánek měl přijít do postranní kaple, kde by nebyl vidět z hlavní lodi.

Postoj Svatého stolce je unikátní ve třech směrech:

1/ Arcibiskup je žádán, aby zrušil renovační program.

2/Vatikán jednal s nebývalou rychlostí.

3/ Právník, který jednal jménem skupiny protestujících, byl Vatikánem písemně uvědoměn o krocích proti arcibiskupovi.

Jak arcibiskup Weakland odpověděl? Nejprve jeho mluvčí řekl, že je to urážka arcibiskupa a že plán se bude uskutečňovat. Později připustil, že dopis z Vatikánu byl doručen, ale ten byl podepsán málo významným úředníkem Kongregace. Arcibiskup tedy dostal z Vatikánu druhý dopis podepsaný kardinálem José Medina Estevezem, prefektem Kongregace. Poté mluvčí arcibiskupa váhavě potvrdil, že se o kontroverzích aspektech věci bude jednat.

Které body Weaklandova projektu porušily "právní a liturgické normy"?

1/ Renovace znamená přeměnu posvátného prostoru pro využití také k profánním účelům /koncerty/.

2/ Odstranění oltáře s baldachýnem /což jsou předměty historické a umělecké ceny/. Dokumenty II. vatikánského koncilu /i pozdější/ stanovují povinnost biskupů chránit církevní historické a umělecké dědictví. Biskupové musejí žádat Vatikán, pokud má dojít k takovým zásahům, jaké byly plánovány v Milwaukee.

Bude případ precedentem? Tak se ptají mnozí. Podobné plány na přeměnu katedrál jsou také v Rochesteru, Covingtonu a San Antoniu. Všechny tyto katedrály mají historickou cenu a proti přeměně se bouří značné množství laiků.

Arcibiskup z Denveru, Charles J. Chaput OFM Cap vydal svou novou knihu "Žití katolické víry - znovuoobjevení základů." V ní také píše o sv. Františku z Assisi. Ten trval na tom, aby bratři následovali evangelium "sine glosa" - bez přizpůsobování. V tradici zakladatele arcibiskup Chaput jde ve víře rovnou k jádru věcí. V době, kdy mnozí katoličtí vůdci jsou váhaví promluvit o neměnitelném učení Církve, Chaput se nebojí být pravověrným a má podporu svého lidu. V jeho novém semináři studuje 55 bohoslovců. Věřící jsou také velkorysí při sbírkách a darech arcidiecézi.

Arcibiskup se narodil v roce 1944 jako Indián kmene Potawatomi. Knězem se stal v roce 1970, později zastával funkce v kapucínské provincii. V roce 1988 byl jmenován biskupem v Rapid City a arcibiskupem v Denveru se stal roku 1997. Říká o tom: "Jsem kapucínský františkán a sv. František nechtěl, aby jeho bratři se stávali preláty. Chtěl, abychom byli menšími bratry. Ale také chtěl, aby byli poslušní Církvi." Když ho vybral Svatý Otec za biskupa, byl tu střet dvou dober: být menším bratrem a být poslušným Církvi. Rozhodnutím bylo pokusit se být biskupem podle františkánského způsobu.

Povzbuzuje věřící, aby poznali víc evangelium a učení Církve, a to ze dvou důvodů:

1/Laici, kteří jsou dobře informováni o své víře, mohou mít pozitivní vliv na americkou kulturu.

2/ Správné vzdělání pomůže zabránit třenicím uvnitř Církve.

Soudí, že nejlepším lékem proti disidenství v Církvi je učit pozitivně víru, ne být negativní. Má pevnou důvěru ve zdravé náboženské vzdělání, protože je přesvědčen, že pravda je přirozeně atraktivní. Trvá na tom, že katoličtí vůdcové musejí být absolutně jasní v prosazování církevního učení. Mají se zastávat důstojnosti lidského života a také mluvit jménem chudých a potřebných.

Ve své knize arcibiskup mluví o různých myšlenkách, knihách a filmech, které ovlivnily jeho generaci. Píše o Desateru, II. Vatikánu, celibátě, Humanae vitae, eugenicе. Tato témata mají spojit evangelium s denním životem a zakotvit denní život v evangeliu. Je překvapen, jak se kultura stala nekřesťanskou, jak lidé ve jménu náboženské svobody bojují proti náboženství. Také někteří katolíci chtějí, aby náboženství bylo soukromou záležitostí, protože si nepřejí konflikt s širší kulturou v politice i jinde.

Přes odpor americké kultury ke křesťanství je arcibiskup neústupný. Katolíci podle něj nesmějí zoufat ani se stahovat ze světa. Čím víc se společnost obrací proti evangeliu, tím víc se Církev stává důležitou. Jsme v ní podporováni ve víře v čase protivenství, dostáváme sílu jít zpět do světa pokusit se kázat a učit, pokusit se změnit věci k lepšímu. Církev se v dějinách stala katalyzátorem přeměny kultury. Někdy byla společenstvím držícím lidi bezpečně ve víře před cizí utlačující kulturou. Z Písma víme, že nás Pán spasí navzdory kultuře. To vede zpět k sv. Františkovi. Křesťané by měli být radikální ve svém obracevání evangelia. To odlišuje Františka od ostatních reformátorů té doby. Některým měli stejný talent jako on, jiní byli radikálnější. Co odlišuje

Františka, je jeho vztah k Církvi. Intuitivně věděl, že budeme mnohem víc věrní našemu poslání křesťanů, jestliže jsme věrnější Církvi.

V USA je dost nepochopitelná situace, pokud jde o hnutí pro život, které je početně velmi silné. Je zde mnoho organizací, často však místo spolupráce mezi nimi nastupuje rivalita a podivné vztahy. Je třeba vyzývat k solidaritě a modlit se za ni.

Mezi nesobecké organizace patří ty, které byly založeny Dougem Scottem a Markem Crutcherem. Doug Scott založil v roce 1992 organizaci Life Decisions International a je jejím prezidentem. Má úkol bojovat proti Planned Parenthood, největší světové organizaci podporující a provádějící interrupce. Jako student psal práci o právu žen na interrupce. Práce vyznívala neutrálně. Později však poznal, jak jsou interrupce nemorální. Proto založil studentskou organizaci pro život a později šel ještě dál.

Life Decisions jsou známé svým listem pro bojkot Planned Parenthood. Říká, že PP je největší nepřítel. Má různé zdroje příspěvků, nejsmutnější je, že ji podporuje vláda 50 milionů dolarů ročně. Nejvíce však dávají sponzoři: American Express, Levi Strauss, First Union Bank, Johnson&Johnson, Microsoft, Sony, Walt Disney a mnoho dalších. Tyto firmy /na listě je jich 48/, by měly být lidmi bojkotovány. Je to tak mocná zbraň, že 77 společností s podporou PP přestalo a bylo z listu vypuštěno. To byla pro PP ztráta 2 milionů dolarů. Také UNICEF je středem zájmu. Spojené národy založily UNICEF po válce, aby podpořily děti v Evropě postižené válkou. Ale od roku 1960 se v UNICEF změnil směr činnosti. Začalo podporovat antikoncepci a interrupce. Kvůli tomu a kvůli korupčním skandálům, USA již 10 let tuto organizaci nepodporují. Mocným sponzorem je firma Proctor&Gamble, také Masterland a Rotary International.

Některé organizace pro život však odmítají spolupráci s Life Decisions podle zásady: To nebyl můj nápad, proto to není dobré. Je potřeba se modlit za jednotu. Scott říká, že se naučil při své práci aktivisty třem zásadám: modlitba, vytrvalost a bezúhonnost.

Mark Crutcher založil Life Dynamics v roce 1992, protože chtěl vytvořit organizaci novátorskou a agresivnější než ostatní. Skupina buší do interrupčního průmyslu kampaněmi, které leccos odhalují. Je potřeba vymýšlet nové věci. Hnutí pro život opakuje stále totéž: Nemáme dvacet let zkušeností.

Máme zkušenost jednoho roku dvacetkrát. Nová je kampaň ohledně zanedbání povinné péče. Organizace má 700 advokátů, kteří žalují interrupčníky, když je žena při interrupci zabita nebo zraněna nebo sexuálně napadena. Také bombardují lékaře-interrupčníky dopisy vyzývajícími je, aby přestali. V jedné televizní stanici mají vlastní program Life Talk. Mark má v interrupčních klinikách své špiony. Díky tomu odhalil, že se s částmi těl potracených dětí obchoduje.

Interrupce je uzákoněna 28 let. Za tu dobu organizace pro život vydaly astronomické částky na to, aby se zákon změnil. Prezidenti Reagan a Bush tvrdili, že jsou pro život, ale nic neudělali. Nový prezident říká, že je rovněž pro život. Nic se ale neděje. Kdyby byl prezidentem Gore, bylo by to stejné. Mark nemá trpělivost čekat, zda Bush "nabere dech" Pořádá podpisovou akci žádající prezidenta o dvě věci:

1/ Založit prezidentský výbor pro modré stužky. Ty se udělovaly zasloužilým lidem v dobách krizí /ekonomická krize, válka/. Nyní by se udělovaly těm, kdo se zaslouží o překonání interrupční praxe. To by mělo vést k právní ochraně nenarozených.

2/ Vyhlášení národní výchovné kampaně financované vládou. Ta by měla platit protiinterupční reklamy v televizi.

Podpisovou akci podporují: Human Life International, Life Dynamics Inc, Operation Save America, Campaign for Working Families, Traditional Values Coalition for Life, Pro-Life Action League, American Life League, Human Life Alliance, Life Advocacy Resource Project a Pro-Life America.

Několik statečných žen zažalovalo u soudu ve Philadelphii interrupční průmysl, že vykořisťuje ženy. Soud by měl zvrátit rozsudek případu Roe versus Wade, který v roce 1973 nastolil povolení interrupcí.

Pater Frank Pavone a jím založená organizace Kněží pro život zaplatili celostránkové inzeráty ve Wall Street Journalu a USA Today vyzývající "proženské" organizace NOW a Naral, aby se zřekly násilí a vykořisťování žen při interrupcích.

Nejbohatší lidé USA, George Soros, Ted Turner, Bill Gates a další, podporují interrupčníky. Tuto tradici zahájil již John. D. Rockefeller v roce 1913. Tehdy založil "Rockefellerovu nadaci" s cílem "prosazovat dobro lidstva ve světě" Rockefellerové věnovali od té doby neuvěřitelných 200 miliard dolarů na kontrolu porodnosti. V počátcích podporovali i Margaretu Sangerovou v jejích aktivitách.

Christine O' Donnelová byla vychována jako katolička, přesto nechápala interrupce jako něco špatného. Dokonce k tomu radila spolužačkám. Měla však přítelkyni Eileen, která měla správný postoj. Dlouho spolu o tom mluvily. Eileen jednou přinesla leták "Miluj a nech žít", vydaný HLI. Později měla Christine sen: Byla na interrupční klinice a volala na lékaře: "Zachraňte ty trpící děti." Oni však odpověděli, že tam žádné děti nejsou. Ráno však jí to bylo jasné. Šlo o děti a ty trpěly. Ještě víc se ponořila do příslušné literatury. Hněv, že interrupčníci překrucují pravdu, se změnil v akci. Christine začala na vysokoškolských kolejích rozšiřovat materiály pro život a mluvit o tom se spolužáky. V roce 1996 založila SALT, organizaci pro podchycení, školení a mobilizaci mladých lidí, kteří chtějí působit ve svém prostředí. Christine od té doby poskytla rozhovory mnoha televizním a rozhlasovým stanicím, také tisku. Její hlas je slyšet.

V roce 1992 začal Adolfo J. Castaneda apoštolát pro život na rozhlasových vlnách. Připojil se k úsilí HLI a začal spolupracovat s rádiem Matky Angeličky. Tyto programy ve španělštině poslouchá 85 milionů lidí. Rozhlas pokrývá i místa, kde není internet nebo televize. Například nejvzdálenější kraje Mexika a Střední Ameriky.

Anglikáni v USA se rozštěpili. Důvodem je liberalismus stávajících anglikánských biskupů v USA, pokud jde o věrouku a sexuální etiku. Nejde o vytvoření nových diecézí, ale o anglikánskou misii, která přitahuje konzervativnější věřící.

Velká Británie

Před třemi lety muž středního věku vkročil do londýnské policejní stanice a řekl, že byl pohlavně zneužit ve škole před 20 lety. Mělo se té stát na jedné z nejslavnějších katolických škol v zemi - jezuitské Stonyhurst College v Ribbles Valley, Lancashire. Po několika předběžných vyšetřeních se policie rozhodla zahájit velkou vyšetřovací akci nazvanou Operation Whiting. Měla kontaktovat stovky žáků. Na začátku tvrdila, že je na stopě pedofilního okruhu. Po čase se ukázalo, že to nebude tak horké. Bylo vypracováno 40 žalob a devět osob zatčeno. Ale u soudu se nepotvrdil ani jeden případ.

Operace vyústila jen v uvěznění jednoho nemocného osmaosmdesátiletého jezuita. Ten však se provinil jinde. Vyšetřování se v konečné fázi zaměřilo na čtyři laiky a čtyři kněze. Jeden z nich, učitel a otec pěti dětí, říká, že obvinění zruinovalo jeho život. Ztratil zaměstnání a dobrou pověst. Vyšetřování trvalo dva roky a stálo 4 miliony liber /tj. téměř čtvrt miliardy korun/. Bylo kontaktováno 4.000 bývalých žáků, vyšetřováno bylo 100 učitelů.

Falešně obvinění vytvořili skupinu Fact, která se pokusí změnit zákon. V současnosti se pomocí těchto obvinění mohou žáci svým učitelům mstít. Někteří jsou také motivováni finančním odškodněním.

Je podivné, že byl pro útok vybrán právě jezuitský ústav. Vyšetřování ukázalo, že údajným zneužíváním žáků byly obyčejné dotyky. Na škole se nyní změnila situace. Pracují tam manželské páry a učí jediný jezuita. Je tam teď víc docházejících žáků a ve škole se vyučují i dívky.

Většina akcí největšího britského katolického týdeníku Universe byla prodána za pouhých 100.000 liber skupině nynějšího managementu. V době největší slávy se prodalo 300.000 výtisků, nyní jen 50.000. Katolíci už necítí povinnost číst a podporovat tento týdeník.

Přes 20 žen z organizace "Svěcení katolických žen" demonstrovalo u katolické katedrály v Edinburghu o vigílii Zeleného čtvrtku. Ženy oblečené v červeném byly obklopeny ženami a duchovními z jiných církví. Funkcionářka organizace uvedla, že je přišlo navštívit i několik katolických kněží, kteří s nimi srdečně pohovořili.

Anglikáni a metodisté pracují na svém sjednocení. Vzájemně se uznali za příslušníky "jedné, svaté, katolické a apoštolské církve Ježíše Krista" Vzájemně si uznali platnost křtu a eucharistie.

Podle sociologické studie pomáhají církve lidem překonávat deprese. Postižení tam nalézají přátelství a pochopení. Mají však tendenci své nemoce skrývat.

Největší světová protiinterrupční organizace Human Life International měla dva sjezdy vedoucích činitelů ze všech světových odboček. První setkání bylo v srpnu 2000 a poté v únoru 2001. Obě konference se konaly v Aylesfordu v Anglii. Aylesford je významným místem. Klášter a kostel byly vystavěny karmelitány ve 13. století. Během řádění Jindřicha VIII. byl Aylesford předán jeho oblíbencům a poté opuštěn a zdevastován. V roce 1947 místo zakoupili karmelitáni a obnovili je. Uchovávají zde lebku sv. Šimona Stocka, díky němuž byla založena úcta a nošení škapulířů.

Účastníci se zde modlili a diskutovali o budoucnosti HLI. Shromáždění vedl prezident HLI P. Thomas J. Entenauer. Účastníci zhodnotili předchozí vážnou krizi v HLI. Byla vyjádřena touha pokračovat v linii zakladatele P. Paula Marxe OSB a po ctnosti naděje. Sjezd byl úspěšný a pomohl stmelit světovou síť odboček HLI.

Některé křesťanské organizace podporují snahu muslimů o vlastní školu v Bristolu. Muslimové tvrdí, že je neférové, aby katolíci a anglikáni měli vlastní školy, oni však ne. Chtějí, aby škola byla na základech islámu s prostorami pro muslimskou modlitbu a stolování. O návrhu rozhoduje městská rada. Oponentem je pan Ray Priest, ředitel koleje sv. Jiří v Bristolu. Tvrdí, že jediná cesta je mnohonárodnostní a mnohonáboženská škola, jako je ta jeho. V takových školách je místo pro toleranci. Nechce, aby se školy odlišovaly vírou. V koleji sv. Jiří jsou využívány prostory pro modlitby muslimů.

Pastor Ernest Rea rezignoval na svou funkci vedoucího náboženského vysílání BBC. Kritizoval BBC, že se nezajímá o náboženství, ale o vydělávání peněz. Řekl, že televizi ovládají lidé narození v šedesátých a sedmdesátých letech. Jsou to lidé svěštější považující náboženství za nesmysl.

Jenom pětina mladých lidí ve věku 18 - 24 let šla k volbám. Podle průzkumů by se účast zvýšila, kdyby se politici více zajímali o světové problémy.

Britská televize Channel 4 vysílala dokumentární pořad o homosexualitě v semináři - Anglické koleji v Římě. Program nazvaný "Teploušský a katolický" natočil odpadlý dominikán Mark Dowd, který je sám homosexuál. Mluvčí kardinála O' Connora řekl, že by bylo potřeba poznat zákulisí tvůrců pořadu.

V programu biskup Peter Smith prohlásil, že rozhodující není sexuální orientace, ale to, zda je jednotlivec zralý a schopný se svobodně rozhodnout žít čistý a celibátní život, který je normou pro katolického kněze. Úmysl pořadu je zatemněn podivným pozadím, kdy se mění církevní učení.

Páteří programu byly výpovědi dvou bývalých seminaristů z Anglické koleje. Mgr. Adrian Toffolo, který byl jejím rektorem v letech 1991 - 99 řekl, že sledoval pořad se zájmem. Přesto byl zavádějící v některých tvrzeních. Počet studentů praktikujících homosexualitu byl malý. Řekl: "Věřím, že jejich většina včetně dvou protagonistů pořadu, jejichž homosexuální akt byl natočen se všemi podrobnostmi v jednom pokoji koleje, ti všichni byli požádáni, aby kolej opustili. Mgr. Toffolo vždy povzbuzoval studenty, aby byli otevření a čestní ohledně své sexuality. Zařadil výuku o sexualitě a celibátní čistotě.

Vatikán se snaží zabránit tomu, aby skotský kněz Steve Gilhooly mluvil o svém sexuálním zneužití, když byl žákem církevní internátní školy. Toho se měl dopustit kněz, který je od června ve vězení. S. Gilhooly chce vydat knihu o svém dětství "The Pyjama Game" Píše do novin značně liberální články. Arcibiskup O' Brien požádal Vatikán o sdělení, kdo si na tohoto kněze stěžuje. Prý nebude odpovídat na anonymní stížnosti.

Církevní vůdcové ve Skotsku hněvivě reagovali za zprávu, že v Edinburgu jsou připravovány lesbičky na mateřství. Mluvčí katolické Církve P Danny Mc Loughlin řekl: „Církev je jednoduše proti lidem majícím děti mimo stabilní manželský vztah. Je proti umělému oplodňování.“

Je čas zhodnotit volby do Parlamentu v Británii. Kandidovalo zde 37 kandidátů skupin pro život. V průměru získali 0,6 % hlasů. Jak to hodnotit? Dosáhlo se něčeho? Díky takové akci se získá pozornost. Navíc podle zákona kandidáti nemusejí platit poštovné, když zasílají volební letáky. Takže 1,5 milionu letáků pro život bylo zasláno za cenu tisku letáků.

Aliance pro život měla podle zákona možnost představit se v televizi BBC. Na poslední chvíli BBC pětiminutový šot zakázala a místo něj zněla jen hudba. Poradkyně BBC uvedla, že šot byl třikrát cenzurován a musel se upravovat. Bylo to prý proti vkusu a decentnosti. Je vidět, jaká kultura v Británii převažuje. Jsou to smutné dny pro demokracii.

Současné složení poslanců v parlamentě nevěští nic dobrého. Dostalo se do něj málo odpůrců interrupcí. Ve vládě je také několik žen, které musely projít testem, zda jsou dost pro interrupce. Ministerský předseda Tonny Blair je osobně proti interrupcím, ale není ochoten hlasovat nebo vést někoho proti nim.

Biskupové před volbami zaujali optimální stanovisko: Ačkoliv volby nejsou referendem o jedné otázce, je postoj k interrupcím nejdůležitějším - to ukazuje na další hodnoty a priority kandidáta. Skotští biskupové napsali: "Právo na život je prvním a nejzákladnějším právem všech. Přes pokusy ocejchovat nás jako lid jediného tématu, katolická Církev je naopak zaujata pro lidské bytosti na všech stupních života. Musíme bránit nenarozené děti, které přestože jsou možná nechtěné nebo se nehodí, byl jim dán dar života od okamžiku početí."

Paní Daphine Mc Leodová z organizace Pro Ecclesia et Pontifice píše, že zesnulí kardinálové Hume a Winning zavedli do církevních škol sexuální výchovu, která je chybná a učí malé děti otevřeně všemu o sexualitě. Rodiče, kteří se bouřili, neměli šanci na úspěch. Není tedy jen vinou sekulárního pro-

středí, že život v jejich diecézích upadl. Naopak katolictví prosperuje v Melbourne a amerických diecézích Arlington a Lincoln, které vedou biskupové v duchu Katechismu katolické Církve.

V Heatonu byl otevřen hotel pro kněze. Je tam bar, restaurace, kaple a 14 pokojů. Pater Abberton, který hotel připravil, říká, že kněží potřebují něco takového, aby si mohli odpočinout.

Třicet čtyřletý Jim Dowson založil novou protiinterrupční organizaci UK Life League /UKLL/. Je to organizace poskytující na internetu adresy interrupčníků. Zakladatel tvrdí, že organizace rychle roste a má 7 500 členů. Její dvě kanceláře pracují non stop. Dowson je protestant a je málo nakloněný ekumenismu.

Mormoni jsou největšími zahraničními vlastníky půdy v Británii. Zisky z ní jdou na šíření víry ve Třetím světě. V zemi je 180.000 mormonů.

Letniční církev plánuje postavit v Londýně jeden z největších chrámů na světě. Vešlo by se do něj 10.000 věřících. Už dnes mají letniční v Londýně středisko, kam se vejde 3.000 lidí /tedy stejně velké jako Westminsterská katedrála/. Pastor Matthew Ashimolowo je konvertita z islámu a začal působit v Londýně před 16 lety se 17 věřícími. Dnes komunita, již tvoří hlavně černoši, tolik vzrostla.

300 reprezentantů organizace "Církve pospolu" se sešlo ve Swanwicku. Anglikánský arcibiskup z Canterbury řekl, že vztahům katolíkům a anglikánům vadí "arogance ohledně nadřazenosti". Obě církve podle něj mají rivalské struktury a je obtížné uznat v praxi služby jako Bohem dané a plně apoštolské.

Kardinál Murphy - O Connor řekl, že se mají křesťané povzbuzovat ke společnému životu, ke společným akcím a k modlitbě pospolu.

Řím

Kněz Rob Esdaile byl jmenován rektorem Anglické koleje v Římě. Konser-
vativní bohoslovci se však ozvali, že ho nechťejí kvůli jeho liberálním posto-
jům /liturgie, svěcení žen a řízení Církve/. Vatikánská Kongregace pro výcho-
vu vyhověla studentům a jmenování kněze zrušila.

Vatikán požádal abatyši benediktinek v Erie /USA/, aby nedovolila účast
sestry Joan Chittisterové na konferenci v Dublinu nazvané "Světové svěcení
žen" Abatyše radu Vatikánu odmítla.

Vatikán se snaží zabránit tomu, aby kněží z Rakouska, Německa, Švýcars-
ka, Polska a Chorvatska vyplňovali dotazníky ohledně celibátu a dalších té-
mat. Dotazník vypracovala skupina "Kněží 2 000" z Vídně /vede Pater Paul
Zulehner/ a poslala jej 6.000 kněžím. Odpovědělo 40 % dotázaných.

Papež bude blahořečit manželský pár. Budou to: Luigi Baltrame
Quattroceti /1880 - 1951/ a Maria Corsini /1884 - 1951/.

Irsko

Poprvé za 40 let vzrostla účast na nedělních mších. Také nedělní sbírky
vzrostly. Nyní chodí na nedělní mše 60 % obyvatel. Také vysokoškoláci více
lnou k Církvi. Na univerzitě v Dublinu většina studentů byla na velikonočních
bohoslužbách.

Rwanda

Katolický biskup potvrdil při slavnostní mši v katedrále za přítomnosti
nuncia a všech biskupů země, že zjevení Panny Marie od roku 1981 třem
ženám byla pravá. Panna Maria měla tmavou pleť a předpověděla masakr
v zemi, při němž zahynul milion lidí.

Rusko

Prezident Putin pochválil papeže a vyjádřil naději, že se uzdraví rozdělení mezi pravoslavnými a katolíky. Patriarcha Alexej II naopak ostře protestoval proti návštěvě papeže na Ukrajině.

USA

Na generální kapitule dominikánů v USA delegáti zvolili generála řádu. Je jím 44letý Argentinec Otec Cortos Azpiroz Costa. Dosud byl řádovým generálním prokurátorem, zastupoval dominikány u Svatého Stolce. Přednášel morální teologii a církevní právo v Buenos Aires a na Angeliku v Římě.

Co řeklo poslední sčítání

Katolíků ubylo za posledních deset let podle statistiky o celý jeden milion. Taková je řeč čísel posledního sčítání obyvatelstva. Nedovedu přijmout "lakování na růžovo" poukazem na polistopadovou euforii, kdy katolíci byli prý "ve flóru" a hlásili se k nim údajně i ti, kdo předtím neměli s Církví nic společného apod. Neakceptuji ani to, že u nás percentuelně více lidí věří v Boha než před deseti lety. To, že někdo prohlásí "něco přece musí být...", ještě není víra. Je to jenom povrchní způsob uvažování, dokazující, že dotčený se tím nechce více zabývat, jedná se vlastně o agnosticismus. Víra přece neříká, že musí být "něco", ale "Někdo" a v tom je podstatný rozdíl. Nenechám se ani mást tím, když kdosi tvrdí, že věří v Boha. Když se s takovým člověkem dáte do debaty, brzy zjistíte, že nevěří v osobního Boha, ale v jakousi neosobní sílu, panteistickou světovou duši, případně věří jenom deisticky v nějakou vyšší bytost, která všechno stvořila a dál se už o svět a člověka nestará.....Mezi takovou "vírou" a ateismem není žádný veliký rozdíl. Vadí mi, když i ze strany oficiálních církevních míst se výsledky posledního sčítání, pro nás tristní, zlehčují. Ať už motivace těch, kteří se před deseti lety hlásili ke Katolické Církvi, byla jakákoliv, ať už šlo o lidi nepraktikující, přece jenom fakt, že se deklarovali jako katolíci, svědčí o tom, že katolicismus je něčím zaujal, že se poselstvím Krista a Jeho Církve byli nuceni vnitřně nějak zabývat.

Dnes už je jim lhostejný. To je to nejhorší, co může Církev potkat. Když její hlásání Krista narazí na všeobecný a zuřivý odpor, to vůbec není zlé, naopak je to pozitivní, neboť dokazuje, že zaujalo, že se dotklo nervů i srdce. Lhostejnost naopak signalizuje, že v evangelizační a misijní praxi není něco v pořádku, dá-li se vůbec o evangelizační a misijní praxi hovořit. Já ji totiž zcela postrádám. Místo, aby výsledky posledního sčítání vyburcovaly nás, katolíky, k aktivnímu evangelizačnímu a misijnímu programu, opájíme se všelijakými rozbory, že to přece jenom "není tak strašné". Jenže ono to strašné je, když víme, že víra představuje nutnou podmínku ke spáse. Samozřejmě nebudou všichni nevěřící na věky zavrženi, víme přece, že Kristus ve své lásce může dát (a jistě také dává) člověku milost obrácení i v posledních okamžicích mezi životem a smrtí, ale představa, že někdo z našich krajanů se možná dostal do pekla jen proto, že mu nikdo nezvěstoval Boží poselství o spáse, by nás měla opravdu vyděsit. Kdy jsme naposledy slyšeli muže Církve, který dostal prostor v televizi nebo rozhlasu a tak i možnost promluvit k nevěřícím, vyzvat k obrácení, k víře v Ježíše Krista, k Jeho přijetí do osobního života jako Zachránce a Spasitele a k životu podle Jeho přikázání? Já to téměř nepamatuji a pokud ano, tak to byli protestanté probuzeneckých směrů (Křesťanské sbory, letniční aj.).

Tento špatný příklad následují i věřící. Totalitní mentalita víry jako "soukromé" záležitosti, s níž se nemá "chodit na trh", neboť se to "nevyplácí", přetrvává ještě z komunistických časů. Tenkrát se zdůvodňovala strachem, dnes údajnou potřebou "být na úrovni doby", která je "pluralistická" a nesnáší kategorické a jednoznačné pravdy, kdo je předkládá, je "fundamentalista" a "polarizátor". Místo evangelizace vedeme s touto společností "dialog", který vyústí ve "zjištění", že vlastně to není tak jisté s Kristovými zázraky a výroky, proto na Jeho slovech nelze tak stoprocentně stavět (pouze na slovech neomodernistických biblistů a teologů, kteří nám je "reinterperetují"), což tím spíše platí i o dogmatech Církve a její morálce. Potom se ovšem nelze divit, že evangelizace se nekoná. Co hlásat, o čem koho přesvědčovat? O tom, že Kristus vstal z mrtvých, ale možná také nevstal a zmrtvýchvstání je pouze symbolikou něčeho jiného? O tom, že Bůh je jeden ve třech osobách, ale že se současně jedná o nedokonalý výraz zastaralé středověké či dokonce starověké teologie? O tom, že sice platí přikázání "Nesesmilníš" a "Nepožádáš manželky svého bližního", ale že se to nevztahuje na předmanželský sex, rozvod a druhý sňatek?

Proti tomu je možno slyšet námitku: Není přece důležitá ortodoxie, ale ortopraxe, nikoli správná víra, ale správné jednání, život podle Evangelia. Skutky je třeba přivádět lidi k poznání Krista, ne slovy. Potom ale jak to, že při rozhovorech s nevěřícími stále častěji slýchám stížnosti na věřící, na jejich konkrétní skutky, které neodpovídají tomu, co vyznávají? Žel, je možno se velice často přesvědčit, že věřící katolíci, kteří chodí do kostela (a svatokrásně přistupují ke sv. přijímání), kradou, tunelují, podvádějí, intrikují, dělají podrazy na druhé, cizoloží, berou antikoncepci, opíjejí se apod. ve stejné míře, jako ti druzí, ne-li dokonce ještě hůř. Dříve tomu bylo přece jen trochu jinak. Ne, že by věřící byli "svatí", hřích vždycky v Církvi existoval, o celé řadě lidí se dalo říci, že spíše jenom "chodí do kostela", než že jsou věřící, někteří si víru pletli s pověrečnými praktikami a o soulad mezi svým přesvědčením a jednáním se vůbec nestarali, nicméně příkladných duší, žijících katolickou naukou soukromě i veřejně, bylo mnohem víc. Prožil jsem dětství a mládí v padesátých a šedesátých letech ve věřící rodině. Můj otec byl hospodářským správcem jednoho školského zařízení. Ve svém povolání se denně stýkal s učiteli. Živě si vzpomínám, v jaké úctě měli tito komunističtí kantoři své věřící kolegy, i když je vyhazovali jako "nábožensky zatížené" ze zaměstnání. Přesto o nich mluvili jako o "čestných a charakterních" lidech, poukazovali na jejich laskavost, poctivost a další ušlechtilé vlastnosti. Vím také o celé řadě "socialistických" podniků, kde finanční hospodaření a hmotnou odpovědnost šéfové speciálně svěřovali věřícím lidem s odůvodněním, že "ti nic nezpronevěří ani neukradnou" Měli jistotu. Dnes slyším o takových případech velice zřídka.

Dříve dostal katolík gruntovní formaci v rodině, v hodině náboženství ve škole, v katolickém spolku, na exerciciích, v katolickém tisku a literatuře, na kázání v kostele a ve zpovědnici. Získal jasno v tom, čemu má věřit jako zjevené pravdě, o co se má snažit v morálce a co je mu striktně zakázáno. Když se rozhodl, že tomu bude celý život věrný, vyrostl v opravdovou a kvalitní osobnost. Být "katolickým věřícím" mělo dříve jiný zvuk než dnes. Za komunistické éry ho sice nenáviděli, pokládali za zpátečníka, "agenta Vatikánu", netolerantního fanatika apod., zároveň ale jim bylo zřejmé, že tento člověk nepodvádí, nekrade a nesmilní, že jeho etika se liší od těch druhých a on si to pokládal za čest, že se liší. Dnes taková formace katolíkům chybí. Věrouka a mravouka se vykládá relativisticky bez jasného stanovení, co je pravda a blud, co je správné a špatné. Po katolících se hlavně žádá, aby byli

"tolerantní", "schopni dialogu", "moderní" a "aby rozuměli současnému světu", jinými slovy tedy: aby se od něj, od těch nevěřících, příliš nelišili. Pak ovšem to v praxi vypadá tak, že katolíci podvádí, kradou a smilní jako ti druzí, neliší se od nich a považují to za "porozumění současnému světu", neboť bez toho se prý dnes nedá žít. Téměř nikde neuslyší, že jejich jednání je objektivně nemravné, ani v kostele při kázání ne, neboť jen velmi málo kněží má odvahu dotknout se morálních otázek současnosti a pranýřovat např. nevyplácení mezd zaměstnancům, bezohledné asociální jednání, neplacení daní a dluhů, mimomanželský sexuální poměr, pornografii, potraty a další hříchy, jimž i věřící podléhají.

Těsná souvislost mezi ortodoxií a ortopraxí je zřejmá. Kde se rozměňuje ortodoxie, klesá zákonitě i ortopraxe, neboť nejasnost v ortodoxii přináší s sebou i pochybnosti o tom, co je a co není správné, co je a co není hřích. Katolická víra se u nás v současnosti podobá zkažené soli podle známého Kristova podobenství. Víím, že je to tvrdé konstatování, ale má zkušenost mi říká, že pravdivé. Katolíci se už v konkrétní ortopraxi většinou neliší od těch nevěřících a také dělají všechno pro to, aby se nelišili. Proto také nejsou pro ty druhé zajímaví. Ničím nevynikají, jsou jako stovky a tisíce dalších občanů této země, vyznavačů nejrůznějších směrů na trhu idejí. Proč by tedy měl katolicismus přitahovat, když nenabízí nic víc než ti ostatní? V tom je důvod, proč nás ubývá a bude dále ubývat, pokud se nezmění duch soudobého českého katolicismu. Je třeba konečně opustit satanský relativismus hodnot a vrátit se opět k hlásání jednoznačné pravdy, pravdy ne lidské, ale Boží, zjevené: pravdy věroučné i morální. Tím se sice Církev dostane do podstatně větší konfrontace s touto společností, ale zároveň vzbudí u mnoha jednotlivců i podstatně větší zájem o to, co říká. Bylo by samozřejmě naivní myslet si, že se konvertité pohnou do jejich řad, ale rozhodně se zastaví další pokles věřících a Církev umožní všem poctivě hledajícím občanům této země, kteří jsou frustrováni současným konzumním materialismem, stát se bezpečným přístavem pravdy a jistoty věčného života. Za to se modleme my všichni, kteří jsme pochopili.

Radomír Malý

Zapomenutá válka

Když se na Balkáně nebo v Palestině střílí, je celý svět v pozdvižení. Když ale v jižním Súdánu se vede válka proti vlastnímu obyvatelstvu jen proto, že je křesťanské, svět mlčí. Je to v pořádku? Tuto otázku si klade prelát Hermann Meyer, člen komise německého episkopátu pro záležitosti světové církve. Uvádí otřesné skutečnosti. Biskup Taban Paride z diecéze Torit musel například zahájit stavbu speciálních bunkrů pro návštěvníky nedělních bohoslužeb, neboť když jdou lidé do kostela, házejí na ně mohamedáni bomby. Při útoku na katolickou školu v Kaundě zahynulo 20 dětí a jeden učitel. Z křesťanského jihu emigrovalo během posledních 20 let 5 milionů lidí. Prelát Meyer obviňuje světové velmoci, že se snaží tuto genocidu křesťanského obyvatelstva kamuflovat, neboť jejich koncerny mají se Súdánem výnosné kšefty, zvláště kvůli naftě. Největším viníkem v tomto směru je Jižní Afrika, jejíž monopoly doslova ekonomicky drží súdánský muslimský režim.

Francie, Kanada, Švédsko, Rusko, Čína a Izrael podle preláta Meyera súdánské vládě přímo dodávají zbraně.

Tag des Herrn 33/2001

Moskva čeká na papeže

Moskevský arcibiskup katolíků římského ritu mons. Tadeusz Kondruszewicz potvrdil v reakci na nedávnou návštěvu Sv. Otce na Ukrajině, že mnoho Rusů, mezi nimi i celá řada pravoslavných duchovních, by rádo uvítalo Jana Pavla II. v Moskvě. Už prezidenti Gorbačov a Jelcin ho zvali, rovněž tak i nyní nejší prezident Putin je ochoten tak učinit, nicméně "žábou na prameni" je stále ještě nepružný a nepřátelský postoj pravoslavného patriarchy Alexije II.

GN 27/2001

Právo na život je nedělitelné

Oficiální vatikánský teolog pater Gino Concetti reagoval na nedávný výrok francouzského Nejvyššího soudu, který uznal údajné "právo" osob, narozených s fyzickou vadou proto, poněvadž rodiče odmítli potrat, na finanční odškodnění. Prohlásil toto rozhodnutí za absurdní a matoucí, neboť "právo na život je fundamentální a prvořadé ve vztahu ke všem právům hájeným ústa-

vou. Žádná lidská bytost nemůže být nikdy tohoto práva zbavena, byť by se octla v jakémkoliv stavu nebo v jakýchkoliv okolnostech své existence...." Dále tento františkánský kněz uvádí, že Církev nezakazuje prenatální vyšetření matky, pokud slouží životu nenarozeného dítěte, rovněž tak nenamítá nic proti eventuelním chirurgickým zákrokům na dítěti ještě v těle matky, pokud pomohou jeho životu a zdraví.

Gošč niedzielny 30/2001

Vrahové duchovních dopadeni

Polská policie zadržela vrahy dvou kněží z obce Odrowažek ve Slezsku. Jedná se o bandu 6 mladých mužů a žen od 16 do 25 let. Existují však reálné předpoklady, že to nejsou všichni členové gangu, který se specializuje na vykrádání far a klášterů. V Odrowažku po ukradení všech cenností bestiálním způsobem zavraždili faráře i kaplana.

GN 30/2001

Nehorázný nátlak OSN

Na žádost Výboru OSN pro odstranění diskriminace žen vláda miniaturní evropské republiky Andorra (v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem o rozloze 450 km²) se připojila svým podpisem k dokumentu této mezinárodní organizace, požadujícímu rovnoprávnost obou pohlaví. OSN však chápe podpis tohoto dokumentu jako souhlas s legalizací potratu, který je v Andoře zakázán. Andorská vláda toto rezolutně odmítla a prohlásila, že v tomto nemíní ustupovat vnějšímu nátlaku. Výbor OSN označil zákonodárství této miniaturní země za "příliš katolické" a požadoval jeho změnu. Zároveň také vyslovil svou nespokojenost s tím, že v andorských školách není zavedena tzv. sexuální výchova.

GN 30/2001

Na Jamajce zavražděn jezuita

Podle informací z Tovaryšstva Ježíšova byl v červnu v této republice zavražděn 41letý jezuita Martin Royacker. Důvodem bylo jeho odvážné kázání

proti všudypřítomnému organizovanému zločinu, největší metle tohoto malého ostrovního státu v Karibském moři. Katolická církev stojí v popředí zápasu proti onomu zlu. Od začátku roku podle policejních statistik byli zavražděni už tři katoličtí duchovní.

GN 27/2001

Papež nepobírá plat

Tiskový mluvčí Vatikánu J.Navarro-Valls reagoval nedávno na spekulace tisku o papežově platu. Výslovně prohlásil, že papež nepobírá a nikdy nepobíral plat. Jeho strava, ošacení a všechny další potřeby jsou hrazeny přímo z vatikánské pokladny. Žádný osobní plat mu nebyl a není stanoven. To se netýká pouze Jana Pavla II., ale i všech jeho předchůdců ve 20. i v 19. století.

GN 29/2001

Pronásledování křesťanů v Laosu

Komunistická vláda Laosu zatkla osm křesťanů a zahájila kampaň za zničení všech svatyní v zemi. Převážná většina laoských křesťanů jsou protestanté. Vláda jim vytýká nepřátelskou aktivitu kvůli jejich zahraničnímu původu, protestantské denominace v této zemi mají své představené v USA.

GN 29/2001

50. výročí úmrtí kardinála Sapiehy

Před padesáti lety zemřel dlouholetý arcibiskup polského Krakova kardinál Adam Sapieha. Poláci na něho vzpomínají s velkou vděčností za jeho podporu národního odboje za druhé světové války a za rozsáhlé charitativní akce ve prospěch vězňů a strádajících. Stal se v pravém slova smyslu otcem svých věřících. Když nacističtí okupanti zavřeli polské vysoké i střední školy včetně kněžských seminářů, otevřel kardinál Sapieha ilegální seminář, na němž studoval i Karol Wojtyła, nynější papež Jan Pavel II.

GN 29/2001

Poslání biskupa

Katolický biskup musí být člověkem pokoje, zároveň ale je třeba, aby se nebál jít do konfliktu, když toho vyžaduje obrana víry. Prohlásil to prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger v přednášce pro 140 biskupů jmenovaných v loňském roce. Biskup se musí starat, aby teologie nebyla "soukromou spekulací, nýbrž výkladem nauky Církve". Každá falzifikace víry, na niž biskup nereaguje, "znamená otravu nitra organismu Církve", řekl mimo jiné Ratzinger.

GN 28/2001

Czesław Miłosz devadesátiletý

Jeden z nejvýznamnějších polských básníků 20. století Czesław Miłosz, nositel Nobelovy ceny za literaturu z r. 1980, oslavil v červnu své devadesátiny. Psal i duchovní poezii, je věřícím katolíkem. Po válce byl kulturním atašé polské ambasády v Paříži, po nástupu komunistů zůstal v exilu, žil a dosud žije v americkém Berkeley, kde přednášel na univerzitě slovanskou literaturu.

GN 28/2001

Pravda kolem Jedwabného

Naše média právě tak jako média na celém světě rozpoutaly kampaň kolem kauzy městečka Jedwabne v Polsku. Tam v červenci r. 1941 došlo k upálení zaživa ve stodole několika desítek občanů židovského původu místními Poláky. Nelze pochybovat o tom, že se jedná o strašlivý a neomluvitelný zločin. Co však je propagandistickou polopravdou, chtějící kompromitovat katolický polský národ a jeho oběti, které přinesl za druhé světové války v boji proti německému nacismu, je tvrzení o spontánní iniciativě polského obyvatelstva onoho městečka k této vraždě. Dokumenty potvrzují, že akce byla zorganizována německým komandem, které se jí účastnilo od počátku až do konce. Je rovněž pravdou, že mnozí z Poláků se na vraždě podíleli z donucení Němců pod hrozbou zastřelení. Nesporná je i účast kriminálních živlů v touze rabovat a loupit. U mnohých hrál svou roli i následující faktor: Jedwabne připadlo v září r. 1939 pod sovětskou, nikoli německou okupaci (SSSR a hitlerovské Německo se na základě Molotov-Ribbentropova paktu o Polsko "bratrsky"

rozdělily). Sověti upřednostňovali místní Židy proti Polákům, část z nich se významně podílela na kolaboraci s okupantem a postarala se o transport několika polských občanů Jedwabného do sibiřských lágrů, odkud se nevrátili. Někteří z rodin takto postižených potom využili změny okupanta a při této sadistické vraždě uplatnili svoji pomstychtivost, žel, převážně na nevinných lidech, dětech, ženách a starcích. To je neomluvitelné, bestiální a hanebné. Není však spravedlivé obviňovat z toho občany Jedwabného jako celek. Na tomto zločinu se účastnilo několik desítek lidí, zato však několikrát vyšší počet občanů cca desetitisícového Jedwabného poskytl svým židovským sousedům úkryt nebo jiným způsobem jim pomohl. Krutý zločin je třeba odsoudit bez ohledu na to, jestli ho spáchali Poláci, Němci nebo kdokoliv jiný. To konstatovali ve svém prohlášení i polští biskupové. Vyvozovat ale z toho spoluvinu katolického polského národa na nacistickém holocaustu, jak se dělo a děje u mnohých periodik, znamená falšovat dějiny. Právě polský národ to byl, kdo nejvíce ze všech evropských národů v době holocaustu pomohl Židům, o čemž svědčí tabulky na pahorku Vad Yašem v Jeruzalémě, věnované Státem Izrael konkrétním jednotlivcům, kteří s nasazením vlastního života chránili Židy. Poláků je mezi nimi nejvíce a nelze nezaregistrovat, že převažují kněží a řeholní osoby. To všechno se dělo v situaci, kdy polský národ neznamenal v očích nacistů mnoho víc než národ židovský, také Poláci byli vyhlazováni z důvodu svého národnostního původu, byť ne v takovém rozsahu, jako Židé. Tuto jednoznačnou a nepopíratelnou pravdu si nesmí dovolit nikdo překrucovat.

R. Malý

Také náš biskup mučedník

Sv. Otec Jan Pavel II. při své letošní návštěvě Ukrajiny blahoslavlil několik řeckokatolických i římskokatolických mučedníků z rukou komunistů i nacistů. Jedním z nich je řeckokatolický biskup ze Zakarpatské Ukrajiny Teodor Romža. Zakarpatská Ukrajina patřila až do r. 1939 k Československu jako tzv. Podkarpatská Rus. Absolutní většinu obyvatelstva tvořili Podkarpatští Rusíni, slovanský národ blízký Ukrajincům. Nábožensky se téměř stoprocentně hlásili k řeckokatolické církvi. Ve středověku byli pravoslavní, r. 1646 jejich biskupové podepsali tzv. Užhorodskou unii, jíž se přihlásili k jednotě s Římem tak jako jejich kolegové ze západní Ukrajiny (oblast Lvova), kteří

uzavřeli r. 1597 tzv. Brestskou unii. Podkarpatská Rus náležela k tehdejším Uhrám, potažmo habsburskému Rakousku. Maďaři zde uplatňovali tvrdý národnostní a sociální útisk. K tomu přistoupil i útlak náboženský, a to od maďarské katolické hierarchie římského ritu, která usilovala o likvidaci řeckokatolických eparchií (diecézí). V tom byli podporováni také státní správou. Řeckokatolíci byli od maďarských římskokatolíků chápáni jako svého druhu agenti pravoslavi, od pravoslavných zase jako odpadlíci a kacíři. Maďarské úřady i maďarští biskupové kladli rusínským řeckokatolickým biskupům a kněžím do cesty všemožné administrativní překážky. Kdyby nebylo Říma a papeže, který řeckokatolíky bránil, rusínská řeckokatolická církev by zanikla a spolu s ní i rusínský národ, jenž by podlehl maďarizaci.

Po r. 1918 toto teritorium připadlo Československu. Maďarské úředníky nahradili čeští. Nedá se upřít, že Československá republika Podkarpatsko povznesla jak ekonomicky, tak kulturně. Naprostá většina Rusínů nejstarší generace dodnes vzpomíná na československou správu jako na "zlaté období podkarpatských dějin". Mí zesnulí rodiče (necht' čtenáři odpustí osobní vzpomínku) tam tenkrát pracovali jako státní úředníci a vyprávěli, že když museli po vzniku protektorátu v březnu 1939 toto území opustit, davy lidí stály podél odjíždějícího vlaku, plakaly a volaly: Češi, vraťte se!

Během války okupovali Podkarpatskou Rus opět Maďaři, po válce se jí naše vláda už v Košicích v dubnu r. 1945 "dobrovolně" vzdala ve prospěch Sovětského svazu, neboť to bylo dohodnuto r. 1943 v Moskvě mezi Benešem a Stalinem. Pro řeckokatolickou církev nastalo nejkrutější období její historie. Sovětské úřady zde uplatnily usnesení tzv. Lvovského synodu z r. 1946, na němž pár odpadlých kněží proti vůli biskupů odhlasovalo přestup řeckokatolické církve na celém území SSSR k pravoslaví. Biskupové a kněží, kteří se nepodřídili a zachovali věrnost Sv. stolci, byli zatýkáni, mučeni a odvlékáni do gulagů, odkud se mnozí nevrátili. I Lvovský arcibiskup kardinál Josef Slipyj prožil v lágrech téměř dvacet let, než jej r. 1963 sovětské úřady vyhostily ze země.

Jedním z mučedníků je i biskup Romža. Narodil se r. 1911 v rolnické rodině, žijící, tak jako většina vesnických Rusínů té doby, v krajní bídě. Jen díky milodarům mohl vystudovat, být vysvěcen na kněze, pokračovat ve studiích v Římě a stát se profesorem semináře v hlavním městě Užhorodě. R. 1944, ve věku pouhých 33 let, byl jmenován biskupem eparchie mukačevské. Za dva týdny nato vstoupila do země Rudá armáda. Vojenská správa města

Mukačeva ukázala nejprve Církvi přívětivou tvář. Pozvala dokonce biskupa na oslavy říjnové revoluce a vyzvala ho, aby se ujal slova. Romža tak učinil. Ani slovíčkem však nepochválil komunistickou revoluci a Sovětský svaz, jak bylo očekáváno. Poděkoval Bohu za ukončení válečných útrap a prosil o vzájemnou solidaritu a pomoc při likvidaci následků války. V tisku se však objevil zfalšovaný projev biskupa Romžy, plný úliteb sovětské moci. Romža protestoval a žádal opravu. Marně. Zveřejnil proto svůj protest na Západě.

Bylo zle. Sovětské úřady po tomto biskupově aktu začaly pronásledovat kněze a věřící ještě před samozvaným Lvovským synodem. Biskup Romža byl vyzván, aby jménem Církve podepsal výzvu požadující připojení Podkarpatska k SSSR. Odmítl. Nepodepsal ani další dokument, v němž měl prohlásit, že prý v Zakarpatské Ukrajině panuje náboženská svoboda. Ihned začala štvance v tisku a rozhlase. Teodor Romža byl nazván "fašistou". Po Lvovském synodu sovětská KGB zlikvidovala všechny mužské i ženské řeckokatolické kláštery. Biskup Romža to pranýřoval v kázáních, nejproslulejším se stalo jeho velikonoční kázání r. 1947.

Úřadům bylo jasné, že se jim nepodaří zničit řeckokatolickou církev, dokud nezlikvidují jejího biskupa. Nechtěly ho zatknout, bály se pozdvižení mezi lidem, který ho velmi ctil. Proto přistoupili k atentátu. Když se v říjnu r. 1947 vracel biskup Romža v bryčce tažené koňmi se dvěma kněžími a dvěma kleriky z vesnice Lavki, kde posvětil kostel, vrazilo do nich vojenské nákladní auto. Biskup vyvázl jen s lehkým zraněním, vojáci a milicionáři z nákladáku se však na něho i na jeho spolubratry vrhli a pendreky a kyji se je snažili ubít k smrti. Odjeli v domnění, že všichni jsou mrtvi. Když náhodní chodci objevili těla duchovních, biskup ještě žil, i když měl rozbitou hlavu a přeražené kosti. Odvezli ho do nemocnice. Tam ještě "přežívalo" pár řádových sester. Ty musely být okamžitě po přivezení biskupa nahrazeny civilními. Po dvou dnech skonal, neznámé civilní sestry mu pravděpodobně píchly jed.

Biskup Teodor Romža, velký svědek Kristův, by měl být uctíván i českými katolíky, vždyť byl původně československým občanem, značnou část svého aktivního života strávil v hranicích Československé republiky a jí zůstal věrný tím, že odmítl podepsat výzvu k připojení Podkarpatska k Sovětskému svazu. Blahoslavený Teodore Romžo, oroduj za nás!

R. Malý

V USA klesá podpora potratů

Ve Spojených státech podle statistických průzkumů klesl za posledních pět let počet stoupenců potratů z 59 procent občanů na 52 procent. U osob, které se deklarovaly jako katolíci, činil tento počet 43 procent, zatímco u protestantů pouze 10 procent. Tyto výsledky zveřejnila televizní stanice ABC. Dodejme, že Clintonova administrativa vedla obrovskou propagační kampaň ve prospěch potratů.

GN 31 /2001

Protikřesťanské násilí v Indii

Ozbrojení hinduističtí teroristé zaútočili na dvě křesťanské školy v západo-indickém státě Gudžarát. Tím počet ozbrojených útoků proti křesťanům dosáhl v tomto státě 150.

GN 31 /2001

Desatero ve školách Nové Karolíny

Parlament státu USA Nová Karolína odsouhlasil zákon, podle něhož ve všech školách bude viset Desatero Božích přikázání. V komentáři zákonodárci prohlašují, že Desatero mělo velký vliv při vyhlášení americké nezávislosti v r. 1776.

GN 32/2001

Oběti berlínské zdi

Dne 13. srpna 1961 zřídila tehdejší NDR v Berlíně pověstnou "zed", aby občané tohoto loutkového komunistického státu nemohli prchat na Západ. Přesto mnoho lidí toužících po svobodě se o to pokusilo a zaplatilo to životem. Až do r. 1989 zde bylo zastřeleno 825 osob. To bylo vzpomenuáno na církevních slavnostech evangelické i katolické církve.

TdH 32/2001

Zlaicizovaná společnost

Ruská společnost je ve značné míře zlaicizovaná. Vyplývá to z prací na připravovaném velkém slovníku náboženských vyznání v Rusku. Pouze nevelké procento Rusů jsou opravdově věřící lidé. Výzkumy ale ukazují, že značná část společnosti se zajímá o náboženství jako formu vlastní národní identity a kultury.

GN 32/2001

Krvavé útoky na svatyně

Minimálně 58 osob bylo zraněno při pumovém útoku mohamedánských extrémistů na křesťanské svatyně v indonéském hlavním městě Djakartě. Jednalo se o jeden katolický a jeden protestantský chrám.

GN 31 /2001

Vyhazov kvůli přesvědčení

Úřednice na radnici v holandském městě Leeuwarden byla propuštěna, poněvadž odmítla seždat dva homosexuální muže jako manžely. Holandské zákonodárství je v tomto směru nejliberálnější v Evropě, uznává homosexuální "sňatky" za zcela rovnoprávné s řádným manželstvím.

Kirchliche Umschau 6-7/2001

"Božím zákonům zcela odporují názory, které prohlašují, že život a mravy jednotlivce se mají řídit Boží vůlí, ale ne veřejný život ve státě. Ve věcech týkajících se státu prý má být dovoleno odstoupit od Božích zákonů, není údajně třeba brát na ně zřetel. Z toho potom vyplývá, že stát a Církev mají být odděleny. Není těžké zjistit, jak pošetilé je toto tvrzení. Přirozenost sama nás poučuje, že stát musí občanům připravit prostředky a cestu k mravnému životu, to znamená k životu podle Božích zákonů, protože Bůh je původcem veškeré mravnosti a spravedlnosti. Je proto největší zvráceností tvrzení, že stát by se neměl starat o Boží zákony nebo že smí dokonce jednat proti nim.

Papež Lev XIII. v encyklice "Libertas praestantissimum"

r. 1885, cit. KU 6-7/2001

"Žijeme v době, v níž je společnost silně ovlivněna životními modely, jež staví egoisticky do popředí majetek, rozkoš a postavení. Misijní působení věřících se musí tomuto vzepřít. Jen nesmíme mít žádný strach, neboť Kristus může změnit srdce člověka a je schopen uskutečnit "zázračný rybolov" tam, kde to nejméně čekáme... Proto, milí chlapci a dívky, rád bych k vám znovu zvolal: Nemějte žádný strach říci všem těmto návrhům, které jsou vám činěny a směřují proti Evangelium, kategorické ne! Na vaší straně stojí Maria, mladá dívka z Nazareta, která Bohu řekla ano..."

***Papež Jan Pavel II. v Římě v rámci 16. světového setkání mládeže 5.4.2001,
cit. Information FMG 74/2001***

Kardinál obviňuje

Arcibiskup honduraského hlavního města Tegucigalpa kardinál Oscar Rodrigéz obvinil OSN, že organizuje a financuje za pomoci jistého amerického milionáře v zemi propotratovou kampaň. Zároveň upozornil, že on i další honduraští biskupové dostali dopisy s pohružkami vraždy, když budou proti této kampani vystupovat.

Information FMG 74/2001

Nesprávné názory odsouzeny

Kongregace pro nauku víry odsoudila učení španělského morálního teologa Marciana Vidala, který ve své knize napsal, že prý "potrat provedený v raném stadiu není hříchem a nesměruje proti katolické morálce", dále požaduje povolení antikoncepce a uznání homosexuálních vztahů. Kongregace znovu zopakovala závaznou katolickou nauku a vyzvala dr. Vidala, aby své téze odvolal a podřídil se magisteriu.

Information FMG 74/2001

Výstava INRI v biskupském zařízení

Pohoršující výstava fotografií INRI na téma Ježíšova života Francouzů B.Rheimsové a S. Bramlyho, která nedávno proběhla u nás a vyvolala oprávněnou vlnu protestů věřících katolíků kvůli pohoršujícím výjevům (Maria

polonahá, Ježíš vstávající z mrtvých na pitevním stole apod.), žel nikoliv oficiálních církevních míst (P.Herrmann se dokonce vyslovil kladně), se dočkala příznivého přijetí u německého biskupa Lutheho z Essenu. Ten jí vyhradil diecézní středisko mládeže a podle informací má být dokonce instalována i v jednom kostele.

Information FMG 74/2001

Poznámka: Potom ovšem je třeba u takových pastýřů si dávat veliký pozor na to, co nařizují. Nelze už k nim mít důvěru.

Vítězství nad Playboyem

Australské Sdružení rodin dosáhlo po sedmnáctiletém boji proti americkému erotickému magazínu Playboy konečně úspěch. Jeho australská verze byla zakázána na základě zákona o šíření pornografie a ohrožování mravnosti.

Information FMG 74/2001

Správný počín filipínské prezidentky

Gloria Arroyová, prezidentka Filipín, dala zakázat jeden film se sexuálními scénami. Filmový průmysl proti tomu ostře protestoval, kardinál Jaime Sin však tento čin prezidentky nadšeně přivítal a povzbudil ji, aby "bránila kulturní hodnoty a mravní úroveň"

Information FMG 74/2001

Organizovaná neposlušnost

V Německu celá řada vysokých církevních hodnostářů přímo demonstrativně jedná proti nařízením Sv. Otce. To se týká i biskupů. Vatikán odsoudil laické sdružení "Donum vitae", jež proti papežskému rozhodnutí, jemuž se podřídili i biskupové, se rozhodlo vystavovat potvrzení k provedení potratu. Biskupové však vydali prohlášení, že budou poradny "Donum vitae" "respektovat" Nejdále zašel mnichovský benediktinský opat Odilo Lechner, který dokonce zařízení "Donum vitae" oficiálně církevně posvětil. To už je organizovaná neposlušnost.

Fels 7/2001

Homosexualita je léčitelná

Prominentní americký psychiatr Robert Spitzer zveřejnil studii, v níž dokazuje, že homosexualita není nezměnitelná. Dvě třetiny ze 200 homosexuálních osob, které léčil, změnila svou orientaci na heterosexuální.

Information FMG 74/2001

Duch doby i v ženských řeholích .

Co dříve bylo ctností, je dnes někde považováno za psychickou chorobu. V ženském klášteře v německém Eifelu nařídila například představená jedné sestře psychiatrické vyšetření, protože chodila neustále v řádovém oděvu a poklekala před svatostánkem, ačkoliv jí to několikrát výslovně zakázala. Ta však dala přednost úctě a lásce ke Spasiteli.

Fels 7/2001

* * * * *

Rozhovor s nenarozeným

Zprvu jsem Tebou opovrhovala, protože jsem se cítila ještě příliš mladá a všichni si mě okukovali. V zoufalství jsem se pak obrátila na Tebe. Když jsem v Tobě našla dobrého posluchače, rostla ve mně náklonnost k Tobě. Sdělujes mi signály, které způsobily, že jsem na Tebe zvědavá. Když pomocí těchto signálů se mnou mluvíš, začala jsem Tě milovat. Proto se postarám, aby mi Tě nikdo nemohl vzít. Ach, co to mluvím!

Já Tě miluji!

Simone, 16let

Dopis nenarozenému

Ty mi zkazíš celý život, mou budoucnost, mé sny - všechno! Ty, nežádoucí, vniklo jsi do mne, do mého života - Ty všechno přeházíš. Nikdy už nebudu moct žít tak, jako dřív. Chci, abys zmizelo z mého těla,- Ty nesmíš nikdy existovat. Zbývá už jen pár dní pobytu na klinice. Je to skoro nenávist, co k Tobě cítím. Nikdy Tě nechci uvidět!

Jak vlastně vypadáš? Můžeš už něco cítit? Je to směšné, často se cítím s Tebou docela spojená. Ty žiješ ve mně - se mnou...

Je to zvláštní pocit, když svou rukou hladím své břicho, tak Tě cítím, Tys mi nejbližší ze všech lidí - je to zvláštní, takové neviditelné spojení mezi námi. Já nedovolím, aby mi Tě vzali. Připadá mi, jakoby se naše dlaně dotýkaly Jakési nezvyklé teplo proudí mým tělem. Dva životy v jednom těle. Když zemře jeden, zemře část toho druhého s ním - navždycky. Nikdo mi Tě nevezme - nikdo Tě nezabije. Jednoho dne - my dva - my se uvidíme... !

Isabella, 181et

Tolerance

Tolerance. Všichni mluví o toleranci. Mladá žena říká: "Každý má tolerovat rozhodnutí toho druhého." Každé rozhodnutí? Také rozhodnutí vzít život nenarozeného dítěte nastávající matce? Tolerance k vraždě? Tolerance k nedobrovolné smrti nenarozeného, bezmocného a vyhoštěného dítěte? Já myslím, že někdy musí tolerance přestat. Úmyslný potrat, vražda dítěte si nezaslouží toleranci. Nenarozené dítě chce žít, nestojí o toleranci k své smrti. Nechce, aby jeho matka, přinucena společností - naší společností - se stala jeho katem. Pravá tolerance je nechat někoho žít. Dovolit mu žít: Kdo ještě nezažil za to poděkování? Úsměv dítěte.

Christine, 171et

Mravní odpovědnost člověka

Často si říkám, když čtu nebo poslouchám relace o potratech a euthanasii, vandalství, násilí, loupežích a vraždách, kde se to v lidech bere? Ta nenávist, zloba, zášť, surovost, krutost a zvrhlost, bestialita těžko popsatelná. Cožpak ti lidé nemají také svědomí? Vždyť smysl pro rozeznání dobra a zla má přece každý člověk! Svědomí nám říká, jestli to, co děláme, či co jsme udělali, je dobré nebo špatné, a tedy dovolené nebo nedovolené. Jde také o to, jestli člověk toto své svědomí a jeho příkazy poslouchá nebo neposlouchá.

Někdo má svědomí, které ho klame, má je nesprávně informované, vedoucí ho na scestí, případně má svědomí bludné; žije v přesvědčení o správnosti svých zásad a správnosti toho, co mu jeho svědomí dovoluje, zatímco skutečnost je jiná.

Podle toho potom vypadá také jeho mravní odpovědnost. Pokud člověku chybí láska k bližnímu, pak určitě nemá ani lásku k Bohu a tím pádem ani ohled na život a zdraví či prospěch druhého člověka.

Myslím si, že současná skutečnost odráží to, co lidské společnosti chybí. To je víra a láska k Bohu, láska k bližnímu svému a jeho respektování, respektive respektování jeho práv a jeho svobody. Dnes vládne sobeckost, řekl bych i "právo ekonomicky silnějšího"; jak říkal pan Ing. Klaus, "ať se každý stará sám o sebe!" A že se někdo nemůže z nedostatku sil, nejen fyzických, sám o sebe postarat, o to vůbec nejde, stejně tak jako nejde o spravedlnost.

Právo je dnes prázdným pojmem a myslím si, že je také předmětem obchodu, respektive trhu. Kdo dá více, ten má i to právo! To potom vyvolává nedůvěru ke společenským orgánům. Třeba jako to, když se zákonem svěří vymahatelnost práva soukromníkům. Vždyť právo je věcí veřejnou, proto musí být chráněno a zajišťováno společností a jejími orgány. Není možné je svěřit jen tak soukromníkům. Já jako chemik jsem také musel získat znalosti studiem, projít praxí a složit zkoušky, to samé lékaři, inženýři a další. A najednou může někdo něco vymáhat bez kvalifikace, jen na základě udělení licence a jen proto, že stát nemá pro danou činnost dostatek kvalifikovaných sil?! Nad tím by se měl zamyslet jak ústavní soud, když se nad tím nepozastavil už prezident, tak i ombudsman.

Křesťanská morálka říká, že člověk je odpovědný za vše, co v životě podléhá jeho rozumu a vůli. A také že tato odpovědnost je tak veliká, že jí podléhá nejen to, co jsem svobodně vykonal, ale i to, co jsem nevykonal! Jinak řečeno, je-li ve společnosti něco, o čem jsem přesvědčen, že je to v rozporu s morálkou, musím se proti tomu ozvat, upozornit na to i druhé. Ze zla, když mu dáme volnost, pojde zase jen zlo. Zamýšlejme se nad tím a pozvedněme svůj hlas dříve, než bude pozdě.

RNDr. Petr Benda

Katolíci, braňme se!

Ze své vlastní zkušenosti vím, že současné sdělovací prostředky nemají o katolíky zájem a často se o nich vyjadřují se sobectvím, vlastností zděděnou po komunistické totalitě. Své názory stavějí na zcestné ideji, že katolická církev má být chudá, jako byl Ježíš. zapomínají na skutečnost, že i Pán Ježíš měl své sponzory v řadách svých příznivců jako byl Josef z Arimatie nebo

Marie z Magdaly a nikdy nezavrhoval bohatství, pokud bylo využíváno jeho dočasným správcem z vůle Boží v prospěch potřebnějších.

Když jsem v měsíci květnu napsal do dvou regionálních "světských" novin o významu májových pobožností a zmínil jsem se stručnou formou o historii májových pobožností, které se k nám dostaly zásluhou jezuitů, vyzvednul jsem zde jejich vlastenecké cítění včetně pátera Antonína Koniáše. To se však nelíbilo místním šéfredaktorům. A tak nakonec jsem musel v jedné novině Jičínska přistoupit na kompromis a větu o vlastenci, jezuitovi Antonínu Koniášovi nechat vymazat ze svého příspěvku, zatímco hanění Panny Marie jáhnem českobratrské církve evangelické a psaní o sv. Vojtěchu, že byl ženatým mužem z pera jednoho faráře církve československé husitské tyto regionální noviny vytiskly bez komplikací a pravděpodobně ze zášti vůči církvi katolické.

Dnes vím, že potřebujeme mít pár katolických periodik vytvořených na bázi informací ŘÁDU. Když totiž o sobě nenapíšeme do svých vlastních periodik i na úrovni okresu, nikdo jiný se o nás nezmíní bez zkreslení situace v současném ateistickém marasmu doby. K tomu potřebujeme lidi s čistým morálním štítem a nezkorumpované minulostí a dnešní dobou zvlčilostí, kteří půjdou za pravdou.

Pán žehná každému odvážnému člověku!

Jaroslav Lhotka

Česká spirála zla

Násilí by nemělo mít mezi lidmi místa, neboť odporuje naší přirozenosti od Boha. Násilí se produkuje záměrně a je součástí každé plánované převýchovy v rámci totalitní ideologie zla.

V době, kdy probíhal Norimberský proces s nacistickými zločinci, kde sovětský prokurátor Rudenko před Norimberským tribunálem obžalovával nacionálně-socialistické válečné zločince ze zvěrstev, tisíce nevinných lidí putovalo u nás do jiných koncentračních táborů, nad jejich vchodem sice nebylo napsáno "Arbeit macht frei", ale způsoby likvidace lidí, bezpráví a beznaděje zde vládly nad odsouzenými. V duchu provýchodní, sovětské politiky, stali jsme se státem mstitelů, odplácející zlo ještě větším zlem po tzv. květnovém osvobození 1945. Z této doby si pamatuji jako kluk, jak se na jičínském náměstí vytvořila z našich "revolučních" lidí ulička hanby, kudy museli projít odsouze-

ní na smrt z Valdštejnova zámku, kde tehdy sídlil krajský soud, až k protější trestnici, kde odsouzený musel dojít na dvůr, kolem otevřené rakve, aby vystoupil na pódium pod šibenici. Naši "revoluční" lidé tyto odsouzence, když procházeli uličkou hanby bili, dokonce jeden z nich používal boxera v ruce a neúprosně zasahoval jejich žaludky, takže omdleli. Tyto zážitky se mi zařixovaly do mé dětské mysli na celý život. Pak se z těchto "revolucionářů" vyklubali všehoschopní komunisti a zamořili město svými jedovatými řečmi v rámci komunistického sloganu "Máme stejné žaludky". Jejich touha přijít bez práce k majetkům byla květnem 1945 neukojena. Po únoru 1948 si pak přišli na své jako zloději, kteří okrádali své oběti v rámci třídního boje proletariátu s buržoasií. Kradli vesele dál i za socialismu. Mnozí z nich si z nakradeného stačili postavit několik vil pro sebe a své děti. Zním několik příkladů této hrabivosti, která měla zelenou i po sametové revoluci. V každém kraji je najdeme. Způsob tunelování a potrestání jim vyhovuje. Jsou neponaučitelní v zlodějních.

Mnoho lidí se spřátelilo s násilím, zvykli si. Hnací silou každého násilí je sobectví. I sobecký sex je jednou z forem páchaného násilí. Dnes jsme denně svědky ohavných krutostí, které přestaly být něčím vyjímečným a pobuřujícím. Znamením naší doby je radost ze zla, radost z ničení nejenom hmotných statků, ale i lidských duší. Koncerty metalové hudby jsou velkou černou mší. Za pronikavých a kvílejících zvuků, pod ohlušujícím rytmem, člověk podléhá davové psychóze. Byl jsem pak informován, jak kříž s Kristem byl těmito mladými lidmi hanoben v mém městě. Doposud tvrdla lidská srdce vlivem hrabivosti po majetku. Ale nyní přichází doba, kdy dobrota srdce je ničena již v samém zárodku. Tito lidé se neštítí ani ničení náhrobků na hřbitovech. Viděl jsem na vlastní oči, co za sebou zanechali po nočním řádění na hřbitově za spoušť. Lidem pak v další dny zůstali jen oči pro pláč. Tak daleko to došlo s chápáním demokracie.

Ale tvrdostí srdce jsou postiženi i také politikové, včetně těch, kteří si říkají křesťané. Ti, kdo se odvažují proti nim vystoupit, jsou pak diskriminováni jako "fundamentalisté". Poznal jsem to na vlastní kůži, když jsem byl nezaměstnaný, protože jsem odmítl jako lékař privatizovat. Živila mě manželka, protože podporu ze zákona jsem dostal jen po šest měsíců. Ani místo uklízečky jsem nemohl dostat, abych mohl po dvou letech odejít do důchodu. Lidé s kamenným srdcem nejsou schopni lásky a naopak jsou schopni jakéhokoliv zla, i týrání dětí.

Nedivme se potom, jestliže nás svět nenávidí po takovém množství zla, které zde bylo zaseto jako plevel mezi obilím. Radost ze zla, radost z ničení se zahrnila v tomto národě. Je na každém z nás, kteří to myslíme upřímně s českým národem, obracet lidi na správnou cestu, vedoucí ke Kristu, jedinému Spasiteli světa. Je to obrovská dřina, ale stojí to za tu práci. Jinak zde po nás zbude pustina plná odpadků, a to jen proto, že jsme zůstali lhotejní, protože se nás to momentálně nedotýká.

Jaroslav Lhotka

Naše současné vězeňství a jak dále?

Dne 12. června 2001 proběhla ve vysílání Proglasu od 0,05 do 1 hodiny "Noční linka s P. Martinem Holíkem" na téma "Naše vězeňství". I já jsem se této besedy účastnil po telefonu a protože mi pan děkan P. Josef Němec druhý den řekl, že poslouchal tuto noční linku, jelikož nemohl usnout, a slyšel zde pěkný příspěvek z úst pana Jaroslava, jak se tak představil (což jsem byl já), rozhodl jsem se toto vše napsat pro lepší paměť. Jedna z účastnic, mladá žena podle hlasu, která po mém příspěvku také hovořila, sdělila, že můj příspěvek je pravdivý a že takoví lidé jako já mají zasedat v senátech u soudů.

Pracuji od roku 1995 v přestupkové komisi při městském úřadu, kde se projednávají přestupky, kvalifikované komisí pro vyšetřování, proti občanskému soužití jako například urážky na cti, sousedské spory, manželské hádky, hádky rozvedených manželství, drobné krádeže, záškoláctví mladistvých. Od roku 1998 pracuji jako přísedící v senátu okresního soudu, zvolený na dobu 4 let na veřejné schůzi poslanci městského zastupitelstva. Po uplynutí této lhůty je možné požádat starostu, že člověk má zájem dále pracovat v senátu a pakliže je schválena jeho "kandidatura" poslanci zastupitelstva na veřejné schůzi, je nahlášen jako přísedící předsedovi soudu. Přísedící zasedají v tříčlenném senátu u soudu ve věci občanskoprávní a v trestním řízení.

Vždy, když se lidská společnost oddaluje od Boha a zavrhuje Krista, propadá se morálně a mravně. Tak je tomu i dnes. To by si měli uvědomit ti nahoře, protože víra, náboženství, Bůh, tvoří morálku každého člověka a každého národa a státu. Pakliže tomu tak není, přibývá nám ve státě přestupků proti zákonům. A jestliže se neobrodíme duchovně, lepší to nikdy nebude, spíše naopak. Narůstání trestních deliktů má stoupající tendenci a žádné nově zřízené státní instituce včetně ombudsmana tuto krizi svědomí nevyřeší. Je proto třeba se

navrátit opět k Bohu, víře našich předků a náboženství. Jsou to osvědčené metody nápravy našich chyb a nedostatků. Jako přisedící při souzení trestních deliktů vidím, jak narůstá závažnost trestných činů. Jakou nápravu můžeme očekávat u chronických trestaných, když za stejný delikt, obyčejně a nejčastěji to bývají krádeže, seděli již 6krát, 7krát? Jsem proti jakýmkoliv úlevám ve výkonu trestů a rozhodně nesouhlasím s metodami převýchovy, jak je uplatňuje Pater Lizna, to znamená dívat se na televizní pořady včetně těch nemravných, dívat se na video včetně sexu. Nedovedu pochopit, jak může otěhotnět družka odsouzeného (jednalo se o případ odsouzeného asi na 7 let), který trávil léta ve vězení a ona za jeho pobytu ve věznici s ním otěhotněla. Protože tito chroničtí delikventi si neváží poctivé práce a žijí z loupeží jako ti loupežníci, doporučuji ve věznicích, aby vykonávali perné práce v potu tváře, aby se naučili poctivosti. Jedině pernou prací lze je "zlomit" na duchu, protože ta jim jaksi nevoní. Místo toho se ve vězení poflakují, kouří, mají dlouhou chvíli a nikdo jim nic nemůže nařídit z příslušníků vězeňské stráže, přestože se jim s opaku-jícími se trestními činy zvyšuje sazba na odpykání trestu. Ti ze zlodějů, kteří si ukradené peníze zavčas někam uložili, po návratu z výkonu trestu si mohou často přepychově užívat z nakradeného. Opět na vše doplácují prostí daňoví poplatníci. I na jejich pobyt ve vězení, neboť ten dnes je drahou záležitostí v rámci humanity. Za stávajících poměrů nevidím z tohoto zdánlivě začarova-ného kruhu východisko.

Je proto třeba, aby řešení této situace propadu morálky se dostalo do rukou nás všech, co chtějí, aby v našem českém státu vládla spravedlnost a ne korupce, aby politici nebyli čachráři s idejemi, ale lidé s čistým morálním štítem i z minulosti, aby jejich životopis byl čitelný a podléhal ke zviditelnění a osvětlení černých míst, často zakrývaných polopravdami a lží. K tomu musí sloužit i nová legislativa, to znamená dát spravedlnosti zelenou i v paragra-fech, aby na vedoucích místech seděli jen čestní lidé s čistým štítem, třebas to zrovna nebudou z řad věřících křesťanů. Dnes je již neopakují padesátá léta a nebudou!

Záleží jen na nás, jak si to zařídíme. V této situaci vidím špatně současnou věc našeho vězeňství: převýchovy chronických vězňů.

Jaroslav Lhotka

Být optimista

Celý svůj život jsem byl optimista a nikdy jsem nevěřil propagandě komunismu "na věčné časy a nikdy jinak". Za totality jsem vždy byl přesvědčený o pádu komunismu a synovi jsem rozmluvil, aby nepřijal kandidaturu do KSČ i za cenu propuštění ze zaměstnání v čsl. armádě. Uposlechl mě a dnes má čistý morální štít i z doby nedávné totality. Nejcennějším darem rodičů dětem je jít příkladem v morálce a mravnosti, být optimistou za každé situace, nepropadnout se.

Svatá Hora s Pannou Marií Svatohorskou, tolika modlitbami a prosbami vymodlené místo a také vyslyšené, stala se pro mě pramenem živé vody, optimistického pohledu na život. Byl jsem zde v roce 1995 tělesně uzdraven z vleklé nemoci. Vždy si odtud přináším optimismus v duši. Stal jsem se praktikujícím katolíkem. Člověk se má modlit nejenom za sebe, ale i za druhé, to proto, aby poznával Boží Lásku a šířil ji kolem sebe, jako svatozář vyzařuje ze světců a mučedníků. To je to pravé evangelium. Kdo tak jedná, čeká na něho odměna nebeská, daleko vyšší nežli ta pozemská.

Každý jednou zestárne a s příchodem stáří přicházejí neduhy a nemoci. A tak jednou budeme potřebovat kapky optimismu jako léku. V dnešním uspěchaném životě společnosti je málo zdravého optimismu, přinášející člověku duševní pohodu. Společnost uspěchaných lidí se řítí a neví ani kam. Schází jí Kristus. Jedině s Ním a v Něm se může člověk stát optimistou, naplněn "nábojem" lásky k bližnímu. Bez Lásky je člověk pouhou nulou. Proto přibývá bezcitnosti v mnohých manželstvích, k jejich rozpadu, svalování viny na druhého partnera jen ne na sebe samého. Vidím narůstající sobectví, které je příčinou rozpadu manželství, kde schází vzájemná úcta, kavalírská elegancie k ženě, a nad tím vším schází Láska. Je mi smutno v duši, když tyto příklady se staly samozřejmostí dnešní zmaterializované společnosti. Žádná přestupková komise při sporech nemůže je vyřešit. Tyto případy vidím při "řešení" v přestupkovém řízení proti občanskému soužití.

Jak asi jednou bude propagátorům "radostných zítřků", až jednou dojde řada na ně, že se stali starými a nepotřebnými v rámci eutanazie, nadbytečnými jedlíky pro planetu Země. Nikdo z nás by si nepřál, aby ještě před narozením byl utracen výskrabem kyrety z dělohy matky rukou bezcitných gynekologů, nemajících vztah k podstatě lidského zárodku-embrya, bezbranného proti plánům "globalizátorů". Šťastná žena u které vítězí poslání mateřství, velkého

Božího daru. Právě sociální politika by měla napomáhat šťastnému zakládání rodin. V tom tkví její pravcovost. Záleží jen na nás "jak si usteleme, tak si leháme" Proto se držíme za všech okolností Krista. S Ním jsme neporazitelní a za žádných okolností planých slibů o "radostných zítřcích" si Ho nenechme vzít ze svých srdcí.

Šířme kolem sebe světlo optimismu, aby Kristus nebyl zavřený jen v chrámu, ale žil stále mezi námi láskou k bližnímu. Tak by měli jednat všichni politici, co se vydávají za křesťany a pravcové. Pak by vše šlo snadněji a rychleji ke zdárnému konci - šťastnému životu.

Jsem stále optimistou a věřím, že dílo "Velkého Globalizátora" nezvítězí jako nezvítězila Hitlerova tisíciletá Třetí říše, dílo kremelského belzebuba Stalina "Proletáři všech zemí spojte se" v jehož záměrech posluhovala jako pátá kolona u nás KSČ, těžkých 40 let. Dnes nechtějí slyšet o své brutalitě nic!

Je třeba si vážit moudrosti, zkušenosti, pohledu na svět očima starší generace, která díky prožitkům ví, co je trpělivost a tolerance. Když nemáme zákon na ochranu seniorů, nosme ho každý sám v sobě. Úcta ke stáří jako k ještě nenarozeným je alfou a omegou života zde na zemi, vede nás k optimismu; podle toho se pozná dobrá společnost, kde vítězí Kristus a Světlo.

Jaroslav Lhotka

Co drží člověka nad vodou

Pod tímto tématem proběhla v "Noční lince" rádia Proglas v úterý dne 19. června 2001 volná diskuze s moderátorkou pořadu Lucií Endlicherovou.

Hned na počátku se do diskuze po telefonu přihlásila posluchačka, která uvedla, že je to víra, která drží člověka "nad vodou" a rovnou zamířila k věci - k pražské výstavě I.N.R.I., kterou přijala s kritickým pohledem jako časopis Report, ze kterého uváděla pasáže kritiky. Paní Endlicherová se jí to snažila vyvrátit tvrzením, jaké nám uvedl na stránkách Katolického týdeníku tiskový mluvčí P Daniel Herman nebo článek od Jaroslava Somše v KT pod nadpisem "Evangelium podle Bettiny a Serge"

Člověk nemá být zticha, když je ateisty hanobena podstata křesťanství. Noční linka dává prostor věřícím, kteří to myslí vážně s vírou. Proto jsem po chvíli i já vstoupil do debáty a uvedl jsem časopis ŘÁD, kde v posledním čísle je v úvodníku uveden názor jeho vydavatele P Karla Dachovského a citoval jsem z něho závěr: "Byl jsem výstavou zděšen... Zdravé jádro Církve

nemlčí, konají se proti výstavě petice. Věřím, že se alespoň jeden biskup veřejně ozve."

Paní moderátorka ani s touto citací nebyla spokojena a dávala mi to znát svým opačným názorem. Musel jsem jí oponovat: Všude, kde je urážen Kříž, Kristus, Panna Maria a apoštolové, nemá být křesťan zticha, jako jsem nebyl zticha ani já, když v regionálním tisku urážel Pannu Marii, že nebyla pannou, jáhen církve českobratrské evangelické, donedávna primář interního oddělení nemocnice ve Vrchlabí, nebo o biskupu sv. Vojtěchovi napsal farář církve československé husitské, předtím ateista, že byl ženatým knězem. To vše je namířeno především proti katolické církvi. Dnešní společnost se dostala na šikmou plošinu, protože zavrhuje Boha. Vidím to denně jako přisedící v přestupkové komisi, kde působím 6 let a jako člen senátu okresního soudu, kde působím 4 roky.

Neberu názor paní moderátorce Lucii Endlicherové, jako ani ona mě nepřesvědčila, že autoři této výstavy nechtějí víc, než se pouze podívat na Kristovo evangelium očima moderního člověka. A protože pořad "Noční linka" poslouchá dosti posluchačů, ti si mohou udělat obrázek o současném stavu víry v katolické církvi. Jisté je, že zdravé jádro v katolické církvi nemlčí. A to mě nejvíce hřeje u srdce. Povětšinou jsou to lidé, kteří prošli univerzitou života v totalitě.

Až jednoho dne stanu před Nejvyšším soudcem, mám v této otázce zcela jasno, že jsem nikdy nebyl zticha, co se týče víry, její pravosti, před kdejakým šlendriánstvím vydávaným za "moderní pohled" na Nový Zákon.

19.6.2001

Jaroslav Lhotka

Stodesátiny

Eur Ing Dr Bohumil Kobliha

"Strážci jsme odvěkých plamenů."

V životě si většinou neuvědomujeme velikost událostí, pokud jsme jejich součástí, spoluúčastníky v plynoucím čase. Teprve zastávky - výročí a ohlédnutí zpět nám ozřejmí význam.

Když jsem se na začátku Třetího exilu (po roce 1968), setkal prostřednictvím tehdejšího nestora československé svobodné žurnalistiky, redaktora

Rudolfa Kopeckého, s Denním Hlasatelem, překvapil mne svojí profesionální úrovní, nekompromisní řečí a nebojácným stanoviskem ke všemu, co se dělo. Bylo mně tedy ctí, že mne redaktor Kopecký doporučil panu Josefu Kučerovi seniorovi, který tehdy pevnou rukou řídil tento časopis.

Spolupráce začala okamžitě.

Měl jsem sice už za sebou řadu článků, statí a "literárních projevů" v jiných exilových periodikách, ať už těch "staroexulantských" jako bylo České slovo, Národní politika či Demokracie v exilu (atd), i těch nejnovějších jako poinvazní "novoexulantský" Text, Terč, či Naše Hlasy, byl jsem pevně zakotven v Naardenském Hnutí a církevních periodikách, ale Denní hlasatel dával jiné skvělé možnosti, jak sloužit myšlence národní svobody. Jako ve skutečném deníku jsem mohl bezprostředně informovat o tom, co se právě událo a mohl okamžitě reagovat na vše, co pálilo (či dopálilo) nás Čechoslováky v exilu.

Také rozsah a dopad Denního i Nedělního Hlasatele byl značný. Více než devadesát tisíc výtisků, to byla kapacita, kterou by se mohly pyšnit i leckteré národní noviny. Hlasatel byl tedy pro mne osobně i jako generálního tajemníka celoexilového Naardenského hnutí nedocenitelný.

Tak začala spolupráce na skutečně něčem, co by se dnes mohlo nazvat lánem "národu role dědičné" I když mi může někdo vytknout trošku archaický přídech, tak to bylo a je! Vždyť starší generace nám vštěpovala: "Pro nás práce pro národ byla na místě nejpřednější!"

Hlasatel tento příkaz po dobu celé své existence bez okázalosti naplňoval.

Uvědomíme-li si, že Hlasatel se v letošním květnu 2001, dožívá stodesátého výročí, je to důvod nejen ke skvělé oslavě, ale i k hlubokému zamyšlení, co jsou ty národní plameny o kterých píše Viktor Dyk. Co žene stále lidi, kteří neztrácejí duši v marasmu doby, aby si všímali, rozmlouvali, bouřili, útočili a burcovali k lepšímu lidství, a proti všemu, co skutečný poctivý a pracovitý život porušuje, deformuje a ničí.

Dnes se o vlastenectví znovu hodně mluví. Téměř všichni si uvědomujeme, že unikátní kultura národní je ohrožena monopolistickým globalismem. Proto nám stále může být vzorem zvěčnělý šéfredaktor našeho Hlasatele Josef Kučera, český mlynář a písmák jako z nejkrásnější buditelské literatury. Ale nejen on. Téměř neuvěřitelně čile pokračuje v jeho šlépějích jeho choť, paní Rose Kučerová. Představme si, že jí letošního ledna bylo 87 let. Měla by tedy právo na zasloužený odpočinek, vždyť po více než třicet let vedla všechnu admini-

strativu tisku. Jen útržkovitě mi na okraji novin sděluje: "Jsem na tom špatně se zdravím... Minulý rok prodělala malou mozkovou příhodu, ale stále se rve, jak pravá česká lvice. Měla kvality i vzdělání, jaké se dříve vyžadovaly od letušek, kterou po léta byla. Je stále houževnatá, pilná, agilní, ale především je oddanou následovnicí svého muže. Muže, který se dovedl bít za nás a dávat dobrý příklad. Jak jinak zachovávat a ctít jeho světlou památku!?!"

Paní Rose mi píše, že by potřebovali pomoc: "Já jsem nemocná a Pepi si zlomil pravou ruku... a přesto Hlasatel vychází. Jakoby zázrakem vyrostl nástupce syn Josef. Je povoláním architekt, mohl by si v USA vydělávat slušné peníze a žít pohodlné jako většina tamnějších lidí, ale přesto velkou část svého volného času věnuje vydávání skutečně svobodných, necenzurovaných, nikým neovlivňovaných, a v dobrých československých tradicích pokračujících novin.

Zápas je to ale často nerovný. Čas je neúprosný a zátěže přibývá. Skutečně by potřebovali více takových obětavých lidí jako je dopisovatel a spoluredaktor Carl Hodek. Snad Pán Bůh dá do dalších desítek let.

K tomu vykonanému musíme všichni jen s hlubokými díky popřát slovanským "Živijó!"

Londýn, čtvrtek, 19.4.2001.

EXIL

Eur Ing Dr Bohumil Kobliha

Přítel z Čech mi v dopise poslal výstřižek ze Špíglu. Jde o výtisk ze 17. května 2001, strana 5. Ejhle můj článek "Konec privatizace a 666" zasláný Špíglu k otištění zřejmě mým dalším příznivcem. Tak jsem si dychtivě přečetl. Konečně jako každý autor chce vidět své chyby nebo to, co natropil tiskařský šotek či jiný skřítek. Ale hned potom můj zrak nemohl nesklouznout nahoru k článku (dokončení) "I socialismus měl své přednosti" od pana Januše Adamuse s nadtitulkem "Ne všichni uprchlíci byli politickými emigranty"

Zajímavé počtení, které mne hned prvními řádkami vrátilo do let padesátých, stylem i obsahem. Tedy do let komunistického teroru, kdy na své budování socialismu doplatili i generální tajemník KSČ Rudolf Slánský a náčelník vojenského obranného zpravodajství Bedřich Reicin (byli bez ciráťů pověšeni). Na to pan Adamus zapomněl. Vedle desítek tisíc zcela nevinných lidí jako

můj strýc kapitán Československé armády Alois Křesadlo, přítel Miroslav Dolejší (autor "Analýzy 17 listopadu 1989"), skauti Zdeněk Chyška a další, kteří byli zavřeni jen proto, aby se národu, tedy těm ostatním nahnal strach a byli povolní k přijímání autorem Adamusem blahoslaveného socialismu.

Na ty zničené existence a životy pan Adamus také pohodlně pozapomněl, o strachu a psychickém dennodenním nátlaku nemluvě. I zasmát se při Marx-Leninských kroužcích na škole bylo podezřelé. Jen maličký zážitek na vlastní kůži, co se dělo a jak se cítilo v padesátých letech. Studoval jsem v letech 1950 až 1954 strojařinu na ČVUT. Když zemřel (dle mne byl zemřen) Stalin, konala se masová tryzna na Václavském náměstí. Nedostavil jsem se ze zdravotních důvodů (měl jsem střevní onemocnění s divokými průjmy) a jednalo se hned o mém vyloučení ze studia. Pravděpodobně jen to, že jsem byl členem VUSu, prestižního Vysokoškolského uměleckého souboru mne zachránilo. Socialismus totiž chtěl abychom všichni bzučeli stejně jako včelky v úlu. Kdo nezabzučel, byl vytríděn.

Nemíním tedy s panem Adamusem polemizovat v těchto punktech ("to si žereš za dělnické peníze" se tehdy říkalo - jak podobné jeho "hodnocení!"), vždyť kdybychom uvažovali dle jeho měřítek našli bychom i na nacismu velké přínosy - alespoň pro Němce.

Cítím se ale být nabuzen v jiném jeho extempore. Totiž tam kde zcela bez servítků a jedovatě nabádá národ, aby se na nás exulanty ("politické emigranty") díval jako na lidi, kteří nezaplatili svůj dluh společnosti. Doslovně říká o každém z nás, že jsme utíkali "jako host z restaurace, který sice byl dobře obsloužen a dobře se najedl, ale pak bez zaplacení utekl"!

To už je opravdu silné kafe i pro můj smysl pro humor, dobromyslnost a tolerantnost.

Byli ti čs. letci v Bitvě o Británii a vůbec vojáci z druhé světové války (lidé Prvního exilu) a ti, co nasazovali své životy (i pro pana Adamuse), hosté, co nezaplatili, když v roce 1948 utíkali před terorem Reicina přes kopečky do svého Druhého exilu? Kdo se tehdy postavil komunistům, šel za mříže, a ne jeden byl umučen.

Pane Adamusi, doplňte si vědomosti!

Byli ti, kteří utíkali před a po sovětské invazi 1968, často političtí vězni socialismu, hosty, co nezaplatili? Byl hostem, co nezaplatil, dlouholetý politický vězeň Milo Komínek (dnes vydavatel "Svědomy" v Místku-Frydku)?

Myslím, že autor Adamus a podobní, co jim chybí komunismus, by měli

alespoň jednu dovolenou dobrovolně strávit na Mírově či podobném "nápravném zařízení", včetně hradčanského "domečku" Uranové doly jsou vybrakované přáteli, tak bych tam pány Adamuse nemohl ani na dovolenou doporučit. Jinak by to zřejmě pro ně bylo žůžo!!!

Byl jsem hostem, co nezaplatil, třeba já (ať dám vlastní kůži na buben), když jsem poznal svobodný svět při svém dlouhodobém kontraktu jako nejmladší "senior design engineer" na FFP-India (1961 - 62) pro Škodovku a Československo, a po návratu domů už nemohl překousávat nesmyslný režim a ještě nesmyslnější invazi bratrskými armádami a musel odejít!?! Ano, odejít za vidinou svobody do Třetího exilu národního!

Byl jsem hostem, co nezaplatil, když jsem hned po příjezdu do Anglie v roce 1969 spoluzakládal exilové Naardenské hnutí, hnutí za lidská práva dle Charty OSN pro naši zem i když mi v tom překáželi komunisté a StBáci, kteří dnes sedí i ve vládních křeslech "Česka"?

Čtete knihu "KATO", pane Adamusi!

Byli hosty, co nezaplatili, všichni ti exulanti ze všech komunismem porobených zemí se kterými jsme vybudovali ELG - European Liason group, pro společně řízený odpor proti sovětskému komunismu a jeho infiltraci na Západ.

Byl jsem hostem, co nezaplatil, když jsem organizoval manifestace proti sovětské okupaci, nekonečně schůzoval, pomáhal s rodinou ostatní exulantům (i emigrantům!), jednal s britskými poslanci, psal ministerským předsedům a prezidentům, a dlouhé noci pracoval pro svobodu svého národa vedle svého denního vyčerpávajícího inženýrského zaměstnání celé desítky let? Co dá práce jen zajistit technicky manifestaci či Naardenské setkání! Kde je všechno to úsilí jen proto, aby svobodný svět nezapomněl, že v srdci Evropy je decimován mírumilovný a inteligentní národ!?!

Co jste dělal, "když hřmělo", vy, pane Adamusi!

Jistě exil neměl jen oběti, byla to i obrovská škola, a především kultivace politického myšlení, za kterou Bohu děkuji.

V exilu jsem se pomalu učil rozeznávat skutečnou pravdu. Učil jsem se hodnotám svobody. Učil jsem se politiku skutečně národní od starých zkušených čs. novinářů a politiků profesionálů. Takový zahraniční novinář Rudolf Kopecký se z Prvního exilu ani nevrátil do vlasti, poněvadž byl tajemníkem čs. vlády v exilu a odhadl správně, kam politika Beneše a komunisty Gottwalda povede. Zůstal poradcem Druhého i Třetího exilu.

Učili jsme se (mnozí z nás) i odborně, abychom jednou to nejlepší mohli

vybrat a národu přinést a dát. Tak jsme svoji povinnost chápali s přítelem Prof. Zeleným, když jsme spolupracovali na budoucnosti pro národ.

Přejali jsme od starších politických generací skutečných vlastenců, že sloužit národu musí být na místě nejpřednějším. Poznali jsme, co je a co není skutečná demokracie a svoboda, a že svoboda je základní podmínkou rozvoje lidského druhu i člověka jako jedince.

Pan autor Adamus (jestli je to vůbec jeho pravé jméno?), zdá se, nikdy nepocítil nutnost svobody. Vše mu bylo dané socialismem a jeho jednosměrným myšlením. Inu i vlci v zajetí ztratí kuráž se prát s přírodou. I nesmírně nadaní Číňané zdegenerovali za svojí Čínkou zdí.

Dnes se nedivím, že následkem zcela bezuzdného kapitalismu, který byl bezpochyby umožněn Andropov-Ljubimovou "Operací Golgota", by někteří komunisté i bezpartijní skutečně zatoužili po návratu komunismu. Myšlení pánů Adamusů připravuje cestu nové totalitě! Spisovatel Jiří Žáček definuje "Smrádek ale teploučko" jako stručný nástin české filosofie. Jak pro koho. Nesmíme zapomínat, že jsme podryváni globalismem toho nejhoršího druhu a proto ztrácíme směr a orientaci vůbec!

My v exilu sledujeme věci z úhlu světového dění, vidíme jasně, že naše zem, a v podstatě celá střední Evropa, se pohybuje mezi bažinou a pohyblivými písky. Musíme si postavit bezpečnou silnici mezi nimi. Musíme si vydobýt neutralitu, jinak se z dnešního marasmu nedostaneme.

Ve všech dobách našeho národa byli buditelé, kteří mobilisovali naše dobré národní vlastnosti a naše specifické lidství. Kdo zná historii ví, že ne jeden z nich udělal pro naši zem právě to nejlepší v exilu.

Londýn, pátek 1.6.2001

Literární příloha

Jiřina Fuková

/říjen/

I.

Jak podnos z alpaky
se rybník leskne
Jsem vzhůru nohama
a břeh je vzhůru... lesem

II.

Úprkem přeběhly srny
Jako když střelí lekly
se něčeho Jen skvrny
zbyly z nich a neklid.

III.

Ranní mráz ryje
záhadné vzkazy
do váz... A vázy
mlčí... Je říjen

/listopad/

I.

To nejsou šišky To jsou urny
Procházíme se
urnovým lesem
Je listopad chmurný

II.

Nejsou to urny
Jsou to runy
Jdem lesem plným
vlýsů tajuplných.

III.

Je listopad
Čerstvá stopa
vede k chalupě
Kdosi zaúpěl...

/prosinec/

I.

/chumelenice/
V nebi je týden
otevřených dveří
Děti a básníci
tam... derou peří

II.

/a ještě chumelenice/
Je prosinec Prosíváme
mouku na cukroví
Na pole střechy rovny
mouka padá... Amen

František Lazecký

Jeden krásný den

Den jako každý jiný a přece ho nepoznáváš
Máš v očích slunce a on ti neudělá hanbu
Je to přece přítel Opět tě potkal
Kéž by to bylo od včerejška co jste se neviděli!

Podali jste si ruce Něco ti do ruky vtiskl
Bylo to oblé jak jablko a teplé jak kotě
Potom se usmál takovým kouzelným smíchem
a než ses vzpamatoval byl pryč - - -

Ale když ses podíval na svou dlaň
svítil z ní svět.

Richard Křížek

narozen 4. května 1952 v Praze, dětství i mládí prožil v Mariánských Lázních. Vystudoval matematiku na matematicko fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Autorovým životním rozhodnutím byl křest v katolické Církvi.

Exertitium fidei

Právě jsem se modlil,
jak mám občas ve zvyku:
"Pane, nezasloužím si,
abys ke mně přišel,
ale řekni jen slovo
a má duše bude uzdravena."
a napjatě jsem čekal
Tvou odpověď...
A najednou v zamrzlé
prohlubině podél cesty
zabublal horský potůček
a ukonejšil ticho,
jak struna napjaté
plnosti naděje.

Karel Dachovský

Montserrat

Sepnuté prsty skal
Montserrat.

Tehdy jsi dostal
od Matky Boží
příkaz ve snu
natáhnout zpuchřelé struny kytary
a zpívat navzdory
mrakům v duši.

Nejvíc tě pohnul
pohled do propasti,
to není tvůj osud,
nemohu obdivovat
bláznivé křížování skal
od horolezců.
Pýcha.
Odtud je jen krok do hlubin,
k zasednutí do kabiny stíhačky,
která plive krev

Nejvíc mě zaráží
neschopnost lidí se modlit.
Ti, kteří vzplanou
modlitbou v hodině smrti,
si mohou gratulovat.

Alespoň místečko
v příšeří očístce.

Úsměvy

Když se rozkládá všechno pod očima smrti, zaštká země o milost. Nebude žít věčně, dosti jest sužována, mnoho snese a cítí. Někdy ji unaví býti hrobem stále otevřeným. Tolik květů vysílá, tak se jí chce svítit a hřát, chce být krásná, stýská se jí po dobách, kdy byla rájem, a nemůže se dočkat obnovení. Země prý jest skořápkou pekla, my chodíme po střeše pekla, květy a stromy rostou na střeše pekla a země nosí toto peklo ve svém srdci, marně nad ní svítí duhy a teskno jest slavíku, zpívajícímu v dubí o neznámé blaženosti.

Ale třebas rozklad, smutek a hoře jest rouchem země a rouchem lidí, přece i z vápna, sazí, únavy a beznadějně žízň proráží tklivý úsměv života, nezničitelná naděje, tak krásná, že i příšery ji šetří, poněvadž i d'áblům se stýská při pohledu na její tichou chudobu. Když jest daleko domů, když čas dusí a rdousí, když duše žije již z poslední krůpěje mízy a prach i dlažba řvou hluchým hladem, když už se zdá, že není na světě ničeho a že svět jest přeplněn unavenými příšerami, přece na některém místě se zrodí chvíle ticha, chvíle zázračná a neuvěřitelná, a na tomto místě v té chvíli ticha něco vykvete, ať již jako sen, jako duha, jako znamení, že div stvoření není dosud ukončen. V takových chvílích se rodí úsměvy, které potkáváme. Úsměvy nenadálé, kouzelné, úžasné, které nás naplňují třesením, tklivostí, vírou, vděčností, zapomenutím únavy a zachraňují nás před smrtí hladem, před smrtí hanbou, před úpalem i zmrzutím. Až se hrozíme, uvážíme-li, že jsme si takové almužny nezasloužili, neboť každý smutek něco zemi vyčítá, a země, sama zmučená, unavená a se smrtí zápasící, které jsme ztížili její zápas svou výčitkou, jako umírající matka se k nám obrací ještě s překrásným, hrdinským a bolestným úsměvem.

Jaké jsou její úsměvy?

Úsměv květu na zemi, který nedbá, že bude zašlápnut.

Úsměv studánky, která už neví, že do ní bylo plivnuto a zapomněla, že do ní bude pliváno.

Úsměv cizího dítěte na ruce chůvině, o kterém nevíme, co znamená a proč svádí oči dětské k nám, jako bychom dítěti mohli něco říci, něco dát. Jaká může býti příčina, že se cizí dítě na nás zahledí jako na tajemství a že naše tajemství prodlouží jeho život úsměvem, který mu zahřeje krev a pomáhá ke krásě, a my se pak v tomto úsměvu vzhlížíme jako v divném zrcadle, ve kterém vidíme všechno, vše, jenom ne sebe a svou bídu?

Úsměv dívčí, navoněný dechem květu rajského i květu hříchu, jež oba kvetou z jedné lodyhy, která slove touha, přichází z nesmírné propasti chudoby, jest stlačen neviditelnými slzami a padá jako zlatý déšť na dlažbu, jako zlatý déšť, jehož krůpěje se nesmí sbírat, ale zůstanou na zemi, kde zhasnou. Dívčí úsměv jest tajemný obřad, nedovolená svatba; jest sladkou věrností neznámému milenci, věrností snům. Jest výzvou, na kterou lze odpovědět až po smrti, poněvadž jest zapotřebí životů dvou, pozemského a posmrtného. Jest důkazem nesmrtelnosti duše. Neboť na všechno budeme muset odpovědět a žádný úsměv se neztratí.

Úsměv unavené stařeny, která k nám jakoby náhodou vzhledne od své práce a od své bezradné klopoty, si vykládáme nejčastěji a nejpřirozeněji jako úsměv matčin poslaný z dálek hrobu.

Úsměv dělníka, zápasícího s těžkým břemenem nebo s těžkou prací, který nás zahlédne a v napětí vůle a síly nemá jiného nutkání než k úsměvu podivné sdílené radosti práce a síly, oslavuje před námi tajemství bratrství.

Úsměv neznámého psa, který nás potká a ničeho si nežádá, jen poznává, že setkání s námi jest mu důvodem k prosté radosti, jest nám obnovením slibu, že i my dojdeme milosrdenství.

Toto jsou úsměvy osob a věcí neznámých, které od nás neočekávají dočasných zisků a výhod, úsměvy rozumem nevysvětlitelné, které patří pouze nám a jen nám byly určeny a poslány a správně došly Nejkrásnější a nejčistší almužny života, kterých člověk nikdy nemůže odplatit, poněvadž vděčnost jest cit příliš ubohý a úsměv jest darem nejvzácnějším a nejspanilejším, jehož obsahem jest pouhá duše.

Hle, žebráku! Duše se rozdává! Co chceš ještě? Bože, jak asi odměňuješ úsměvy? Jak je odměníš?

Co chceš ještě, žebráku? Snad bys nechtěl také někomu neznámému dát úsměv? Děkuj Bohu za to, co jsi našel, a dosti měj na tom!

Nabídka z katolického nakladatelství Řád

(P ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2)

za výprodejní třetinovou cenu:

1. P Karel Dachovský: "Sv. Tomáš More"	Kč 20,-
2. P K. Dachovský: "Sv Markéta Marie Alacoque"	Kč 20,-
3. P K. Dachovský: "Sv. Karel Boromejský"	Kč 20,-
4. P K. Dachovský: "Sv Jan Vianney"	Kč 20,-
5. P Fr. Mikulášek SJ: Nový zákon - výklad	Kč 34,-
6. Zpovědní zrcadlo - praktické pokyny pro přípravu na svátost smíření	Kč 1,-
7. ThDr. Stanislav Novák: "Zásady života" katecheze pro starší mládež	Kč 10,-
8. ThDr. S. Novák: "Milníky života" katecheze pro mladší mládež - výklad Desatera	Kč 14,-
9. ThDr. S. Novák: "Disharmonický člověk" - Jak vychovávat děti	Kč 34,-
10. P K. Dachovský: "Cesta františkánského kněze Jana Barty" historická studie o knězi vězněném 16 let	Kč 8,-
11. P K. Dachovský: "7 statečných bojovníků proti interrupcím v USA"	Kč 6,-
12. P K. Dachovský: "V srdci Londýna" novela z prostředí emigrantů	Kč 29,-
13. P K. Dachovský: "Budu Ti, Bože zpívat" náboženské básně	Kč 8,-
14. P K. Dachovský: "Pod klenbou katedrály" básně	Kč 6,-
15. P K. Dachovský: "Podle řádu Melchisedechova" básně	Kč 12,-
16. P K. Dachovský: "Miniatury" básně	Kč 20,-
17. P K. Dachovský: "The Silent Bell" anglický překlad románu o knězi Janu Bártovi	Kč 14,-
18. Časopis "Řád" - proti interrupcím a informace z církevního života. Vychází 3x ročně. Cena dobrovolná.	

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice